Conversații cu îngerii

Ce a auzit Swedenborg când a fost în cer

Conversațiile lui Swedenborg cu îngerii

Prefață

DE DONALD L. ROSE

„Am vorbit cu ei ca de la om la om."
(Raiul şi Iadul[1] 74)

Cât de mult a apreciat Emanuel Swedenborg aceste conversații! Nu putea să nu fie impresionat de calitățile îngerilor când vorbeau cu el. Scriind despre una din aceste conversații, spunea: „M-am bucurat din adâncul inimii că mi-a fost îngăduit să vorbesc cu îngeri de o asemenea inocență." Ce a vrut sa spună prin „inocență" vom vedea în cele ce urmează.

În timpul unei conversații cu îngerii, Swedenborg se plimba printr-o grădină din lumea spirituală. În *Adevărata Religie Creştină*[2] 160, el amintește un episod dintr-o astfel de plimbare în compania îngerilor: „Am discutat cu ei subiecte diferite, printre care şi acela referitor la faptul că în lumea în care eu trăiesc în trup, noaptea se vad nenumărate stele, mai mari sau mai mici, care sunt de fapt nenumărați sori." Aceşti îngeri, spune el, erau încântați de subiect şi i-au spus că în lumea lor comunitățile îngereşti se afla la mare distanță asemenea stelelor.

Aşa cum se obişnuieşte, în studiile lui Swedenborg, numărul care urmează după titlul unei lucrări nu se referă la numărul paginii, ci la paragraful sau numărul secțiunii, care este acelaşi în toate edițiile.

La momentul acestei conversații, Swedenborg şi îngerii nu se plimbau prin rai, ci prin lumea intermediară, în care ajung oamenii după ce au părăsit planul fizic. Au întâlnit douăsprezece persoane care trecuseră recent în lumea spirituala. Au pus întrebări acestor oameni, iar discuția cu ei este inclusa în capitolele unora din lucrările sale.

Pentru a citi aceste povestiri (şi sunt o mulțime), cititorul trebuie să le descopere în diferitele lucrări ale lui Swedenborg. Ideea adunării lor a condus la redactarea cărții pe care o aveți în fața dumneavoastră. În mare parte, aceasta consta din povestiri şi conversații din acele istorisiri, majoritatea provenind din cartea lui Swedenborg despre natura iubirii în cuplu (În diferitele ediții intitulată *Iubirea maritală, Iubirea conjugală* sau *Despre Iubirea în cuplu*[3] — *ediția în limba română, apărută la Editura Firul Ariadnei).* Dintre toate operele lui Swedenborg această lucrare conține cele mai multe istorisiri referitoare la îngeri. Cu toate ca un număr mare de astfel de povestiri provin dintr-o carte despre iubirea în cuplu, conversațiile cu îngerii relatate de Swedenborg acoperă un domeniu mai vast de subiecte.

---

[1] Raiul şi Iadul de Emanuel Swedenborg: http://www.scribd.com/doc/36687848 , http://www.docstoc.com/docs/52736779 , http://en.calameo.com/books/000027980fa71ff7ba66b , n. red.

[2] Vezi şi „Despre credință", de Emanuel Swedenborg: http://www.scribd.com/doc/58007499 , http://www.docstoc.com/docs/81874274 , http://en.calameo.com/books/000027980bd5999c10251 , n. red.

[3] Despre Iubirea în cuplu : http://www.docstoc.com/docs/93972591 , http://en.calameo.com/books/00002798061bd95ef60f8 , n. red.

Nu toate lucrările lui Swedenborg conțin episoade atât de explicite ale conversațiilor cu îngerii precum cele relatate în această lucrare. Cu toate acestea, tema îngerilor este mai mult sau mai puțin dezbătută, în funcție de modul în care Swedenborg a tratat subiectele. Două dintre cele mai cunoscute lucrări ale lui Swedenborg care nu conțin povestiri concrete despre îngeri sunt cărțile intitulate *Iubirea şi Înțelepciunea Divina* şi *Providența Divină,* titlurile complete fiind *Înțelepciunea Angelica referitoare la Înțelepciunea şi Iubirea Divina* şi *Înțelepciunea Angelică referitoare la Providența Divina.* Ele cuprind dezvăluiri referitoare la legile actuale care stau în spatele evenimentelor istorice şi întâmplărilor din viața noastră. În *Providența Divină 70,* Swedenborg scria: „Legile Providenței divine sunt taine ascunse mai înainte în înțelepciunea îngerilor, dar dezvăluite acum astfel încât ceea ce aparține Domnului să-I fie atribuit Lui." În *Iubirea şi Înțelepciunea Divină 60,* Swedenborg sugerează că înțelepciunea îngerilor este strâns legată de universul creat şi de frumusețile sale. Aici el spune că, în lumea spirituală, a auzit discuții profunde dar şi mai puțin importante despre „minunatele lucrări ale Iui Dumnezeu, care sunt cu atât mai minunate cu cât sunt cercetate mai amănunțit." La un moment dat, în *Iubirea şi Înțelepciunea Divină,* el invită pe cititor să vadă Divinul din creaturile mărunte ale naturii:

> Oricine poate decide în favoarea Divinului, pe baza fenomenelor vizibile din natură, urmărind [omizile]. Pornind de la o poftă nebună, ele se luptă şi tânjesc după o schimbare a stării lor pământeşti într-una paralela cu cea divină. Astfel, se târăsc într-un ascunziş, intră în cocon, ca să spunem aşa, pentru a renaşte... Apoi, când transformarea este completă, înzestrate cu minunate aripi potrivit speciei din care fac parte, zboară prin aer de parcă acesta ar fi raiul lor... Poate cineva, care decide în favoarea Divinului pe baza fenomenelor vizibile din natura, să nu vadă în ele atunci când sunt viermi, reflectarea stării noastre pământeşti şi starea noastră divină atunci când s-au transformat în fluturi?
>
> ... Poate vreun lucru din natură să fie folosit drept scop şi să organizeze întrebuințările în modele şi tipare? Doar cel înțelept poate face asta şi doar Dumnezeu, a cărui înțelepciune este nemărginită, poate organiza şi modela universul în acest fel. Cine sau ce altceva poate prevedea şi se poate îngriji de toate lucrurile care servesc oamenilor drept hrană şi veşminte?... Unul din miracolele pământeşti este acela că nişte creaturi minuscule precum viermii de mătase ne împodobesc, îmbrăcându-ne în mătase - femei şi bărbați, regi şi regine, slujbaşi şi slujnice. Iar acele minuscule creaturi numite albine produc ceara pentru lumânările care aduc un plus de splendoare catedralelor şi palatelor. Acestea şi multe alte fenomene sunt mărturii vizibile ale faptului că prin intermediul lumii spirituale, Însuşi Dumnezeu este cel care controlează tot ceea ce se petrece în natură.
>
> *(Iubirea şi Înțelepciunea Divină 354; 356)*

Tema inocenței este una pe care Swedenborg a discutat-o îndelung cu îngerii. În *Raiul şi Iadul 276,* Swedenborg începe prin a declara că puțini oameni ştiu cu adevărat ce este inocența. „Inocența este exprimată în mod vizibil pe față, în vorbire şi în gesturi, în special la copii." Cu alte cuvinte, inocență nu înseamnă doar absența vinovăției. Este ceva ce ne influențează profund. Există în inocență o dorință de a fi călăuzit de Dumnezeu, după cum ne este prezentat în *Raiul şi Iadul 280.* Inocența nu este deloc caracteristică doar copiilor. Este ceva divin în ființa noastră. Swedenborg spune ca Iisus a vorbit despre această virtute atunci când a zis că, dacă nu vom accepta împărăția lui Dumnezeu *precum un copilaş,* cu niciun chip nu vom intra în ea (Marcu 10:15).

O virtute care merge mâna în mână cu inocența este pacea. Ce au spus îngerii despre acest subiect? Observați în următorul citat modul în care Swedenborg foloseşte fraza „dar îngerii au zis...", atunci când ei prezintă o alta perspectivă a percepției noastre pământeşti.

> Am vorbit cu îngerii şi despre pace zicându-le ca în lumea fizica, pacea este atunci când războaiele şi ostilitățile încetează şi când dușmănia şi discordia dispar. Şi că se crede că pacea interioară constă în odihna minții atunci când grijile dispar, în special o linişte şi o mulțumire datorate succesului în activitățile desfăşurate. Dar îngerii au zis că odihna minții, liniştea şi mulțumirea sufletească rezultate din îndepărtarea grijilor şi din succesele activităților noastre sunt doar o iluzie a păcii, excepție făcând cei ce trăiesc în binele divin pentru că nu există pace decât în acel bine. Căci pacea se revarsă în cele mai adânci unghere ale ființei noastre, aducând odihnă minții interioare şi linişte celei exterioare precum şi bucuria rezultată de aici.
>
> *(Raiul şi Iadul 290)*

Pot oare îngerii să ne împărtăşească din această pace? Swedenborg a aflat că îngerii ne protejează şi ne îndrumă chiar şi fără ştirea noastră. Observați în următoarele citate cum este evidențiat liberul arbitru:

> Sarcina lor [a îngerilor] este să ofere compasiune şi credință, să observe direcția în care se îndreaptă plăcerea omului, să orienteze şi să dirijeze acele plăceri spre ce este bun, în măsura în care pot face asta în raport cu liberul arbitru al omului...
>
> Omul se află la mijloc şi nu este conştient de binele sau răul prezent. Aflându-se la mijloc, el este liber să se orienteze spre unul sau altul.
>
> *(Arcana Celestă 5992)*[4]

Să luăm în considerare punctul de vedere al îngerilor asupra naturii aparent întâmplătoare şi dezordonată a vieții noastre de zi cu zi. Îngerii i-au vorbit lui Swedenborg despre un model providențial. După cum susține în *Arcana Celestă 6486,*

> I-am auzit pe îngeri vorbind între ei despre Providența Divină... Au vorbit cu înțelepciune, zicând că aceasta este prezentă în toate care au loc, deşi El nu acționează după un plan anume aşa cum face omul, pentru că El prevede şi face provizii pentru lucrurile ce vor veni. Este, spun îngerii, precum cineva care clădeşte un palat. La început strânge materiale de tot felul şi le pune grămadă de-a valma, iar palatul care va fi ridicat din ele, există doar în mintea arhitectului.

Arhitectul divin al vieții omeneşti este cu noi din frageda pruncie şi pentru tot restul zilelor noastre. Faptul că nu conştientizăm asta este asemenea unui somn din care ne trezim uneori aşa cum a făcut Iacob când a văzut o scara spre cer. Îngerii lui Dumnezeu urcau şi coborau pe acea scară, Iacob a spus: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, şi eu nu am ştiut... Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor." (Facerea / Geneza 28).

A fost nevoie de un vis pentru ca Iacob sa devină conştient de viața sa. Ne petrecem o mare parte din viață dormind, iar în timp ce dormim, visăm. Şi, dacă în fiecare noapte toți visează, cine ne mai poate vorbi despre lumea viselor? Swedenborg a aflat că îngerii îi pot spune câte ceva despre vise. În *Arcana Celestă 1979,* el afirmă, „Mi-a fost deseori îngăduit, ca după ce m-am trezit, să vorbesc cu spiritele şi îngerii care fuseseră sursa viselor mele." În aceeaşi lucrare (paragraful 1983), el spune că îngerii răspunzători de visele noastre cele mai

[4] *Arcana Celesta,* tradusă de John Elliot (Londra, Swedenborg Society, 1992). Toate referințele la *Arcana Celestă* din această prefață sunt preluate din această traducere.

profunde (pe care rar ni le amintim) sunt aceia care, atunci când au fost oameni pe pământ, au înfrumusețat viețile semenilor lor.

Swedenborg a scris, „Merită să menționez că după ce m-am trezit şi am vorbit despre ce mi s-a arătat în vis, şi asta presupunea o mulțime de amănunte, anumite spirite angelice au afirmat că detaliile relatate de mine corespund întru totul cu discuția dintre ei" *(Arcana Celestă 1980).* El a spus că ilustrarea visului este de fapt reprezentarea picturală care corespunde gândurilor şi sentimentelor ființelor angelice. Pe scurt, multe din visele noastre sunt expresii ale conversațiilor cu îngerii.

Această lucrare se află în topul traducerilor lui David Gladish şi Jonathan Rose, doi cărturari specializați în opera lui Swedenborg. Dave a tradus toate selecțiile din *Iubirea în cuplu*, iar Jonathan s-a ocupat de cele din *Adevărata Religie Creştina*[5] şi *Apocalipsa Dezvăluită.*[6] Fiecare traducător a fost şi redactor al lucrării celuilalt.

În încheiere, doresc să spun câteva cuvinte despre David Gladish. La scurt timp după terminarea traducerilor pentru această carte, Dave a încetat din viață în urma unui atac de cord. Ginerele său, Ian Woofenden a spus despre el: „Dave a fost un pionier al traducerilor lui Swedenborg. El a avut viziunea că oamenii vor putea să-l citească pe Swedenborg mai uşor şi îi vor înțelege mesajul." Toți cei care au participat la realizarea acestei lucrări regretă faptul că Dave nu a avut parte de bucuria de a o vedea tipărita. Dar, după cum Swedenborg însuşi a scris în *Providența Divină:*

> Cel ce ajunge în ceruri, dobândeşte cea mai mare bucurie a inimii sale.

Ştim că Dave trăieşte acum o fericire veşnică şi nu una efemeră.

Bryn Arhyn, Pennsylvania, Toamna lui 1996

Conversații cu îngerii

Introducere

de Leonard Fox

Deşi cărțile sacre ale multor tradiții religioase vorbesc despre îngeri care se arată şi vorbesc cu oamenii, aceştia din urmă sunt neîncrezători când aud că în secolul al XVIII-lea, Emanuel Swedenborg, unul dintre cei mai mari şi mai respectați oameni de ştiință ai vremurilor sale, susținea că a purtat deseori conversații cu îngerii. Swedenborg însuşi a realizat că majoritatea oamenilor nu îl vor crede, scriind în *Arcana Celesta 68,*

> Sunt conştient că mulți vor spune că nimeni nu poate vorbi cu îngerii şi cu spiritele atâta vreme cât acea persoană trăieşte în trup, mulți vor zice că este pura imaginație, alții că afirm asemenea lucruri ca să am crezare sau vor face alte obiecții. Dar toate astea nu mă împiedică, pentru că am văzut, am auzit şi am simțit.[7]

[5] Despre credință: http://www.scribd.com/doc/58007499 , http://www.docstoc.com/docs/81874274 , http://en.calameo.com/books/000027980bd5999c10251 , n. red.

[6] Judecata de Apoi: http://www.scribd.com/doc/57916240 , http://www.docstoc.com/docs/81782198 , http://en.calameo.com/books/0000279802d10f61bdd8c , n. red.

[7] Emanuel Swcdenborg, *Arcana Celestă,* voi. I, traducător John Faulkner Potts (New York: Swedenborg Foundation, 1905)- *Arcana Celestă* este o ediție standard în 12 volume a Fundației Swedenborg. Citatele din această lucrare sunt extrase dîn aceasta ediție standard.

Swedenborg nu doar că a purtat lungi conversații cu îngerii, ci a şi trecut prin ceea ce acum numim o experiență în apropierea morții, despre care credea că este un dar special de la Dumnezeu pentru ca el să poată spune lumii adevărul despre viața de după moarte:

> Mi-a fost îngăduit să descriu într-o ordine logică, cum trece omul de la viața trupească la cea veşnică, ca să se cunoască modul în care este readus la viață. Toate acestea mi s-au arătat, nu le-am auzit de la nimeni, ci au fost trăite de mine.
>
> Am fost adus într-o stare de inconştiență în ceea ce priveşte simțurile trupeşti, o stare asemănătoare cu cea a unei persoane aflate în pragul morții, dar cu toate trăirile interioare neafectate. Aveam capacitatea de a gândi şi destul suflu de viață încât să pot percepe şi să-mi pot aminti ce se petrece cu cei care mor şi apoi sunt readuşi la viață.
>
> *(Arcana Celesta 169)*

În ultimii ani, relatări despre experiențe de acest gen ne-au devenit cunoscute din cărți, articole şi programe de televiziune. În aceste prezentări, persoana care a fost readusa la viață doar a întrezărit lumea spirituală. Swedenborg, totuşi, a avut şansa unică de a avea vederea spirituală deschisa pentru a putea accesa direct şi în acelaşi timp atât lumea spirituală cât şi cea naturală. Şi-a petrecut ani întregi călăuzit de îngeri şi experimentând privelişti, sunete şi chiar mirosuri ale raiului, ale iadului şi ale acelui loc intermediar unde, spune el, toți trebuie să ajungă imediat după moarte — lumea spiritelor.[8]

Cine a fost omul acesta şi cum a ajuns el să aibă parte de aventuri atât de remarcabile într-un plan existențial, care ne rămâne ascuns atâta timp cât trăim în lumea materială, fizică?

Emanuel Swedenborg s-a născut pe 29 ianuarie 1688, la Stockholm, Suedia. Familia sa a fost înnobilată după ce tatăl său, Jesper Swedberg a ajuns episcop de Skara. La Universitatea din Uppsala, Swedenborg a studiat filosofia, matematica şi ştiințele, precum şi latina, greaca şi ebraica.

În 1710, un an după terminarea studiilor universitare, Swedenborg a început să călătorească, timp în care a studiat fizica, astronomia şi alte ştiințe naturale, a învățat ceasornicăria, legătoria cărților, tâmplăria, gravura, să fabrice instrumente de alamă şi să şlefuiască lentile. În următorii ani, a acumulat toate cunoştințele accesibile la începutul secolului al XVIII-lea în domeniul cosmologiei, matematicii, anatomiei, fiziologiei, politicii, economiei, metalurgiei, mineralogiei, geologiei, ingineriei miniere şi chimiei. A scris mult despre unele din aceste subiecte şi a fost primul care a propus ipoteza nebulară a sistemului solar (*O ipoteză nebulară premergătoare,* 1734, scrisă cu douăzeci de ani înaintea lucrării *Allgemeine Naturgeschichte und Theorie des Himmels*[9] a iui Immanuel Kant). A făcut numeroase descoperiri originale în diferite discipline ştiințifice (cum ar fi funcțiile cortexului cerebral şi a glandelor anexe endocrine şi mişcarea respiratorie a țesuturilor craniene), unele dintre ele fiind confirmate abia în secolul al XX-lea.

În decursul activității sale ştiințifice, Swedenborg şi-a păstrat mereu interesul față de spiritualitate. Într-adevăr, scopul cercetărilor sale în biologia umană era de a găsi o explicație rațională a funcționării sufletului, după cum afirmă în prefața lucrării sale *Regnul Animal,* 1744.

Între anii 1755 şi 1745, Swedenborg a experimentat o serie de viziuni care l-au marcat profund. În cele din urmă, simțurile sale spirituale s-au deschis complet şi a putut trăi, în mod conştient, simultan în lumea naturală şi în cea spirituală. Credea că fusese chemat de Dumnezeu să aducă omenirii o nouă revelație şi în următorii 27 de ani, până a murit la vârsta de 84 de ani, la Londra, s-a dedicat exclusiv scrierii celor 30 de lucrări teologice care includ acea

[8] Din tainele universului ceresc - Emanuel Swedenborg: http://www.scribd.com/doc/77634388 , http://www.docstoc.com/docs/110590868 , http://en.calameo.com/books/00002798032ecc749c156 , n. red.

[9] Istoria generală naturală şi Teoria Cerului (n.t.)

revelație. În ultima lună a vieții, câțiva prieteni i-au cerut să facă o ultima declarație asupra veridicității celor scrise de el. El le-a spus:

> Nu am scris nimic altceva ... decât adevărul, după cum vi se va confirma în toate zilele vieții voastre, dacă vă veți apropia de Dumnezeu şi îl veți sluji cu credința doar pe El, respingând răul de orice fel ca un păcat săvârşit împotriva Lui şi cercetând cu răbdare Cuvântul Său, care de la început până la sfârşit stă mărturie adevărului învățăturilor pe care eu le-am dăruit lumii.[10]

Swedenborg a scris în limba latină, considerată limba internațională în vremea sa. Dar, în ultimii 200 de ani, scrierile sale teologice au fost traduse în multe limbi iar interesul manifestat pentru ele continuă sa crească.

Experiențele trăite de Swedenborg în lumea spirituală, inclusiv conversațiile sale cu spiritele şi îngerii, sunt evocate într-o serie de lucrări teologice. Uneori aceste experiențe sunt întâmplătoare, în contextul subiectului în discuție. Alteori sunt evidențiate în mod deliberat în textul teologic şi prezentate ca ilustrații sub denumirea generală de *„memorabilia”,* tradus de regulă ca „legături memorabile”, „evenimente memorabile” sau „experiențe memorabile”.

Cu privire la această temă a îngerilor şl a conversațiilor lui Swedenborg cu ei, este necesar, în primul rând, să răspundem la întrebarea, „Ce este de fapt lumea spirituală?” În lucrarea *Iubirea şi Înțelepciunea Divină,* Swedenborg scria:

> Universul în general este împărțit în două lumi, cea spirituală şi cea naturală. În lumea spirituală se găsesc îngerii şi spiritele, iar în cea naturală ființele muritoare. Privite din afară, aceste două lumi sunt complet asemănătoare, atât de asemănătoare încât nu pot fi deosebite. Dar, din interior, ele sunt total diferite. Ființele din lumea spirituală, care... sunt numite îngeri şi spirite, sunt spirituali şi, spirituali fiind, ei gândesc şi vorbesc în mod spiritual. Dar oamenii din lumea naturală sunt naturali, deci gândesc şi vorbesc în mod natural, iar modul de a gândi şi vorbi spiritual nu au nimic în comun cu modul de a gândi şi vorbi natural. Pornind de aici, este limpede că aceste două lumi, cea spirituală şi cea naturală, sunt în întregime diferite una de alta, deci sub nicio formă nu pot fi laolaltă.
>
> *(Iubirea şi înțelepciunea Divină 163)*[11]

Asemănarea externă dintre lumea spirituală şi cea naturală este de aşa natură încât creează confuzie în mintea cuiva care tocmai a murit şi a intrat în lumea spirituală. După cum ne este relatat în *Arcana Celestă 320-322,* spiritul nou sosit va experimenta în curând puterea gândului şi a simțurilor care depăşesc cu mult posibilitățile muritorilor:

> ... Experiența ne arată că atunci când o persoană trece în cealaltă lume nu este conştientă că se află acolo, ci presupune că încă se află în aceasta şi chiar că este încă în trupul său. Când află că este spirit, omul se miră şi este surprins, atât pentru că are ace-

[10] Această afirmație se regăseşte în mărturia lui Benedict Chastanier, publicată în *Documente privind viața şi caracterul lui Emanuel Swedenborg,* editor R. L. Tafel, vol. 2, partea I (Londra: Swedenborg Society, 1877), doc. 269D, p. 580.

[11] Emanuel Swedenborg, *Iubirea şi Înțelepciunea Divină,* ediția a doua, traducător John C. Ager (West Chester, PA: Swedenborg Foundation, 1995).

leaşi simțuri, dorințe şi gânduri, dar şi pentru că în timpul vieții pământeşti nu credea în existența spiritelor sau, cum se petrece în cazul unora, abia acum află ce este un spirit.

Un al doilea fapt general este acela că spiritul are acum mai multe capacități senzoriale excelente şi o capacitate de a gândi şi vorbi net superioare acelora pe care le avea când trăia pe pământ, astfel încât cele două stări nu suportă comparație, deşi spiritele devin conştiente de aceasta doar când Domnul le înzestrează cu puterea de a gândi...

... În primul rând, spiritele au capacitatea de a vedea deoarece ele trăiesc în lumină, iar spiritele bune, spiritele angelice şi îngerii, trăiesc într-o lumină atât de intensă care nu poate fi comparată cu lumina zilei pe care noi pământenii o cunoaştem. ... Spiritele sunt înzestrate şi cu un auz extrem de fin ce nu poate fi comparat cu al nostru. Căci ani ia rând mi-au vorbit aproape continuu.... Au şi simțul mirosului.... Posedă un excelent simț tactil, de unde şi percepția durerilor şi chinurilor îndurate în iad, deoarece toate senzațiile sunt strâns legate de simțul tactil, ele fiind, foarte variate. Spiritele au dorințe şi sentimente ce nu pot fi comparate cu cele pe care le aveau când trăiau pe pământ.

... Spiritele gândesc mai limpede şi mult mai precis acum decât gândeau înainte. O singură idee de-a lor conține acum mai multe aspecte decât conțineau înainte o mie de idei pe care le aveau când trăiau pe pământ. Vorbesc între ele cu atâta subtilitate, rafinament, inteligență şi claritate, încât omul ar fi uimit dacă le-ar percepe. Pe scurt, spiritele au tot ceea ce are şi omul, dar într-un mod perfect, exceptând carnea şi oasele şi imperfecțiunile inerente lor. Ei recunosc şi înțeleg că şi atunci când trăiau pe pământ, spiritul era acela care simțea şi ca, deşi abilitatea de a simți se manifesta prin intermediul trupului, ea nu aparținea trupului. Mai mult decât atât, atunci când ne părăsim trupul, simțurile sunt mult mai rafinate şi mai perfecte. Viața constă în antrenarea simțurilor, deoarece fără ele nu ar fi viață şi după cum ne sunt simțurile, aşa ne este şi viața.

Una din învățăturile de bază ale teologiei lui Swedenborg este aceea că lumea vizibilă — lumea realităților aparente care sunt perceptibile simțurilor — este o reprezentare a spiritualului. Experiențele sale vizionare asupra lumii spirituale pot, prin urmare, fi interpretate în două moduri. Pe de o parte, ceea ce descrie el este, de fapt, real: conversațiile sale cu îngerii şi spiritele au avut loc după cum le-a relatat. Pe de altă parte, totuşi, ele sunt simbolice şi aparțin unei realități care implica adevăruri spirituale imuabile care se refera la generarea — evoluția spirituală continuă — fiecărei ființe umane. Aceasta poate fi interpretată în modul în care sunt înțelese parabolele din Noul Testament. În parabole, oamenii vorbesc şi acționează, dar vorbirea şi acțiunile lor sunt simboluri ale binelui şi răului, ale adevărului şi minciunii, ale condițiilor interioare ale raiului şi iadului dintre care individul trebuie să-şi aleagă modelul de viață. Într-adevăr, ideea că lumea spirituală este cauza, iar cea materială efectul apare practic în toate tradițiile spirituale ale lumii, într-o formă sau alta. Aceasta este succint exprimată de maxima filosofilor hermetici şi alchimişti: „Ceea ce este sus este precum ceea ce este jos." În lucrările sale teologice, Swedenborg dezvoltă această temă care este centrală întregii structuri a metafizicii sale. Deşi cele doua lumi sunt total diferite, există un nivel la care se află comunicarea - nivelul „corespondențelor." Înțelegerea acestui concept al lui Swedenborg, al corespondențelor, este crucial pentru a înțelege natura şi legătura dintre lumea spirituală şi cea materială.

În *Arcana Celestă (Secretele cereşti),* Swedenborg explica corespondențele astfel:

Puțini ştiu ce sunt reprezentările şi corespondențele — doar aceia care cunosc faptul că există o lume spirituală distinctă de cea pământeană, deoarece există o corespondență între aspectele spirituale şi cele naturale şi că acele aspecte spirituale care se regăsesc în unele naturale sunt reprezentările lor. Ele se numesc corespondențe deoarece corespund la ceva şi reprezentări deoarece reprezintă ceva.

> Unele idei pot fi formate din reprezentări şi corespondenţe - este necesar doar să reflectăm asupra aspectelor minţii şi anume asupra gândului şi a voinţei. Acestea se observa în expresia feţei sau, cum este cazul iubirii care se reflectă în ochii persoanei. Atunci când ceea ce se vede pe faţa omului este şi în mintea lui, se numeşte corespondenţă, iar expresiile feţei sunt reprezentări. Este cazul tuturor gesturilor trupului şi mişcărilor musculare. Este cunoscut faptul că toate aceste acte au loc conform cu ceea ce gândeşte şi doreşte persoana respectivă. Gesturile şi mişcările trupului reprezintă aspecte ale minţii, fiind reprezentări şi, pentru că sunt produse voit, sunt corespondenţe.
>
> ... Toate aspectele naturale le reprezintă pe cele spirituale cărora le corespund...
>
> Din experienţă, mi-a fost dat să ştiu, că în lumea naturală şi în cele trei tărâmuri ale sale, nu există nimic care să nu reprezinte ceva în lumea spirituală sau să nu aibă un corespondent acolo.
>
> *(Arcana Celestă 2987-88; 2991-92)*

Întrucât am explicat pe scurt ce este lumea spirituală, să luăm acum în considerare ce se petrece cu fiinţa imediat după moarte, când trece dintr-o lume în alta. În lucrarea postumă *Cinci Comunicări Memorabile* (4-6), Swedenborg afirmă:

> Când o persoană ajunge, după moarte, în lumea spirituală... crede că este vie aşa cum era în lumea din care a venit, că trăieşte într-o casă asemănătoare, în aceeaşi cameră şi în acelaşi dormitor, îmbrăcat cu aceleaşi veşminte şi alături de aceleaşi persoane... Motivul pentru care acest lucru se petrece fiecăruia după moarte este acela că moartea ar trebui să pară o continuare a vieţii şi că ultima manifestare a vieţii naturale ar trebui să devină prima manifestare a vieţii spirituale şi de aici omul ar trebui să meargă către destinaţia sa, care poate fi raiul sau iadul. Cei morţi de curând găsesc această asemănare în toate, deoarece minţile lor rămân neschimbate. Pentru că mintea nu se limitează doar la cap ci şi la întreg trupul, ei au trupuri similare, deoarece trupul este un organ al minţii şi funcţionează continuu datorită capului. Prin urmare, mintea este fiinţa înşişi, dar nu o fiinţă materială ci una spirituală. Deoarece după moarte omul este aceeaşi persoană, el apare conform concepţiilor sale, având lucruri similare celor pe care le-a avut acasă. Dar asta durează doar câteva zile... Când noii veniţi în lumea spirituală se află în această prima stare, îngerii vin şi îi întâmpină.[12]

În alte lucrări, Swedenborg relatează pe larg reacţiile avute de spiritele nou venite, care sunt încântate să afle că „noua viaţă" seamănă foarte mult cu cealaltă. De exemplu, în binecunoscuta sa lucrare *Raiul şi Iadul*, el scrie:

> Aceasta fiind starea spiritului unui om imediat după intrarea sa în cealaltă lume, el este deci recunoscut de prietenii şi de cei care l-au cunoscut în lumea naturală, căci spiritele recunosc un om nu doar după chip şi vorbire, ci şi după viaţa sa, când se apropie de el. Când cineva din cealaltă viaţă se gândeşte la altul, se gândeşte la faţa acestuia şi, în acelaşi timp, la multe aspecte din viaţa sa, iar când face asta, celălalt i se arată ca şi cum ar fi fost chemat. În lumea spirituală se petrece astfel deoarece acolo gândurile sunt importante şi nu există un spaţiu precum cel din lumea naturală. Aşadar, de îndată ce ajung în cealaltă viaţă, toţi sunt recunoscuţi de prieteni, de rude şi de cunoştinţe şi vorbesc unii cu alţii, după care stabilesc legături conform relaţiilor pe care le-au avut în lu-

[12] Emanuel Swedenborg, „Cinci relaţii memorabile", din *Mici lucrări teologice şi scrisori ale lui Emanuel Swedenborg,* traducător John Elliott (Londra: Swedenborg Society, 1975). Această lucrare poate fi găsită şi în ediţia standard a Swedenborg Foundation numită *Lucrări Teologice Postume,* vol. l, a doua ediţie, traducător John Whitehead (West Chester, PA: 1995)

mea fizică. Deseori i-am auzit pe cei veniți din lume bucurându-se de revederea prietenilor, iar pe prietenii lor bucurându-se de venirea acestora. Foarte des un soț şi o soție se întâlnesc şi se felicită şi rămân împreună mai mult sau mai puțin în funcție de fericirea trăită împreună în lumea fizică.

(Raiul şi Iadul 494)[13]

Această introducere în lumea spirituală sau primă stare este cea care a fost întrezărită de cei care au trecut printr-o experiență din apropierea morții. Pentru om este doar începutul călătoriei, urmând alte două stări care îl pregătesc pentru căminul etern, Raiul sau iadul. Acest cămin este cel în care omul sau mai precis spiritul său a locuit când trăia în lumea fizică deşi nu era conştient de aceasta. Potrivit teologiei lui Swedenborg, cât timp trăim pe pământ ne construim propriul rai sau iad interior şi suntem uniți spiritual cu o „comunitate" din cealaltă lume ai cărei membri suntem chiar noi înşine. După moarte, acel rai sau iad se vor manifesta simțurilor spirituale:

Iadul şi raiul sunt aproape de om, mai mult decât atât, în om. Iadul se află în oamenii răi, iar raiul în cei buni. După moarte, toți ajung în acel rai sau iad în care au trăit pe pământ. Dar starea este diferită acum, iadul pe care nu l-am simțit în lume, devine acum perceptibil iar raiul pe care nu l-am simțit în lume, devine acum perceptibil.

(Arcana Celestă 8918:4)

În esență, a doua şi a treia stare constituie o „judecată de apoi" personală şi individuală, dar nu Dumnezeu este cel care ne judecă. Fiecare spirit se judecă pe sine însuşi conştientizându-şi adevăratul caracter sau „iubirea" - iubirea de bine şi de semeni sau iubirea de sine însuşi şi de lucrurile materiale. În *Raiul şi Iadul,* Swedenborg descrie felul în care spiritul îşi dă seama de adevăratul său caracter:

Când omul a trecut de prima stare, care este cea a exteriorității, trăind acum ca spirit, el pătrunde în stadiul minții sale interioare sau al voinței lăuntrice, cu care se obişnuise în lume când era lăsat să gândească liber, fără constrângeri. El pătrunde inconştient în această stare, aşa cum făcea în lume când se oprea din vorbit şi cădea pe gânduri, rămânând absorbit de ele. De aceea, odată ce omul a devenit spirit, este el însuşi şi îşi trăieşte propria viață, căci a gândi liber după propriile sentimente reprezintă viața însăşi şi omul însuşi.

În acest stadiu, spiritul gândeşte după voința sa, după cum îi dictează sentimentele sau dragostea şi gândul său devine una cu voința într-o asemenea măsura încât nici nu pare că gândeşte, ci pare că doar voieşte. Aproape acelaşi lucru se petrece şi când vorbeşte, cu diferența că vorbeşte cu un soi de teamă față de gândurile voinței, care sunt descoperite, de vreme ce în viața socială pe care a avut-o în lume, această reticență devenise parte a voinței sale.

Toți oamenii, fără excepție, sunt aduşi în această stare după moarte, deoarece aceasta este adevărata natură a spiritului lor. Stadiul anterior este precum al ființei față de spiritul ei, când se află între alții. Iar aceasta nu este adevărata sa stare. Când spiritele se află în acest al doilea stadiu, ele devin vizibile exact cum erau în lume, iar ceea ce au făcut şi au vorbit în secret este acum dezvăluit, deoarece nu mai sunt reținute de circumstanțe exterioare şi nu se mai tem că îşi vor pierde reputația, aşa cum se petrece în lume, spunând acum şi îndrăznind să facă totodată ceea ce în lume au spus şi au făcut în secret. Sunt aduse şi în stări negative, pentru ca adevăratul lor caracter să fie cunoscut în-

[13] Emanuel Swedenborg, *Raiul şi Iadul,* traducător John C. Ager, a doua ediție (West Chester, PA: Swedenborg Foundation, 1995).

gerilor şi spiritelor bune... Fiecare merge în propria sa comunitate, în care se afla spiritul său când trăia în lume, căci fiecare om, în ceea ce priveşte spiritul său, aparţine unei comunități, fie din rai, fie din iad. Cei buni aparţin comunității divine, iar cei răi celei a iadului, fiecare mergând în propria-i comunitate după moarte. Spiritul este condus treptat spre comunitatea sa, iar în final intră în ea. Când natura interioară a unui spirit rău este dezvăluită, el este orientat spre propria lui comunitate, iar înainte ca acest stadiu sa ia sfârşit, direct spre ea, iar când stadiul se sfârşeşte, el se aruncă singur în iad, unde sunt cei asemenea lui.

În al doilea stadiu, are loc separarea spiritelor bune de cele rele. În primul stadiu ele sunt laolaltă, de vreme ce în această fază spiritul, în natura sa exterioară, rămâne aşa cum era în lume unde cei răi sunt alături de cei buni şi cei buni alături de cei răi. Dar se petrece altfel când natura interioară este dezvăluită şi spiritul este lăsat în voia propriei sale naturi sau voințe. Separarea spiritelor bune de cele rele este realizată în diferite moduri. Cei buni sunt de obicei conduşi spre acele comunități cu care comunică prin gândurile şi sentimentele bune, deci spre comunitățile cărora le-au indus prin aparențele exterioare credința că nu sunt răi. De regulă, sunt conduşi într-un circuit larg, iar adevăratul lor caracter este pretutindeni dezvăluit spiritelor bune. La vederea lor, spiritele bune îşi întorc privirea. În acelaşi timp şi spiritele rele, care sunt conduse prin acelaşi loc, îşi întorc fața de la cele bune şi privesc spre colțul unde se află comunitatea infernală în care se pregătesc să intre...

Al treilea stadiu al omului după moarte, respectiv al spiritului său, este unul de instruire. Acest stadiu este pentru cei care intră în rai şi devin îngeri. Nu este pentru cei care intră în iad, deoarece ei nu pot fi învățați, iar pentru ei acest al doilea stadiu este şi cel de-al treilea, luând sfârşit aici, deoarece sunt total orientați spre iubirea de sine, spre comunitatea din iad unde domneşte o asemenea iubire. Când se petrece asta, gândurile şi dorințele lor sunt inspirate de acea iubire infernală, iar ei nu doresc decât ce e rău şi nu gândesc decât ce e fals, căci într-o astfel de gândire şi dorință îşi găsesc plăcerea, pentru că asta este iubirea lor. În consecință, ei resping binele şi adevărul pe care le adoptaseră mai înainte pentru a-şi atinge scopurile.

Spiritele bune, pe de altă parte, sunt aduse din al doilea stadiu în cel de-al treilea, care este un stadiu de pregătire pentru intrarea lor în rai şi care se realizează prin instruire. Căci pregătirea pentru rai se face prin cunoaşterea binelui şi adevărului, iar scopul acesta nu se poate atinge decât prin instruire, deoarece nimeni nu poate şti ce este binele şi adevărul spiritual sau cele opuse lor, răul şi falsitatea, decât dacă este instruit.

(Raiul şi Iadul 502-504; 507; 510-512)

Înainte de intrarea în cel de-al treilea stadiu, unele spirite trebuie sa îndure ceea ce Swedenborg numeşte „curățire spirituală”, un fel de purificare spirituală. Fiecare ființă umană are unele defecte sau are nişte false credințe, deşi, în mare măsură, a dus o viață bună pe pământ. Pentru ca spiritul să fie pătruns de bunătatea şi adevărul divin, dar şi pentru a căpăta caracteristici angelice, aceşti factori dizarmonioşi trebuie eliminați. Există mai multe tipuri de purificare din lumea spirituală, de la cele mai blânde care au loc în timpul somnului până la anxietate mentală severă şi remuşcări sau altele de natură fizică. Odată ce curățirea spirituală a avut loc, spiritele sunt pregătite pentru a fi instruite de îngeri:

Învățătura din ceruri diferă de cea de pe pământ, în aceea că nu e implantată în memorie, ci în viață, deoarece memoria spiritelor constă în viața lor pentru că ei acceptă şi asimilează tot ce este în armonie cu viața lor şi nu acceptă şi cu atât mai puțin asimilează ceea ce nu se află în armonie cu ea. Asta deoarece spiritele sunt sentimente şi, mai mult decât atât, au o forma umană similară cu sentimentele lor.

> Astfel, ele sunt permanent însuflețite de dorința de adevăr care este strâns legată de foloasele vieții, deoarece Dumnezeu are grijă ca fiecare să iubească ce i se potriveşte, iar acea iubire este intensificată de speranța de a deveni înger.
>
> *(Raiul şi Iadul 517)*

Când a treia stare, cea de instruire, este terminată, spiritul este pregătit să se alăture unei comunități angelice pentru a deveni înger. Acum ar trebui să fie evident că, potrivit lui Swedenborg „toți îngerii s-au născut oameni" *(Iubirea şi Înțelepciunea Divină* 231), astfel încât îngerii nu sunt nişte entități spirituale care au fost create separat de oameni. Această învățătura este afirmată de nenumărate ori în lucrările lui Swedenborg:

> Acest vast sistem numit univers este o lucrare coerentă de la primul şi până la ultimul lucru deoarece, atunci când l-a creat, Dumnezeu a avut în vedere un singur scop şi anume, un tărâm angelic format din rasa umană iar toate lucrurile din care este formată lumea sunt mijloace ale acestei finalități.
>
> *(Adevărata Religie Creştină 13)*[14]

> În lumea creştină este complet necunoscut faptul că raiul şi iadul aparțin rasei umane, deoarece se crede că îngerii au fost creați astfel de la început, ei constituind originea raiului. Se mai crede că diavolul sau Satana a fost un înger al luminii care, pentru că s-a răzvrătit, a fost îndepărtat împreună cu cei asemenea lui, apărând astfel iadului. Îngerii nu încetează să se mire că există o astfel de credință în lumea creştină şi mai ales că nu se cunoaşte mai nimic despre rai...
>
> De aceea, ei îşi doresc ca eu să transmit ca de pe buzele lor că în întreg raiul nu se află un măcar un singur înger care să fi fost creat înger de la început şi nici vreun diavol în iad care să fi fost creat înger al luminii şi mai apoi alungat. Ci toți, atât cei din rai cât şi cei din iad, se trag din rândul oamenilor. În rai se află cei care au trăit în iubire şi credință cerească, iar în iad cei ce au trăit în iubire şi credință infernală.
>
> *(Raiul şi Iadul 311)*

Există un număr mare de comunități angelice, fiecare potrivit „iubirii călăuzitoare" a unei ființe, adică modului în care acea ființa răspunde bunătății şi adevărului divin care ne pătrunde constant în suflet şi, cel mai important, modului în care acel răspuns este transpus în viața omului — atât sub formă de intenții cât şi ca acțiuni.

> Omul, după moarte, continuă în eternitate să fie la fel cum este voința şi iubirea sa călăuzitoare. ... Îngerii spun că viața iubirii călăuzitoare nu se modifică niciodată în nimeni, nici măcar în eternitate, pentru că fiecare este propria sa iubire. A modifica iubirea călăuzitoare a unui spirit înseamnă a-l lipsi de viața sa, a-l nimici.
>
> *(Raiul şi Iadul 480)*

Cum îşi găsesc proaspeții îngeri căminele lor eterne? Sunt conduşi pe nişte cărări spre diferite comunități până ce recunosc din interiorul lor că aparțin unui anume loc, acolo unde iubirea lor călăuzitoare este în armonie cu iubirea celor aflați deja în acel loc şi unde îngerii acelei comunități îi recunosc şi îi primesc cu mare bucurie. Un minunat pasaj din *Providența, Divină* vorbeşte despre importanța acelor cărări ce duc spre diferitele comunități angelice:

[14] Emanuel Swedenborg, *Adevărata Religie Creştină, 2* vol., traducător John C. Ager, (New York, Swedenborg Foundation, 1906).

> Nimeni nu devine înger, adică nu ajunge în rai, decât dacă are în sine, din lume, ceva din caracterul angelic. Iar în acesta constă cunoaşterea drumului, mergând pe el şi, în mersul pe drum, cunoscându-l. Mai mult decât atât, în lumea spirituală sunt cărări ce conduc la fiecare comunitate a raiului şi a iadului şi fiecare, din interiorul său, îşi vede propria cale. O vede pentru că aici sunt cărări pentru fiecare iubire, iar iubirea este deschizătoare de drumuri şi te conduce la tovarăşii tăi. Nimeni nu vede altă cale decât calea iubirii sale. De aici rezultă ca îngerii nu sunt altceva decât iubiri divine, pentru că altfel nu ar vedea calea spre cer.
>
> *(Providența Divină 60)*[15]

Aşa cum Swedenborg sublinia în nenumărate rânduri, lumea spirituală este, sub multe aspecte, asemănătoare lumii naturale, deoarece îngerii s-au născut fiinţe umane. Această similaritate se aplică şi în cazul relațiilor de cuplu. Cei care pe pământ şi-au găsit un partener de viață cu care se află în deplină armonie spirituală, mentală şi fizică, de aici rezultând iubirea adevărată, şi în cer sunt reuniți cu acel partener şi îşi vor continua relația în eternitate. Swedenborg numeşte aceasta „adevărată iubire conjugală" - folosind termenul „conjugal" pentru a descrie această relație de totală uniune a unui bărbat cu o femeie: „În esența sa, iubirea de cuplu nu este altceva decât dorința a doi oameni de a fi una, sau, cu alte cuvinte, ca viețile lor să devină una" *(Despre Iubirea, în Cuplu 215)*[16]. Cei care nu au avut norocul ca pe pământ sa-şi găsească un partener, îşi vor găsi unul în lumea spirituală. În scrierile teologice ale lui Swedenborg, există multe învățături frumoase despre relația de cuplu şi importanța sa, după cum indică următoarele relatări:

> Stările induse de iubire (de cuplu) sunt inocența, pacea, liniştea, prietenia profundă, încrederea totală, o dorință reciprocă a minții şi a inimii de a face bine celuilalt dar şi, ca rezultat a toate acestea, beatitudine, fericire, plăcere, şi, datorită desfătării veşnice, fericirea divină. Toate aceste trăiri țin de iubirea de cuplu şi se revarsă din ea, iar motivul este acela că această iubire îşi are originea în uniunea dintre bine şi adevăr, acestea venind de la Dumnezeu. Să vrei să împărți cu celălalt este de natura iubirii, să-i oferi bucurie celui pe care îl iubeşti din inimă şi să te bucuri că ai făcut asta. Astfel stând lucrurile, iubirea divină în Dumnezeu va oferi bucurie omenirii pe care El a creat-o ca să-I primească dragostea şi înțelepciunea.
>
> *(Despre Iubirea în Cuplu 180)*

> ... Deoarece cel ce a cunoscut adevărata Iubire în cuplu iubeşte ceea ce gândeşte şi doreşte celălalt. Astfel, el iubeşte să gândească cum gândeşte celalalt şi iubeşte să dorească ce doreşte celălalt. În consecință, cei doi sunt uniți şi devin o singură persoană.
>
> *(Arcana Celestă 10169)*

> Cei ce au cunoscut adevărata iubire în cuplu, după moarte, când devin îngeri, se reîntorc la tinerețe, soții devin tineri bărbați iar soțiile tinere femei, indiferent la ce vârstă au murit. Fiecare se reîntoarce în floarea vârstei, la începutul iubirii de cuplu, pentru a retrăi noi plăceri. ... Din ceruri mi s-a spus că trăiesc o viață a iubirii care nu poate fi descrisă altfel decât ca o viață a bucuriei însăşi... Căsătoriile de pe pământ corespund

[15] Emanuel Swedenborg, *Sapientia Angelica de Divina Providentta* (Înțelepciunea angelică despre Providența Divină), ediția latină-engleză, traducător John C. Ager, (New York: American Swedenborg Printing and Publishing Society, 1899). Aceasta lucrare este numită în general *Providența Divină.*

[16] Emanuel Swedenborg, *Despre Iubirea în Cuplu*, traducător N. Bruce Rogers (Bryn Athyn, PA: General Church of the Newjerusalem, 1995). (http://www.scribd.com/doc/64263823 , n.r.)

celor din ceruri, iar după moarte oamenii intră în acea fază a corespondenței ce constă în trecerea din mariajul pământean în cel ceresc, care este însuşi raiul şi bucuria raiului.

(Apocalipsa Dezvăluită 1000:4-5)[17]

... Adevărata iubire de cuplu este în esența sa plăcerea pură a minții, iar acea iubire este fundamentul tuturor iubirilor. Din iubire s-a născut toată frumusețea îngerilor cerului, pentru că iubirea sau afecțiunea din iubire dă naştere tuturor, iar fiecare înger este, din punct de vedere al chipului său, imaginea fidelă a iubirii pe care o poartă. Pornind de la aceasta, toată frumusețea îngerilor izvorăşte din iubirea lor de cuplu, căci cele mai tainice aspecte ale vieții lor care ies la suprafață provin din acea sursă.

(De Conjugio 2)[18]

Am văzut cum o persoană devine înger după moarte, cum acel spirit îşi alege un cămin şi un partener. Următoarea întrebare la care căutăm răspuns este: „Ce face un înger mai exact?" Lui Swedenborg nu i-a fost îngăduit doar să vorbească cu îngerii ci şi să vadă cum este raiul cu adevărat. Timp de nenumărate secole de-a rândul, tradițiile orale, cărțile, arta, filmele şi televiziunea au speculat cu privire la natura raiului, uneori cu rezultate de-a dreptul groteşti. Desenele animate care înfățişează îngerii zburând şi nefăcând altceva decât să cânte la harpa sunt poate un exemplu extrem dar, în general, oamenilor le este greu să definească raiul cel plin de fericire „divină". La începutul lucrării *Despre Iubirea în Cuplu,* Swedenborg relatează prezența sa la o adunare în lumea spirituală unde un înger este întrebat: „Ce este fericirea cerească?"

Îngerul a răspuns pe scurt: „Este plăcerea de a face ceva în folosul propriu şi al altora, iar plăcerea de a fi util vine din iubire, iar expresia sa, din înțelepciune. Plăcerea de a fi util izvorăşte din iubire prin intermediul înțelepciunii şi este viața şi sufletul a toate bucuriile divine."

(Despre Iubirea în Cuplu 5)

Fiecare ființa umană vede şi înțelege bunătatea şi adevărul în felul său şi îşi duce viața în funcție de această percepție a sa. Unii sunt mai atraşi de munca lor — „foloase", după cum le numeşte Swedenborg - care reflectă virtutea compasiunii (medicii sau asistentele, de exemplu). Alții ar putea dori să împărtăşească din cunoştințele lor celor neştiutori (profesorii, de exemplu). Altora le place să lucreze cu mâinile pentru a face viața semenilor lor mai confortabilă (zidarul, tâmplarul, instalatorul sau cizmarul) şi aşa mai departe. În toate cazurile, fundamentul pe care se bazează fiecare meserie este dorința sinceră de a fi în slujba semenilor pentru că iubim bunătatea din ei, bunătate pe care o au de la Dumnezeu. În scrierile teologice ale Iui Swedenborg, conceptului de „folos" i se acordă o importanță majoră, iar în *Despre Iubirea în Cuplu 183,* i se oferă o definiție succintă: „Folos înseamnă să faci bine din dragoste prin intermediul înțelepciunii. Folos înseamnă însuşi binele." Raiul este numit „împărăție a foloaselor", iar intenția sinceră de a fi util este o prerogativă necesară pentru a deveni înger.

Nu există fericire decât în viața activă. Viața angelică constă în a fi util şi a face fapte bune.... [îngerii sunt] imagini ale lui Dumnezeu. De aceea, ei îşi iubesc aproapele

[17] Emanuel Swedenborg, *Apocalipsa Dezvăluită,* vol. 5, traducător John C. Ager, reverend John W. Whitehead, a doua ediție, (West Chester, PA: Swedenborg Foundation, 1994). În ediția standard, *Apocalipsa Dezvăluită* este o lucrare în şase volume.

[18] Emanuel Swedenborg, *Mariajul (De Conjugio),* din *Lucrări teologice,* traducător John C. Whitehead, a doua ediție, (West Chester, PA: Swedenborg Foundation, 1996).

mai mult decât pe ei înşişi şi, din acest motiv, raiul este rai. De aceea, fericirea angelică constă în a fi de folos, reiese din faptele bune şi este conform binelui iubirii şi carității.

(Arcana Celesta 454)

Dar care sunt foloasele pe care le aduc îngerii? Cu ce se ocupă ei în eternitate? Lucrarea *Raiul şi Iadul* oferă cea mai completă descriere a ocupațiilor îngerilor:

Ocupațiile îngerilor din rai nu pot fi numărate sau descrise în amănunt, însă se poate spune câte ceva despre ele la modul general, deoarece sunt nenumărate şi variază conform funcțiilor diferitelor comunități. Fiecare comunitate are un rol specific, căci fiind distincte conform binelui fiecăreia, ele se deosebesc şi în funcție de foloasele ce le aduc, deoarece binele tuturor celor din rai e bine în faptă, iar acesta este folosul.

(Raiul şi Iadul 387)

Unele comunități au în grijă pruncii, altele îi educă şi îi instruiesc pe măsură ce cresc. Altele, într-o manieră asemănătoare, îi educă şi îi instruiesc pe băieții şi fetele cu predispoziții bune datorate învățăturii primite în lume şi, ca o consecință, ajung în rai. Există şi comunități care îi învață [pe cei neştiutori] [adevărul divin] şi îi călăuzesc spre rai. ...

Există comunități care ... se ocupă de cei din iad şi nu îi lasă să se chinuie între ei dincolo de anumite limite. Unele îi au în grijă pe cei înviați din morți. În general, îngerii fiecărei comunități sunt trimişi printre oameni ca să-i păzească, să îndepărteze de la ei gândurile şi sentimentele rele şi să le insufle sentimente bune atâta timp cât aceştia sunt dispuşi să le primească în libertate. Şi, prin intermediul acestor sentimente, îngerii ghidează acțiunile sau faptele oamenilor, îndepărtând de la ei posibilele rele intenții.

... Însă, toate aceste îndeletniciri ale îngerilor nu reprezintă decât acțiuni ale lui Dumnezeu prin intermediul îngerilor, căci ei nu le aduc prin sine ci fiind releele Sale.

(Raiul şi Iadul 391)

În pasajul anterior sunt menționate foloasele legate de educația şi grija acordată copiilor în rai. Un întreg capitol din *Raiul şi Iadul* tratează acest subiect, cititorul fiind îndrumat spre această lucrare pentru mai multe detalii. Merită să reproducem aici pasajul introductiv al acelui capitol, deoarece răspunde fără echivoc la întrebarea pe care lumea creştină şi-o pune de secole:

Există o credință conform căreia doar copiii care se nasc în sânul Bisericii ajung în rai, nu şi cei născuți în afara ei. Se mai spune că pruncii născuți în sânul Bisericii sunt botezați fiind astfel inițiați în credința Bisericii.... Să se ştie deci că fiecare copil, ori că e născut în sânul Bisericii ori în afara ei, din părinți buni sau răi, este primit de Dumnezeu atunci când moare şi ajunge în rai unde este educat conform ordinii divine, i se insuflă dragoste pentru bine şi, prin intermediul acesteia, cunoaşterea adevărului. Mai apoi, pe măsură ce se desăvârşeşte în inteligență şi înțelepciune, este condus în rai unde devine înger. Orice om care stă să judece poate fi sigur că nimeni nu e sortit iadului, toți se nasc pentru rai şi că este doar vina omului dacă ajunge în iad. Dar pruncii nu pot purta nicio vină.

(Raiul şi Iadul 329)

Un concept extrem de important pentru a înțelege mai bine lumea spirituală este acela de stare. Fiecare om experimentează constant stări diferite de spirit: uneori suntem fericiți, alteori trişti. Uneori simțim că iubim intens, alteori suntem indiferenți, nu ne place ceva anu-

me sau chiar urâm. Spiritele şi îngerii trec şi ei prin astfel de stări, deşi stările lor nu le implică pe cele negative, mortale ale oamenilor, cum ar fi ura în toate formele sale. Aşa cum existența noastră fizică este condiționată de factori externi cum ar fi timpul şi spațiul, în lumea spirituală totul depinde de factorii interni ai stării fiecărui înger şi spirit.

> Îngerii nu se află în permanență în aceeaşi stare de iubire şi deci nici în aceeaşi stare de înțelepciune, deoarece întreaga lor înțelepciune derivă din dragoste şi este în armonie cu aceasta. Uneori ei iubesc intens, alteori mai puțin intens. Stările sunt între cel mai mult şi cel mai puțin. Când iubesc cel mai mult, se bucură de lumina şi căldura vieții lor, într-o stare limpede şi încântătoare. Când iubesc cel mai puțin, ei sunt învăluiți de umbră şi răceală, de obscuritate şi tristețe. Din această ultimă stare trec din nou în prima şi aşa mai departe, alternativ. Aceste variații de stare sunt asemănătoare cu variațiile luminii şi umbrei, ale căldurii şi frigului, sunt ca dimineața, amiaza, seara şi noaptea, zi după zi, într-o continuă varietate de-a lungul anului. Există şi corespondențe căci dimineața corespunde stadiului lor de iubire în claritatea sa, amiaza stadiului lor de înțelepciune în claritatea sa, seara corespunde stadiului lor de înțelepciune ascunsă, iar noaptea absenței iubirii şi înțelepciunii. Trebuie înțeles că nu există o corespondență a nopții cu stadiul de viață al celor din ceruri, cu toate că există o corespondență cu zorii ce preced dimineața - ceea ce corespunde nopții sunt cei ce se află în iad. ...
>
> ... Îngerii ziceau că aceasta se petrece din mai multe motive [modificarea stărilor]: primul este că plăcerea vieții şi a raiului datorate iubirii şi înțelepciunii oferite de Dumnezeu şi-ar pierde treptat din valoare dacă îngerii ar trăi mereu în desfătare deplină, aşa cum se petrece cu cei care au parte de plăceri şi desfătări invariabile. Un al doilea motiv este acela că îngerii, asemenea oamenilor, au un ego care înseamnă iubirea de sine, iar toți cei din rai sunt ținuți departe de egoul lor. Atâta timp cât Dumnezeu îi ține la distanță de acesta, ei se bucură de iubire şi înțelepciune. În măsura în care nu sunt departe de egoul lor, se vor orienta spre iubirea de sine şi, deoarece fiecare iubeşte ceea ce îi aparține şi este atras de aceasta, experimentează aceste alternări succesive de stare. Un al treilea motiv este că, în acest mod, ei se perfecționează, învață să îl iubească pe Dumnezeu şi să se țină departe de iubirea de sine, prin alternarea stării de plăcere cu cea a lipsei plăcerii, percepția şi simțul binelui rafinându-se. Îngerii au adăugat că aceste modificări de stare nu sunt provocate de Dumnezeu de vreme ce iubirea şi înțelepciunea se revarsă neîncetat din El. Cauza se află în ei înşişi, în egoul lor şi îi îndepărtează de Dumnezeu. Acest lucru a fost ilustrat printr-o comparație cu soarele, arătând că variațiile anuale de temperatură, cele zilnice de lumini şi umbre nu se datorează soarelui care e fix şi constant, ci pământului.
>
> *(Raiul şi Iadul 155; 158)*

În lumea spirituală nu există spațiu şi timp. Există doar nişte aparențe ale acestora care în realitate sunt modificări de stare:

> Îngerii nu ştiu ce este timpul, deşi în rai toate lucrurile au succesiunea lor progresivă ca şi cele de pe pământ, la un asemenea nivel încât nu se observă nicio diferență. Motivul este că în rai, în locul zilelor şi anilor, apar modificări de stare.
>
> *(Raiul şi Iadul 163)*

> Unii ştiu că timpul [lumii naturale] îşi are originea în stări, deoarece ştiu că timpul este conform cu stările lor de iubire, pare mai scurt pentru cei sunt mulțumiți şi fericiți, mai lung pentru cei nemulțumiți şi necăjiți şi combinat când starea este una de speranță si aşteptări.

(Raiul şi Iadul 68:3)

Ca şi în lume, toate lucrurile din ceruri par să ocupe un loc în spațiu deşi îngerii nu au noțiunea sau ideea de spațiu ori loc ...

Toate modificările de loc din lumea spirituală sunt determinate acolo de modificarea stării interioare, ceea ce înseamnă că modificarea locului nu este altceva decât o modificare de stare. ...

... Apropierile sunt asemenea unei stări de plăcere interioară, iar despărțirile ca nemulțumirile. Din acest motiv, cei ce se află în stări asemănătoare sunt aproape unul de altul, iar cei ce se află în stări diferite, sunt departe unul de altul, iar spațiile în rai sunt doar condiții externe ce corespund stărilor interne. ...

Oricine din lumea spirituală, dacă doreşte prezența altcuiva, acela i se va arăta, pentru că îl mentalizează şi se acordează cu starea sa. Invers, o persoană se depărtează de alta dacă îi poartă aversiune. ...

Din nou, când cineva merge dintr-un loc în altul... va ajunge mai repede dacă îşi doreşte din suflet asta sau mai târziu dacă nu o doreşte, deşi drumul fiind acelaşi, pare mai lung sau mai scurt în funcție de intensitatea dorinței sale. ... Toate acestea, din nou, nu fac decât să sublinieze faptul că spațiul şi distanțele sunt în concordanță cu stările interioare ale îngerilor. ...

(Raiul şi Iadul 191-l95)

Pentru noi este foarte dificil să conceptualizăm o lume în care timpul şi spațiul nu există. Cu toate acestea, într-o oarecare măsură, cu toții am trecut prin stări aparent similare celor din lumea spirituală. Când dormim, intrăm într-o lume a viselor, în care ne putem deplasa dintr-un loc în altul fără să percepem spațiul sau unde săptămânile şi zilele pot trece în câteva minute ori secunde măsurate pe ceasul de la capul patului.

Lumea viselor, aşa cum o cunosc cei familiarizați cu activitatea lui C. G. Jung, este o reflecție a stărilor noastre interioare proiectate sau reprezentate de imaginile externe care ne sunt mai mult sau mai puțin familiare.

Şi în vis comunicăm cu ceilalți sau ştim dinainte ce vor să ne transmită doar uitându-ne la ei, deşi aceştia nu ne vorbesc. Când visăm că purtăm o conversație, oamenii din visul nostru vorbesc invariabil pe limba „noastră", indiferent de naționalitatea lor sau de țara în care visăm că ne aflăm (cu excepția cazurilor când cel ce visează este bilingv sau cunoaşte foarte bine limba țării din vis). De vreme ce Swedenborg chiar a vorbit cu îngerii, este normal să ne întrebăm cum s-a petrecut asta. Ni s-a spus ca în lumea spirituală există două moduri de comunicare, un fel de telepatie şi un limbaj:

Îngerii vorbesc între ei la fel ca oamenii în lumea reală ...

Ca şi vorbirea omenească, vorbirea îngerilor se bazează pe cuvinte, fiind rostită şi auzită prin sunete, căci îngerii, ca şi oamenii de altfel, au gura, limbă şi urechi, precum şi o atmosferă în care se aude sunetul vorbirii lor articulat, chiar dacă este o atmosferă spirituală adaptată îngerilor ca ființe spirituale. Ei respiră în atmosfera aceasta asemenea oamenilor şi articulează cuvintele ajutându-se tot de respirație.

În întregul rai, toți vorbesc aceeaşi limbă şi se înțeleg între ei, indiferent de comunitatea din care provin, apropiată sau depărtată. Această limbă nu trebuie învățată, ea fiind instinctuală, căci se revarsă din sentimentele şi gândurile lor. Tonurile vorbirii lor corespund sentimentelor pe care le au, iar cuvintele pe care le articulează corespund ideilor gândurilor lor, ce izvorăsc din aceste sentimente. Şi, datorită acestor corespondențe, vorbirea însăşi este una spirituală căci sunt sentimente audibile şi gânduri grăitoare. ...

> Vorbirea îngerilor este plină de înțelepciune căci izvorăşte din gândurile lor cele mai profunde, gânduri care sunt înțelepciune, aşa cum sentimentul lor lăuntric este iubire, iar în vorbirea lor, iubirea şi înțelepciunea sunt unite. Astfel, vorbirea devine atât de plină de înțelepciune încât pot exprima printr-un singur cuvânt ceea ce un muritor nu poate exprima printr-o mie. De asemenea, ideile îngerilor conțin aspecte peste puterea de înțelegere a oamenilor, pe care aceştia nu ar putea să le exprime.
>
> *(Raiul şi Iadul 234-236; 239)*

Dacă vorbirea şi limbajul îngerilor sunt atât de diferite de ale oamenilor, cum a putut Swedenborg să comunice cu ei? Când era în starea pe care a numit-o „spirituală" a putut, spune el, să vorbească şi să înțeleagă limba îngerilor, aşa cum explică în *Raiul şi Iadul 255:*

> Când îngerii şi spiritele îşi îndreaptă atenția spre oameni, ei ştiu că limba omului e a lor şi că nu au alta. Din acest motiv, în acel moment, ei vorbesc limba omului respectiv şi nu pe a lor, pe care de altfel nici nu şi-o mai amintesc. Dar, de îndată ce se îndepărtează de om, îşi recapătă propria limba angelică şi spirituală şi nu mai ştiu nimic din limba omului. Am trecut şi eu printr-o experiență similară pe când mă aflam în compania îngerilor şi aveam o stare asemănătoare cu a lor. Le-am vorbit în limba lor şi nu îmi mai aminteam nimic din propria mea limbă, dar imediat ce m-am îndepărtat ei, mi-am reamintit-o.

Am văzut că lumea spirituală diferă de cea naturală, în aspecte esențiale şi de bază. Unele se referă la întreg conceptul de realitate. În lumea fizică, naturală, realitate însemnă ceea ce vedem. Într-o cameră, observăm obiecte de diferite forme, culori, mărimi sau texturi. Acestea constituie pentru noi realitatea. Dacă ar fi să le observăm la un microscop puternic, le-am vedea total diferit iar dacă, pentru un moment, vederea noastră nu ar fi limitată, am fi total copleşiri de ceea ce am vedea, iar realitatea ne-ar părea schimbată. Aşa numita „realitate obiectivă" este, de aceea, condiționată de percepția noastră. În lumea spirituală totuşi, realitatea - *aparența* lucrurilor - este o funcție a stării noastre interioare: ceea ce se vede corespunde cu ceea ce este. În *Raiul şi Iadul,* Swedenborg scrie următoarele:

> Natura lucrurilor văzute de îngeri în ceruri nu poate fi descrisă în doar câteva cuvinte, căci în mare parte ele sunt asemănătoare celor de pe pământ dar mult mai perfecte şi mai numeroase.
>
> *(Raiul şi Iadul 171)*

> Lucrurile care se petrec în ceruri nu se petrec la fel ca cele de pe pământ. Toate cele ce se petrec în ceruri au loc datorită lui Dumnezeu şi sunt în concordanță cu stările interioare ale îngerilor. Îngerii au atât o latură interioară cât şi una exterioară. Tot ceea ce este în interiorul lor are legătură cu iubirea şi credința, cu voința şi înțelegerea, fiind releele lor de manifestare, iar latura exterioară corespunde interiorului.
>
> *(Raiul şi Iadul 173)*

> Deoarece tot ceea ce corespunde interiorului lor îl şi reprezintă, aceste aspecte se numesc reprezentări şi pentru că acestea diferă de la caz la caz în funcție de starea lor interioară, se numesc „aparențe". Cu toate acestea, lucrurile care apar în fața ochilor îngerilor şi sunt percepute de simțurile lor sunt văzute şi simțite în acelaşi fel în care omul, pe pământ, percepe şi vede lucrurile, doar că mai clar, mai distinct şi mai perceptibil. Aparențele de acest fel în rai, se numesc aparențe reale deoarece ele exista cu adevărat.

(Raiul şi Iadul 175)

Aceste „aparențe reale” se raportează şi la cărările sau „drumurile” din lumea spirituală ce duc spre rai şi iad: ele „sunt aparențe reale ce corespund cu adevărurile sau falsurile” *(Raiul şi Iadul 479).* Ele se aplica şi aspectelor existenței angelice ce corespund celor din viața umană de pe pământ. Dacă stilul de a se îmbrăca al unei persoane sau stilul ei de a-şi decora casa ne spune ceva despre personalitatea sa, tot aşa, înfățişarea îngerilor şi sălaşurile lor corespund stării sale de perfecțiune. În *Raiul şi Iadul,* aflăm ca „veşmintele [îngerilor] corespund inteligenței lor” (178), că „veşmintele unora sunt scânteietoare ca o flacără iar ale altora strălucesc ca lumina, deoarece flacăra corespunde binelui, iar lumina adevărului binelui” (179). În ceea ce priveşte locuințele lor, ni se arată că Dumnezeu oferă un sălaş fiecărui spirit „conform, cu percepția sa despre bine şi adevăr. Ele [sălaşurile] se modifică puțin în funcție de modificările de stare ale îngerilor” (190).

În cele din urmă, experiențele trăite de Swedenborg dezvăluie fundamentul pe care este clădită lumea spirituală. Tradițiile tuturor religiilor lumii vorbesc despre rai ca fiind un loc al fericirii veşnice, dar scrierile teologice ale lui Swedenborg ne spun că adevărata natură a raiului este una de bucurie rezultată din iubirea de Dumnezeu şi din orientarea către ceilalți a dragostei şi înțelepciunii primite de la Divin:

> ... Bucuria îngerilor vine din iubirea de Dumnezeu şi din bunătatea revărsată asupra aproapelui - când ei oferă dragoste şi bunătate — iar în acestea se află bucurie şi fericire inexprimabile. Va fi dificil de perceput pentru cei care se iubesc pe sine şi aspectele materiale şi nu îşi iubesc aproapele decât pentru sine, căci raiul şi fericirea raiului încep atunci când omul, prin faptele sale, lasă toate aceste deoparte.
>
> *(Arcana Celestă 5511:2)*

Relatările următoare, extrase din scrierile teologice ale lui Swedenborg şi din conversațiile lui cu îngerii despre natura şi existența lor, ilustrează în mare parte ceea ce s-a scris aici. Vom observa surprinderea şi încântarea spiritelor nou venite, confuzia şi consternarea unora când sunt confruntate cu erorile crezurilor lor pământeşti, bucuria vieții alături de un „suflet pereche” precum şi mulțumirea de a fi de folos pentru eternitate. Selecțiile sunt organizate în aşa manieră încât să surprindă un tablou cât mai complet al existenței spirituale dar, aşa cum se petrece cu orice tablou, privitorul este îndemnat să interpreteze conținutul şi mesajul după cum doreşte, pentru a afla adevărurile ascunse ochiului.

Unora le va fi greu să accepte faptul că Emanuel Swedenborg a vorbit într-adevăr cu îngerii şi a avut minunata şansă de a fi observator şi participant la viața lumii spirituale deşi trăia încă în cea fizica. Swedenborg însuşi i-a sfătuit mereu pe oameni să nu creadă niciodată ceva doar pentru că aşa a spus cineva. Mai degrabă, susținea el, ar fi mai bine ca oamenii să se folosească de libertatea lor spirituală şi de discernământul cu care i-a înzestrat Dumnezeu pentru a decide singuri dacă este adevărat ce se spune. Începeți lectura acestei cărți cu mintea deschisă. Citiți aceste „conversații cu îngerii” şi vedeți dacă vă ating vreo coardă a sufletului, dacă vă transmit adevăruri pe care le-ați simțit dar nu le-ați putut exprima în cuvinte. Şi, în final, urmați sfatul lui Swedenborg:

> Cititorule, păstrează acestea ca pe o comoară, iar după ce treci în lumea de dincolo, când vei fi spirit, cercetează să vezi dacă e adevărat şi vei afla.
>
> *(Apocalipsa Dezvăluită 984:3)*

I

Corectarea greşelilor

1

Cei care au părăsit lumea fizică sunt invitați sa-şi formeze o părere despre ce înseamnă fericirea divină.

Am văzut odată un înger care zbura prin cerul dinspre răsărit şi ținea o trâmbiță din care sufla înspre apus, miazăzi şi miazănoapte. Roba îi flutura în urmă-i şi era încins cu o cingătoare de safire şi rubine care păreau în flăcări şi scânteietoare. Zbura cu fața spre pământ şi, încet, s-a coborât pe pământ, lângă mine. A umblat puțin împrejur şi, observându-mă, şi-a întors privirea către mine.

A fost o experiență spirituală, în timpul căreia mă aflam pe un deal dinspre sud.

Când a ajuns destul de aproape, i-am vorbit şi l-am întrebat: „Ce se petrece? Te-am auzit cum ai sunat în trâmbiță şi am văzut cum ai coborât pe pământ."

„Am fost trimis să-i adun pe cei mai faimoşi învățați, pe cei mai pricepuți şi înțelepți de pe toate meleagurile lumii creştine", a răspuns îngerul, „să se adune pe dealul acesta unde te afli tu şi să ne spună ce credeau ei, când trăiau pe pământ, că este bucuria divină şi fericirea veşnică, cum o înțelegeau şi o percepeau ei."

„Iată motivul misiunii mele! Unii dintre noii veniți de pe pământ, din partea de răsărit a raiului, au spus că nici măcar un om din lumea creştină nu ştie ce este bucuria divină şi fericirea veşnică — şi prin urmare, ce este raiul!"

„Frații şi prietenii mei au fost surprinşi sa audă una ca asta şi mi-au spus să cobor, să trâmbițez şi să-i adun pe cei mai învățați din lumea spirituală, în locul unde se adună prima oară muritorii după ce au părăsit lumea naturală şi, pe baza celor ce au aflat de la oameni, să ne spună dacă este adevărat că lumea creştina trăieşte într-o aşa mare confuzie şi ignoranță cu privire la viața viitoare."

Raiul este organizat în aşa fel încât toți cei care au trăit în bine, indiferent de religia lor, să îşi aibă un loc acolo.

Providența Divină 330

Apoi a spus: „Aşteaptă puțin şi vei vedea mulțimea de înțelepți umplând drumul acesta. Dumnezeu se va îngriji de un loc de întâlnire pentru ei."

Am aşteptat şi, într-o jumătate de ceas, am zărit doua grupuri ce veneau dinspre nord, două dinspre miazăzi şi două dinspre miazănoapte. De îndată ce au sosit, îngerul cu trâmbița i-a poftit într-un auditoriu deja pregătit şi s-au aşezat conform direcției dinspre care au venit fiecare. Erau şase grupuri, şase cete. A şaptea, pe care ceilalți nu o vedeau din cauza luminii, era dinspre răsărit.

Odată adunați, îngerul a prezentat motivul întâlnirii şi le-a cerut să ia cuvântul pe rând şi să vorbească despre bucuria divină şi fericirea veşnică. Apoi, fiecare grup s-a adunat în cerc şi s-a sfătuit, trecând în revistă subiectul pe baza ideilor pe care şi le formaseră în viața anterioară, expunându-şi constatările.

După ce au discutat, primul grup - cel dinspre miazănoapte — a spus: „Bucuria divină şi fericirea veşnică sunt precum traiul în rai, aşa că oricine merge să trăiască în rai participă la serbările sale întocmai precum cel care merge la o nuntă şi participă la petrecere. Nu este raiul chiar deasupra noastră? Doar aici şi nicăieri altundeva sunt binecuvântări peste binecuvântări, plăceri peste plăceri! Când ajunge în rai, omul este absorbit de acestea, conştient fiind şi simțindu-le, datorită bucuriilor ce debordează din acest loc. Aşa că fericirea divină, care este veşnică, nu este altceva decât intrarea în rai - prin grație divină."

Acestea fiind zise, al doilea grup al celor dinspre miazănoapte, şi-a expus ipoteza: „Bucuria divină şi fericirea veşnica sunt pur şi simplu compania fericită a îngerilor şi conversațiile plăcute cu aceştia. Fețele lor sunt veşnic zâmbitoare şi gurile lor râd la glume şi persiflări. Ce sunt bucuriile divine dacă nu lucruri precum acestea într-o varietate nesfârşită?"

Al treilea grup - era primul al înțelepților dinspre apus - după ce şi-au analizat sentimentele, au spus: „Ce sunt bucuria divină şi fericirea veşnică dacă nu ospețe cu Avram, Isaac şi Iacob? Mesele lor vor fi pline de bucate şi vinuri alese, iar după ospețe vor urma cântări duioase, tineri şi tinere care dansează pe acorduri ritmice armonioase de flaut, alternând cu cele mai romantice melodii. Iar seara, piese de teatru. După asta, iar ospețe, zi după zi, în veşnicie!"

Îngerii care sunt alături de o persoană nu îi văd faptele acesteia, ci intențiile minții. Apocalipsa Explicată 185

După aceste afirmații, al patrulea grup, al doilea grup al celor dinspre apus, şi-au exprimat părerea spunând: „Am reflectat mult la ce înseamnă bucuria divina şi fericirea veşnică, am luat în considerare numeroasele feluri de bucurie şi le-am comparat între ele şi am concluzionat că bucuriile divine sunt acelea ale unei grădini naturale. Ce este raiul dacă nu o grădină cu pomi roditori şi flori minunate care se întinde de la răsărit la apus, de la miazăzi la miazănoapte? Printre pomi se află şi magnificul Copac al vieții, iar cei binecuvântați stau în jurul lui înveşmântați în flori dulci mirositoare, bucurându-se de fructele sale parfumate. În aerul veşnic proaspăt, aceste fructe apar şi iar apar, zi de zi, într-o varietate nesfârşită. Fiind o continuă înflorire şi creştere a fructelor, dar şi o eternă primăvară blândă, aceste suflete veşnic însuflețite îşi umplu zilnic sufletul cu noi bucurii care îi readuc în floarea tinereții şi, odată cu asta, în stare primordială al lui Adam şi a Evei, când au fost creați. Aşa că sunt readuşi în grădina lui Adam şi a Evei, de pe pământ, în rai.

Al cincilea grup, primul al înțelepților de la miazăzi, a spus: „Bucuria divină şi fericirea veşnica nu sunt altceva decât cele mai mari puteri, cele mai valoroase comori şi bogății, mai presus de cele ale împăraților şi nobililor. Am aflat de la cei care au adunat toate acestea în lumea fizică, că ele sunt bucuria divină, iar a le avea înseamnă fericirea veşnică. Putem spune asta şi pentru că cei binecuvântați vor domni în ceruri alături de Dumnezeu, vor fi regi şi regine deoarece sunt fiii celui ce este Regele regilor şi Domnul domnilor, vor şedea pe tron iar îngerii îi vor sluji."

„Cunoaştem măreția cerului din faptul că Noul Ierusalim, care defineşte gloria divină, va avea porți, fiecare poartă fiind o perlă, va avea străzi din aur pur şi un zid cu temelie de nestemate. Astfel, cei ce ajung în rai, primesc palate din aur şi pietre prețioase şi, prin statutul lor, au putere unii asupra altora. Şi, de vreme ce am aflat că bucuria şi fericirea deplină sunt inerente unor astfel de lucruri şi că ele sunt promisiuni de netăgăduit ale Domnului, nu ne putem imagina altă stare de fericire divină decât aceasta."

Apoi, al şaselea grup, care era al doilea grup dinspre miazăzi, a vorbit şi a spus: „Bucuria divină şi fericirea sa veşnică nu sunt altceva decât preamărirea continuă a lui Dumnezeu, o sărbătoare religioasă permanentă şi cea mai binecuvântată adorare, cu veselie şi cântări, care îți înalță inima spre Dumnezeu, cu încredere deplina că rugăciunile şi adorarea ta către Divin vor fi primite."

Unii din acest grup au adăugat că această preamărire ar include ofrande de lumină somptuoase, tămâie frumos mirositoare şi procesiuni maiestuoase conduse de un prelat cu o trâmbiță enormă, episcopi de toate rangurile alături de purtătorii de chei şi, în spatele lor, bărbați cu flori de laur în mâini şi femei ce poartă icoane aurite.

Al şaptelea grup, pe care ceilalți nu puteau sa-l vadă din cauza luminii, era al celor dinspre partea de răsărit a cerului. Erau îngeri din aceeaşi comunitate ca şi cel cu trâmbița.

Când au auzit că nici măcar un om din lumea creştină nu ştia ce sunt bucuria divina şi fericirea veşnică, şi-au spus: „Nu poate fi adevărat! Nu poate fi atât de mare ignoranța printre creştini. Ar trebui să coborâm şi noi să aflăm dacă e adevărat. Dacă aşa este atunci, cu siguranță, este surprinzător!”

Îngerii sunt fiecare după utilitatea sa.
Despre Iubirea în Cuplu 207

Ei i-au spus îngerului cu trâmbița: „După moarte, aşa cum ştii, cei ce tânjeau să ajungă în rai şi aveau o idee despre bucuriile de acolo, trăiesc o experiență iluzorie a bucuriilor imaginate de ei. După ce află cum sunt de fapt acele bucurii - şi anume că ele se bazează pe concepte nefondate şi pe fantezii confuze — sunt luați de acolo şi instruiți. În lumea spirituală, aceasta se petrece majorității celor ce în viața anterioara se gândeau la cum trebuie sa fie raiul şi şi-au făcut o părere despre bucuriile de acolo — destul încât să tânjească după ele.”

Când îngerul cu trâmbița a auzit acestea, a spus celor şase grupuri de înțelepți din lumea creştina: „Urmați-mă şi vă voi duce spre bucuriile voastre, ori spre raiul vostru.”

Din *Despre Iubirea în Cuplu* 2-4[19]

2.

Tineri care au părăsit recent lumea naturală, explorează o noua viață

Am văzut odată trei spirite nou venite din lume, hoinărind primprejur, explorând şi învățând lucruri noi. Erau surprinşi să vadă că sunt tot oameni şi că văd aceleaşi lucruri ca şi înainte, conştienți fiind că au părăsit lumea anterioară — cea fizică — atunci crezând că oamenii nu revin la viață decât după judecata de apoi, când vor fi înzestrați cu carnea şi oasele din mormintele lor.

Pentru a alunga orice urmă de îndoiala, se examinau şi se atingeau unii pe alții, mânuiau obiecte şi se asigurau într-o mie de feluri că erau oameni aşa cum erau în lumea anterioară. Mai mult decât atât, se vedeau într-o lumină pură, vedeau obiectele cu o mai mare claritate, deci văzul lor era acum unul perfect.

Au întâlnit apoi doi îngeri care i-au oprit şi i-au întrebat: „De unde veniți?”

Ei au răspuns: „Am părăsit lumea şi trăim din nou în lume, aşa că ne-am mutat dintr-o lume în alta. Chiar acum ne întrebam despre asta.”

Apoi, cei trei nou veniți, au început sa-i întrebe pe îngeri despre rai. Doi dintre ei erau adolescenți, iar ochii le scânteiau uneori părând interesați de viața amoroasă, aşa că spiritele angelice au spus: „Probabil ați văzut nişte femei.”

Ei au răspuns: „Aşa este!”

[19] Aceste paragrafe sunt o secvență *(Despre Iubirea în Cuplu 2-10)* în care un înger permite spiritelor nou venite să vadă cum este raiul pe care ei şi l-au imaginat când erau încă în viață, în lumea fizică. Aceste concepte eronate conțin ideea raiului ca un ospăț continuu *(Despre Iubirea în Cuplu 5-6;* vezi cap. 13 şi 14 din acest volum), ca un loc al belşugului şi al puterii *(Despre Iubirea în Cuplu* 7; nu este inclus în acest volum), ca o grădină a plăcerii *(Despre Iubirea în Cuplu 8;* vezi p. 131) şi ca o preamărire neîntreruptă a lui Dumnezeu *(Despre Iubirea în Cuplu 9;* vezi p. 121). În *Despre Iubirea în Cuplu 10* (p. 74), spiritele nou venite descoperă adevărata natură a raiului.
Despre iubirea în cuplu: http://www.scribd.com/doc/64263823 ; http://www.docstoc.com/docs/93972591 , http://en.calameo.com/books/00002798061bd95ef60f8 , n. red.

De vreme ce au întrebat despre rai, cei doi îngeri au spus: „Totul în rai este frumos şi măreț şi există lucruri pe care ochii nu le-au văzut niciodată. Sunt tineri şi tinere, femei atât de frumoase că le-ați putea numi întruparea frumuseții şi bărbați cărora le-ați putea zice întruparea politeții. Frumusețea femeilor şi politețea bărbaților se potrivesc una cu alta asemeni pieselor unui puzzle."

Cei doi tineri nou veniți au întrebat dacă trupurile umane erau la fel şi în lumea reală.

Răspunsul a fost: „Absolut la fel! Nimic nu se ia bărbaților şi nimic femeilor. Pe scurt, bărbatul e bărbat iar femeia, femeie, în toată perfecțiunea formei în care au fost creați. Dați-vă la o parte şi examinați-vă de vreți să vedeți dacă vă lipseşte ceva şi dacă sunteți ca înainte."

După moarte, toți sunt instruiți de către îngeri.
Adevărata Religie Creştină 255

Noii veniți au spus iar: „În lumea pe care am părăsit-o, am auzit că cei din rai nu se căsătoresc pentru că sunt îngeri. Există deci viață amoroasă?"

Spiritele angelice au răspuns: „Nu iubirea amoroasă pe care voi o ştiți, ci una angelică, pură şi fără ispite indecente."

Auzind acestea, noii veniți au replicat: „Dacă există amor fără ispite, atunci ce este iubirea amoroasă?" Au suspinat gândindu-se la o asemenea iubire şi au zis: „Cât de seacă este fericirea divină! Ce tânăr ar alege raiul? O iubire ca aceea nu este searbădă şi plicticoasă?"

Râzând la cele auzite, îngerii s-au întors şi au spus: „Iubirea amoroasă angelică sau iubirea, aşa cum e ea în rai, este plină de plăceri interioare. Este expansiunea plăcută a întregii minți şi astfel a întregului piept, ca şi cum inima şi plămânii s-ar juca în pieptul vostru — joc din care apare respirația, sunetul şi vorbirea. Aceasta este relația amoroasă dintre sexe, ori dintre tineri şi tinere, dulceața divină însăşi, care este pură.

„Toți noii veniți, ajunşi în ceruri, sunt cercetați în privința purității lor. Sunt aduşi în compania tinerelor de o frumusețe divină, care pot spune că iubirea acestora pentru ele li se aude în voce, în vorbire, li se vede pe față, în ochi şi gesturi, în mina pe care o abordează. Dacă nu sunt cuviincioşi, femeile pleacă şi spun prietenilor că au văzut satiri ori maimuțe. Mai mult, noii veniți se schimbă şi, în ochii îngerilor, par că au blană, picioare de viței sau leopard şi curând sunt alungați ca să nu mai otrăvească aerul cu poftele lor trupeşti."

Când noii veniți au auzit una ca asta, au zis: „Să înțelegem deci că în rai nu există viață amoroasă. Ce este viața amoroasă secată de esența sa vitală? Nu sunt doar nişte plăceri serbede aceste întâlniri dintre tineri şi tinere? Nu suntem din piatră! Suntem vii şi simțim asta!"

Când au auzit aceasta, îngerii au răspuns cu severitate: „Nu ştiți deloc ce înseamnă iubirea amoroasă pură pentru că sunteți promiscui. Este plăcerea minții, prin urmare a inimii, nu şi a trupului mai jos de inimă. Puritatea angelică, pe care o au ambele sexe, opreşte iubirea să meargă mai în jos decât doreşte inima, dar acolo şi de acolo mai în sus, moralitatea tânărului găseşte plăcere în frumusețea tinerei cu o iubire atât de profundă şi de plina de fericire pentru sexul opus, încât nu poate fi descrisă în cuvinte."

„Îngerii au acest gen de iubire amoroasă pentru că iubirea lor este una pură de cuplu, care nu este acelaşi lucru cu iubirea promiscuă pentru sexul opus. Adevărata iubire de cuplu este una pură şi nu are nimic în comun cu cea desfrânată. Se limitează la o singură persoană de sex opus fiind întâi o iubire spirituală şi apoi trupească şi nu întâi o iubire trupească şi apoi spirituală. Nu este o iubire care invadează spiritul."

Cei doi adolescenți nou veniți s-au bucurat să audă toate acestea şi au spus: „Atunci înseamnă că în rai există iubire amoroasă! Ce mai înseamnă iubirea în cuplu?"

Dar cei doi îngeri au replicat: „Gândiți-vă bine! Reflectați şi veți vedea că iubirea voastră amoroasă este una în afara cuplului, care este cu totul altceva şi că cele două sunt diferite asemeni grâului şi plevei — sau mai degrabă asemenea omului şi fiarei. Dacă veți întreba

femeile din rai ce este iubirea în afara cuplului, vă asigur ca vor răspunde: „Ce? Ce ai spus? Cum poate gura ta să spună ceva atât de neplăcut urechilor noastre? Cum pot oamenii să dea naştere unei iubiri care nu a fost creată?”

„Apoi, dacă le veți întreba ce este adevărata iubire în cuplu, vă vor răspunde că nu este una ce implică iubirea sexuală, ci este iubirea pentru o persoană de sex opus, iubire ce apare când un tânăr vede o tânără hărăzită de Dumnezeu şi când femeia vede bărbatul, după care cei doi simt că în inimile lor se aprinde scânteia unei relații de cuplu, iar el poate spune despre ea că e a lui şi invers. Iubirea întâlneşte iubirea, este recunoscută de cei doi, le uneşte sufletele şi mințile instantaneu, iubirea le pătrunde apoi în inimi şi dincolo de ele, iar după cununie dragostea lor devine completă - dragoste care creşte în fiecare zi până când cei doi nu mai sunt separați şi devin o singură ființă.”

„Mai ştiu şi că femeile din rai vor jura că nu au cunoştință despre o altă iubire. Ele vor spune: 'Cum poate fi iubire între bărbat şi femeie fără ca cei doi să nu tânjească după uniunea veşnică, să nu-şi dorească să fie una?'”

Spiritele au adăugat: „Cei din rai nu ştiu ce este iubirea promiscuă, nici că există, nici că este posibilă! Iubirea desfrânată sau în afara cuplului face ca trupul îngerilor să fie rece, în timp ce iubirea pură le încălzeşte trupurile. Fiecare fibră din trupul bărbatului slăbeşte la vederea unei desfrânate şi se încordează la vederea soției sale.”

Auzind acestea, cei trei nou veniți au întrebat dacă în rai iubirea dintre ființele căsătorite este la fel ca cea de pe pământ.

Îngerii au răspuns că este exact la fel. Noii veniți au vrut să ştie dacă plăcerile fizice sunt aceleaşi iar spiritele angelice au zis: „Exact la fel doar că mai plăcute pentru că simțurile îngerilor sunt mult mai rafinate decât ale oamenilor. Şi ce vitalitate poate să aibă iubirea aceea fără potență? Nu se răceşte iubirea şi nu dispare în lipsa acesteia? Oare această calitate nu este măsura şi temelia iubirii? Nu este ea fundamentul, suportul şi împlinirea iubirii? Este o regulă generală care spune că lucrurile mari capătă formă, devin stabile şi se bazează pe cele aflate pe o treaptă inferioară. Aşa se petrece şi cu iubirea de cuplu, deci aceasta nu ar exista fără acele plăceri fizice.”

Toți cei din rai se bucură să-şi împărtăşească plăcerile şi binecuvântările cu ceilalți.
Raiul şi Iadul 399

Noii veniți au întrebat apoi dacă în rai se nasc copii din aceste plăceri fizice, iar dacă nu se nasc, la ce folosesc acele plăceri?

Spiritele au răspuns: „Nu la nivel lumesc, ei sunt 'copii' spirituali.”

Ei au întrebat: „Ce sunt copiii spirituali?”

„Plăcerile fizice îi unesc mai profund pe cei doi parteneri într-un cuplu al binelui şi adevărului, acesta fiind un cuplu al iubirii şi înțelepciunii. Rezultatul acestui cuplu este iubirea şi înțelepciunea. 'Soțul' acestei uniuni este înțelepciunea iar 'soția' este iubirea de înțelepciune, ambii fiind spirituali, deci singurul copil ce poate fi conceput şi născut din acest cuplu este unul spiritual. De aceea îngerii nu sunt trişti după relația intimă, cum sunt unii oameni de pe pământ, ci fericiți. O nouă vigoare o înlocuieşte pe cea veche, o împrospătează şi o înfrumusețează. Oricine ajunge în ceruri întinereşte şi este viguros rămânând astfel pentru totdeauna.”

Auzind acestea, cei trei au spus: „Oare nu am citit noi în Cuvânt[20] că cei din rai nu se căsătoresc pentru că sunt îngeri?”

Spiritele angelice au răspuns: „Cercetați raiul şi veți afla.”

„De ce să cercetăm raiul?”, au întrebat.

[20] Cei mai mulți creştini consideră Biblia ca fiind Cuvântul revelat al lui Dumnezeu (n.t.)

„Pentru că toată tălmăcirea Cuvântului ne vine de acolo. Cuvântul este profund spiritual şi, deoarece îngerii sunt spirituali, îi vor da o semnificație spirituală.”

După o vreme, cerul s-a deschis deasupra capetelor lor şi au apărut doi îngeri. Aceştia le-au spus: „În cer există cupluri ca şi cele de pe pământ, dar numai pentru cei care aspiră la un cuplu dintre bine şi adevăr - nimeni altcineva nu poate fi înger. Cuvântul vorbeşte deci despre cupluri spirituale, între bine şi adevăr. Tu cununi binele cu adevărul în lume, nu după moarte, deci nici în cer.”

„Se spune că cinci femei nesăbuite care au fost invitate la nuntă nu au putut intra pentru că nu aveau cu sine uniunea dintre bine şi adevăr. Nu aveau untdelemn pentru candelele lor. Untdelemnul reprezintă binele, iar candelele adevărul. Intrarea la nuntă înseamnă intrarea în rai unde exista uniunea dintre bine şi adevăr.”

Cei trei au fost fericiți să audă toate acestea şi tânjeau să ajungă în rai, în speranța realizării unui cuplu acolo. Au spus: „Ne vom cizela moralitatea şi rafina viața ca să ajungem acolo.”

Din *Despre Iubirea în cuplu 44*

3.

Câțiva, oameni decedați de curând discută despre viziunea lor asupra raiului, când un înger li se arată brusc.

Odată, pe când cercetam lumea spiritelor, am văzut pe un câmp oameni îmbrăcați ca cei de pe pământ şi mi-am dat seama că erau nou veniți. M-am apropiat să aud despre ce vorbeau.

Vorbeau despre rai, iar unul care ştia câte ceva, a spus: „Acolo sunt lucruri atât de minunate încât nu poți crede fără sa vezi, grădini asemenea Edenului, palate mărețe ridicate de însăşi arta arhitecturii, cu coloane ce strălucesc asemenea aurului şi argintului şi având în vârf ornamente divine din nestemate iar îngerii intra în case din jasp şi safir cu terase splendide. Lucrurile din case sunt atât de frumoase încât nu pot fi descrise în cuvinte.”

„În ceea ce îi priveşte pe îngeri, ei sunt de două sexe. Sunt tineri bărbați şi soți precum şi tinere femei şi soții - tinere atât de frumoase cum pe pământ nu este o frumusețe atât de mare. Dar soțiile sunt şi mai frumoase. Ele sunt imaginea vie a iubirii divine, iar soții lor a înțelepciunii. Cu toții sunt tineri adulți. Mai mult decât atât, ei nu cunosc iubirea sexuală, doar pe cea de cuplu. Credeți sau nu, dar soții lor sunt veşnic potenți / virili!”

Când nou veniții au auzit că acolo nu există iubire sexuală ci doar dragoste maritală, au râs între ei şi au spus: „Spuneți nişte lucruri incredibile. Nu se poate aşa ceva. Ați născocit toate acestea.”

Dar dintr-o dată, li s-a arătat un înger din rai care a spus: „Ascultți-mă, vă rog. Eu sunt un înger al raiului şi trăiesc alături de soția mea de o mie de ani. În toți aceşti ani am fost în floarea tinereții aşa cum mă vedeți acum. Aceasta vine din iubirea maritală pe care o împărtăşesc cu soția mea şi vă asigur că sunt şi am fost mereu în puterea de a iubi trupeşte. Voi credeți că aşa ceva nu este posibil, deci noi vom discuta problema prin prisma intelectului vostru.”

„Puține ştiți despre starea primordială a omului pe care voi o numiți 'stare de inocență.' În acea stare, mintea omului era curată şi îndreptată către Dumnezeu, astfel încât iubirea şi înțelepciunea, ori binele şi adevărul, erau cununate pentru acei oameni. Binele înrudit cu iubirea şi adevărul cu înțelepciunea căutau mereu să se unească. Când mintea este deschisă, iubirea de cuplu, spirituală se revarsă liber în efortul ei de unificare şi apare drept rezultat potența.”

Îngerii nu se orientează după cele trupeşti ori lumeşti, ci după cele ale cerului.
Arcana Celestă 6226

„Deoarece în uniunea dintre bine şi adevăr este implicat sufletul omului, acesta are rol atât în efortul continuu de a împlini această uniune, cât şi de a-i crea fructul şi a-i genera plăcere. Ca să poată ieşi la iveală, calitățile lăuntrice urmăresc în mod constant efectul exterior. Când uniunea dintre iubire şi înțelepciune deschide cele mai tainice colțuri ale omului, acel efort continuu al sufletului de a crea fructul şi a-i genera plăcere, devine fizic. Deoarece efectul final al sufletului în trup, în cazul a doi parteneri de cuplu, este actul trupesc al iubirii şi, pentru ca aceasta vine din suflet, este evident de unde provine această abilitate constantă."

„Au şi fertilitate permanentă, fertilitate pe care Domnul o răspândeşte pretutindeni umplând cerul şi pământul, o putere de creare şi perpetuare a iubirii şi înțelepciunii divine, prin urmare, o procreare de urmaşi pământeşti. Această putere divină umple sufletele oamenilor, se manifestă în minţile lor, croindu-şi drum spre toate părțile trupului şi asigurându-le energia reproductivă. Dar aceasta se petrece doar oamenilor cu sufletul deschis, având loc în toate colțurile minții, în trup, spre toate mădularele - cum este cazul celor care îi permit lui Dumnezeu să-i readucă la starea primordială a creației."

Când trăim o stare de iubire sau de afecțiune paradisiacă, trăim o stare angelică.
Arcana Celestă 3827

„Pot afirma că abilitatea, energia sexuală şi bărbăția nu mi-a lipsit deloc vreme de o mie de ani şi că nu am cunoştință de absența potentei deoarece puterea care o pătrunde, o reînnoieşte mereu, îmi înalță spiritul şi nu mă deprimă ca pe cei care au pierdut-o."

„Pe lângă toate acestea, iubirea de cuplu veritabilă este asemenea căldurii de primăvară, sub influența căreia toate germinează şi dau în rod, iar în rai nu este altă căldură. Deci, pentru partenerii de cuplu din rai, aceasta căldură cu influența ei primăvăratică este mereu prezentă oferindu-le potența."

„Dar, pentru noi cei din rai, reproducerea este diferită de cea de pe pământ. Urmaşii noştri sunt spirituali - urmaşi ai iubirii şi înțelepciunii sau ai binelui şi adevărului. Soția primeşte iubirea de înțelepciune din înțelepciunea soțului, iar soțul primeşte înțelepciunea din iubirea soției pentru aceasta. De fapt, soția este transformată în iubirea pentru înțelepciunea soțului. Aceasta se petrece când ea primeşte cu bucurie ce este în sufletul soțului, bucurie ce se naşte din faptul că doreşte să fie iubire pentru înțelepciunea acestuia. Astfel, ea se transformă dintr-o femeie în soție şi partener egal lui. De-a lungul anilor şi până în eternitate, în inima soției se intensifică iubirea cu prietenia ei profundă, iar în inima soțului sporeşte înțelepciunea cu toate bucuriile sale. Asta se petrece cu îngerii din ceruri."

Când a afirmat toate acestea, îngerul s-a uitat la noii veniți şi le-a spus: „Înțelegeți că v-ați iubit partenerii atâta timp cât erați cuprinşi de dorința erotică față de ei şi că v-ați îndepărtat de ei după satisfacerea acesteia. Dar nu realizați că, aici în rai, noi nu ne iubim partenerii datorită unei dorințe erotice, ci această dorință apare din iubire şi o vom avea mereu, deoarece întotdeauna ne vom iubi partenerii. Dacă veți medita la asta, veți înțelege. Oare cineva care îşi iubeşte partenerul, nu-l iubeşte cu întreg trupul său şi cu întreaga sa minte? Căci iubirea îți orientează mintea şi trupul spre ceea ce iubeşte. Şi, pentru că aceasta este împărtăşită, îi uneşte pe cei doi care devin una."

Îngerul a continuat, spunând: „Nu o să vă vorbesc despre iubirea de cuplu sădită în bărbat şi femeie încă din momentul creației, nici despre tendința lor de a fi uniți, ori despre abilitatea bărbatului de a avea urmaşi care este acelaşi lucru cu abilitatea de a spori înțelepciunea prin iubirea de adevăr. Şi nici despre faptul că o persoană se bucură de adevărata iubire

de cuplu şi de potența acesteia într-o asemenea măsură încât iubeşte înțelepciunea pentru iubirea de înțelepciune sau, cu alte cuvinte, iubeşte adevărul de dragul binelui."

Îngerul s-a oprit din vorbit, iar din tonul vocii sale, nou veniții şi-au dat seama că în rai poate exista o continuă potentă. Aceasta i-a însufleţit şi au spus: „Cât sunt de norocoşi îngerii! Putem spune că voi cei din rai veți fi tineri pentru totdeauna, deci veți fi potenți ca la vârsta tinereții. Dar spuneți-ne, cum putem şi noi să avem parte de această potență?"

Îngerul a răspuns: „Păziți-vă de adulter ca de iad, întoarceți-vă către Dumnezeu şi o veți avea."

Ei au zis: „Ne vom păzi şi vom veni la Dumnezeu."

Dar îngerul a răspuns: „Nu vă veți putea feri de adulter ca de relele iadului decât dacă vă veți feri şi de alte rele, căci adulterul face parte din acestea. Iar dacă nu vă veți păzi, nu veți putea veni la Dumnezeu pentru că El nu le acceptă."

După aceasta îngerul a plecat, iar noii veniți au rămas dezamăgiți.

Din *Despre Iubirea în Cuplu 355-356*

4.

Un spirit rău, venit din iad, se făleşte cu „superioara"sa învățătură.

O singură dată, unui spirit rău, i s-a permis să iasă din iad. Era însoțit de o femeie şi a venit la casa unde mă aflam. Când i-am văzut, am închis repede fereastra şi l-am întrebat apoi, prin fereastra închisă, de unde vine. A răspuns că vine dintr-un consorțiu al camarazilor săi. Am întrebat-o şi pe femeie de unde este şi mi-a răspuns acelaşi lucru. Ea aparținea unei cete de sirene. Acestea îşi folosesc priceperea arătându-se oamenilor sub altă înfățişare ori purtând îmbrăcăminte şi accesorii diferite. La început, iau înfățişarea lui Venus, apoi un machiaj grecesc, după care se împodobesc cu ghirlandele şi cu mantiile greceşti ale unei regine, păşind semețe şi jucându-se cu un sceptru de argint. Aşa sunt concubinele din lumea spiritelor şi se străduiesc din greu să creeze aceste fantezii. (Fantezia este creată prin intermediul gândului senzual atunci când imaginile minții de la nivele mai profunde sunt închise.)

L-am întrebat pe spirit dacă femeia este soția lui. A replicat: „Ce este aceea soție? Nu ştiu ce este o soție şi nimeni din comunitatea mea nu ştie. Ea este concubina mea." Atunci ea i-a stârnit poftele trupeşti, un alt lucru la care sirenele se pricep foarte bine. El a sărutat-o şi a spus: „Ah, Adonis a mea!"

Ca să fiu mai serios, l-am întrebat din ce îşi câştigă existența. El mi-a spus: „Oh, sunt învățat! Nu vezi cununa de lauri de pe capul meu?" 'Adonis' a lui şi-a folosit farmecele pentru a face să-i dispară cununa, după care i-a pus-o înapoi. Eu am zis: „Dacă vii dintr-un loc unde sunt educatori, spune-mi ce crezi tu şi colegii tăi de studiu despre Dumnezeu." A răspuns: „Dumnezeul nostru este universul pe care îl numim şi natură. Cei mai simpli dintre noi îl numesc atmosferă, ceea ce pentru ei înseamnă aer, în timp ce înțelepții îi zic tot atmosferă, dar includ şi spațiul exterior. Dumnezeu, raiul, îngerii şi celelalte asemenea - subiectul multor fabule din lumea aceasta - sunt iluzii şi vorbe goale produse de fenomene ciudate care au loc pe cer şi care se petrec în fața ochilor multora dintre oameni.

Îngerii ori spiritele nu au fost creați astfel de la bun început; ei au fost mai întâi oameni.

Providența. Divină 220

Oare nu tot ce răsare pe pământ se datorează soarelui? Insectele zburătoare şi cele nezburătoare nu se nasc oare datorită revenirii căldurii soarelui în fiecare primăvară? Nu căldura soarelui face ca păsările să se iubească şi să se înmulțească? Nu tot ea face ca sămânța să

încolțească şi să rodească? Nu este evident că universul este zeul, iar natura zeița care, ca soață a universului, concepe, dă naştere, creşte şi îngrijeşte aceste seminţe?"

Apoi l-am întrebat ce părere are el şi cei din comunitatea sa despre religie. A răspuns: „Pentru aceia dintre noi care suntem mai învățați decât restul, religia nu este altceva decât o jucărie pentru cei de pe treptele de jos. Este ca o adiere de vânt pe deasupra a ceea ce simt şi îşi imaginează mințile lor, iar pe aripile acelei adieri, asemeni fluturilor prin aer, zboară imagini mentale de pietate. Iar crezul lor, care leagă acele imagini într-un fel de lanț, este asemeni omizii dintr-un cocon care într-un final îşi ia zborul ca un rege al fluturilor. Cei needucați se complac în această stare şi nu țin cont de gândurile şi de simțurile trupului lor de vreme ce continuă să zboare. Merg atât de departe încât îşi fac aripi şi se făIesc în fața pământenilor spunând: „Priviți-mă!" Noi credem ce am văzut şi iubim ce atingem." În acel moment şi-a atins concubina şi a zis: „În asta cred eu, pentru că văd şi pot atinge. Celelalte iluzii le aruncăm pe fereastră, în hohote de râs."

Am întrebat apoi ce cred, el şi tovarăşii lui, despre rai şi iad. A râs cu putere şi a spus: „Ce este raiul dacă nu un firmament eteric, la cel mai înalt nivel? Şi ce sunt îngerii, dacă nu nişte puncte ce se mişcă împrejurul soarelui? Ce sunt arhanghelii, dacă nu nişte comete cu o coadă lungă unde sălăşluieşte întreaga lor ceată? Şi ce altceva este iadul, dacă nu un loc mlăştinos din imaginația voastră unde broaştele şi şopârlele se transformă în diavoli? Toate aceste închipuiri ale raiului şi iadului sunt născociri ale preoților pentru a câştiga faimă din partea populației ignorante."

Oamenii sunt în echilibru. Ei au libertatea de a accepta binele şi adevărul său din rai, ori răul şi falsitatea iadului.
Raiul şi Iadul 537

El a spus toate acestea exact cum le-a gândit când trăia în lume fără să-şi dea seama că acum trăieşte viața de după moarte, uitând tot ce a aflat când a intrat pentru prima dată în lumea spiritelor. Chiar şi când l-am întrebat despre viața de după moarte a replicat: „Este o născocire a imaginației. Poate că vreo arătare ce a ieşit dintr-un cadavru din mormânt arătând ca o flintă umană, ori ceea ce numesc ei fantomă, despre care se spun atâtea poveşti, a inoculat oamenilor asemenea fantezii."

Auzind acestea nu m-am putut abține din râs. Am zis: „Spirit rău, eşti prea smintit ca să fii nebun! Ce eşti tu acum? Nu ai trup omenesc? Oare nu vezi, nu vorbeşti? Oare nu auzi şi nu umbli? Aminteşte-ți, dacă vrei, că ai trăit într-o altă lume, una pe care ai uitat-o. Acum trăieşti după moarte şi spui exact ce spuneai înainte." I s-a dat atunci capacitatea de a-şi reaminti şi şi-a amintit. I-a fost ruşine şi a exclamat: „Sunt nebun! Îmi amintesc acum că am văzut raiul deasupra mea şi am auzit îngerii spunând lucruri dincolo de cuvinte. Dar asta a fost la scurt timp după ce am ajuns aici. Voi ține minte cele auzite şi le voi spune şi tovarăşilor mei pe care i-am lăsat acasă. Poate se vor ruşina şi ei!" Şi a continuat să spună că îi va considera nebuni dar, pe măsură ce se îndepărta, uitarea a pus din nou stăpânire pe el, iar când a ajuns era la fel de nebun ca şi ei şi a strigat în gura mare că tot ce a auzit de la mine sunt nebunii.

Din *Adevărata Religie Creştină 80*

II

Căutându-ți drumul

5.
Spiritele nou venite îşi găsesc drumul spre căminele lor cereşti.

Pregătirea pentru sosirea în rai are loc în aşa-numita lume a spiritelor care se află la jumătatea drumului dintre rai şi iad. Când le-a sosit ceasul, toți cei pregătiți să ajungă în rai sunt cuprinşi de dorința puternică de a merge acolo. Li se deschid ochii şi văd un drum ce-i conduce spre comunități din rai. Urmează drumul, iar la capăt văd o poartă şi un om care o păzeşte. El le deschide şi ei intră imediat. Apoi, persoana responsabilă de comunitate trimite pe cineva să-i întâmpine. Acesta le spune că pot merge mai departe, să caute dacă pe acolo este vreo casă pe care să o recunoască ca fiind a lor, căci în rai sunt case noi noute pentru fiecare nou înger care apare. Iar dacă găsesc una, dau de veste şi rămân acolo. Dacă nu vor găsi, trebuie să se întoarcă şi să spună că n-au găsit-o. Sunt cercetați apoi de niște înțelepți care trebuie să vadă dacă lumina şi căldura lor sunt în rezonanță cu cele ale comunității în care au ajuns. Aceasta deoarece, în esență, lumina raiului este adevărul divin, iar căldura sa este binele divin. Ambele izvorăsc din Dumnezeu, precum soarele. Dacă au o altfel de lumină şi căldură (adică, un alt adevăr şi bine), care diferă de cele ale comunității, nu sunt acceptați.

Astfel, vor merge din comunitate în comunitate, până vor găsi una care să fie în rezonanță deplină cu ceea ce iubesc şi prețuiesc ei. Aceasta le va deveni cămin pentru totdeauna, căci vor fi printre cei asemeni lor, ca şi când s-ar afla printre prietenii şi rudele pe care îi iubesc deoarece cu toții îndrăgesc aceleaşi lucruri. Viața şi inimile le vor fi pline de bucurii şi încântare, izvorâte din pacea sufletelor, deoarece în lumina şi căldura raiului este o desfătare ce nu poate fi exprimată în cuvinte şi pe care o împărtăşesc unii cu alții. Asta se petrece celor care devin îngeri.

Îngerii Domnului ne călăuzesc şi ne apără în fiecare clipă şi în fiecare clipă a fiecărei clipe.

Arcana Celestă 599

Inclusiv cei ce fac rău şi trăiesc în minciună pot ajunge în rai. Dar când ajung acolo, au dificultăți de respirație. Curând vederea li se înceţoşează, mintea li se întunecă şi nu mai pot gândi, iar în ochi li se citeşte privirea morții şi rămân acolo inerți, încep să simtă palpitații la inimă şi simt o gheară ce-i strânge în piept, simt o copleşitoare istovire mentală şi un din ce în ce mai mare chin. În acest moment, încep să se zbată şi se zvârcolesc precum şerpii în foc. Se târăsc şi se aruncă de pe stâncile care le apar în față. Nu au odihnă până nu ajung în iad şi se alătură celor de felul lor, acolo, putând din nou să respire şi inima să le bată aşa cum trebuie. După toate acestea, vor ajunge să urască raiul, să respingă adevărul şi sa-l blasfemieze pe Dumnezeu, crezând ca El este vinovat de chinurile şi suferințele lor din rai.

Aceste informații sunt suficiente ca să înțelegeți ce sfârşit îi aşteaptă pe cei ce nu prețuiesc adevărul, adevăr care este de fapt lumina în care trăiesc îngerii raiului, sau nu prețuiesc binele, care este căldura în care trăiesc aceştia. Puteți vedea cât este de greşit să crezi că de îndată ce vei intra în rai te vei bucura de desfătarea divină. Oamenii din ziua de azi cred că intrarea în rai seamănă cu intrarea într-o casă unde are loc o nunta şi unde te poți alătura veseliei şi bucuriei celor de acolo. Dar ei trebuie sa ştie că sentimentele din lumea spirituală sunt mai degrabă comune decât individuale de vreme ce, la acel nivel, oamenii sunt spirite iar sentimentele constituie viața spiritului. Gândurile le sunt generate şi sunt ghidați de sentimentele lor. Sentimentele similare aduc spiritele laolaltă, în timp ce sentimentele opuse, le despart, iar un sentiment opus celui al lor este o tortură pentru ei. Un diavol se va simți chinuit în rai, iar un înger în iad. Din acest motiv, spiritele trebuie grupate în funcție de diversitatea, varietatea şi diferențele dintre sentimentele lor, care reies din starea lor globală de iubire.

Din *Apocalipsa Dezvăluită 611*

6.

Un nou venit în lumea spirituală învață ce este fericirea.

Am stat de vorbă odată cu un spirit nou venit care, atunci când trăia în lume, s-a gândit mult la ce este raiul şi iadul. Termenul de „spirit nou venit" se referă la oamenii care au decedat de curând şi care sunt numiți astfel pentru că acum sunt ființe spirituale.

Odată ce a intrat în viața spirituală, el a început să se gândească la rai şi iad, simțindu-se fericit când se gândea la rai şi trist când se gândea la iad. Dându-şi seama că se afla în lumea spiritelor, a început să întrebe unde sunt raiul şi iadul, ce este fiecare loc şi cum este acolo.

Oamenii îi spuseseră: „Raiul este deasupra capului tău, iar iadul sub picioarele tale căci acum te afli în lumea spiritelor care este la jumătatea drumului dintre acestea. Dar nu putem să-ți explicam în doar câteva cuvinte ce sunt raiul şi iadul."

Apoi, deoarece era cuprins de o puternică dorință de a afla, a căzut în genunchi şi s-a rugat fierbinte la Dumnezeu să-l învețe şi atunci, în dreapta sa, a apărut un înger. L-a ajutat să se ridice şi i-a spus: „Te-ai rugat să înțelegi ce sunt raiul şi iadul. Cercetează în jurul tău şi află ce este fericirea şi apoi vei şti." Zicând acestea, îngerul s-a făcut nevăzut.

Noul spirit s-a întrebat: „Ce înseamnă asta? Să întreb în jur şi să aflu ce este fericirea apoi voi şti ce sunt raiul şi iadul şi cum este acolo?"

A plecat din acel loc şi, hoinărind pe ici pe colo, întreba oamenii pe care îi întâlnea: „Dacă nu vă e cu supărare, spuneți-mi, ce este fericirea?"

Unii au zis: „Ce întrebare mai e şi asta? Cine nu ştie ce este fericirea? Nu este oare bucurie şi mulțumire? Fericirea e fericire, într-un fel sau altul. Noi nu vedem nicio diferență."

Alții au zis: „Fericirea este o inimă luminoasă, căci atunci când inima îți este luminoasa, fața ta este zâmbitoare, vorbeşti înțelept, eşti vesel şi ai o stare de bine."

Unii susțineau: „Fericirea înseamnă să petreci, să mănânci bucate alese, să te amețeşti cu vinuri de viță nobilă, după care să stai la taclale — în special despre iubire şi sex."

Dezamăgit de cele auzite, spiritul nou sosit şi-a spus: „Aceste răspunsuri sunt grosolane şi stângace. Toate acele plăceri nu sunt nici raiul, nici iadul. Mi-aş dori să întâlnesc nişte oameni înțelepți."

I-a părăsit şi a întrebat: „Unde găsesc nişte înțelepți?"

Atunci a fost observat de un anumit spirit angelic care i-a spus: „Văd că arzi de dorința de a afla care este principala trăsătură a raiului şi care este cea a iadului. Este fericirea, iar eu te voi duce pe un deal unde, în fiecare zi, se întâlnesc oameni care analizează rezultatele, unii care caută cauzele, iar alții cercetează motivele — trei grupuri. Cei care cercetează rezultatele se numesc spirite ale Faptelor, pe scurt Fapte, cei ce se ocupă de cauze sunt spirite ale Informațiilor, pe scurt Informații, iar cei ce analizează motivele sunt spirite ale înțelepciunii, pe scurt înțelepciuni. Deasupra lor, în rai, stau îngeri care văd cauzele prin prisma motivelor şi rezultatele prin prisma cauzelor. Aceşti îngeri îi luminează pe înțelepții celor trei grupe."

Îngerii raiului se bucură să-şi împărtăşească plăcerile şi binecuvântările cu ceilalți.
Raiul şi Iadul 399

Apoi, luându-l pe spirit de mână, l-a dus pe deal la grupul celor numiți Înțelepciuni.

Noul venit le-a spus: „Să-mi fie cu iertare că am venit la voi. Sunt aici pentru că din copilărie mă tot întreb despre rai şi iad şi abia ce am ajuns în această lume. Iar când am sosit, unii mi-au spus că raiul este deasupra capului meu, iar iadul sub picioarele mele. Dar nu mi-au spus ce sunt acestea şi cum sunt ele. Pentru că m-am gândit atât de mult la rai şi iad, ardeam de nerăbdare să aflu aşa că m-am şi rugat, iar un înger mi s-a arătat şi mi-a zis să aflu întâi ce este fericirea apoi voi şti."

„Am întrebat, dar în zadar. Dacă binevoiți, învățați-mă, va rog, ce este fericirea."

Înțelepții au răspuns: „Fericirea înseamnă tot ce trăiesc cei din rai şi tot ce trăiesc cei din iad. Pentru cei din rai, fericirea are legătura cu ce e bun şi adevărat, dar pentru cei din iad, fericirea are legătură cu ce c rău şi neadevărat, căci ea se raportează la iubire, iar iubirea este esența vieții omului. Aşa cum omul e om după felul iubirii sale, tot aşa, el e om şi după felul fericirii sale."

„Când iubirea se manifestă, ea oferă un sentiment de fericire. În rai ea se manifestă cu înțelepciune, iar în iad ca nebunie / prostie. Oricare din aceste moduri de manifestare, îi face fericiți pe oamenii în cauză."

„Dar raiul şi iadul au desfătări diferite pentru că şi iubirile lor sunt diferite. Raiul are iubirea de a fi de ajutor şi fericirea care rezultă de aici, iadul are iubirea de a face rău şi fericirea corespunzătoare. Aşadar, dacă ştii ce este fericirea, vei şti şi ce sunt raiul şi iadul şi cum sunt ele."

„Dar mai întreabă şi află ce este fericirea şi de la cei care cercetează cauzele, de la cei numiți Informații. Sunt acolo, în dreapta."

Spiritul a plecat, a mers la Informații, le-a spus de ce a venit şi i-a rugat să-l învețe ce este fericirea.

Bucuroşi de întrebare, ei au răspuns: „Este adevărat că toți cei care recunosc fericirea îşi dau seama şi ce înseamnă raiul şi iadul şi cum sunt ele. Intenția, caracteristică omului, nu valorează nimic, cu excepția fericirii. Căci intenția, în sine, nu este decît atracția către şi trăirea iubirii - o formă de fericire, pentru că ceea ce te face să intenționezi are ceva plăcut, de dorit şi te satisface. Şi, deoarece intenția îți stimulează intelectul, nici o idee nu îți vine în minte, cu excepția plăcerii pe care o simți după realizarea acesteia."

„Motivul pentru aceasta este că, Dumnezeu, prin influența Sa, pune în mişcare sufletele şi mințile îngerilor, ale spiritelor şi oamenilor. El face aceasta prin intermediul iubirii şi înțelepciunii, iar aceasta influență este exact acea acțiune care este sursa fericirii. La origine, este numită binecuvântare sau noroc, iar efectul este fericirea, bunăstarea şi plăcerea. La modul general, se numeşte 'bine'."

„Dar spiritele iadului întorc totul cu susul în jos, transformând binele în rău şi adevărul în neadevăr. Dar acestea îşi păstrează plăcerea, căci fără aceasta nu exista motivare, sentimente şi, prin urmare, nici viața."

„Aceste observații explică ce este fericirea în iad, cum este ea şi de unde vine, precum şi ce este fericirea în rai, cum este şi de unde vine."

După toate cele auzite, noul spirit a fost condus spre al treilea grup care cerceta rezultatele, grupul Faptelor. Ei au spus: „Du-te în lumea de jos, apoi mergi în cea de sus. În una vei vedea şi vei simți fericirea îngerilor din rai, iar în cealaltă, fericirea spiritelor din iad."

Dar chiar în momentul acela, pământul s-a deschis aproape de ei şi trei diavoli au ieşit prin deschizătură! Păreau să fie în flăcări de fericirea iubirii lor. Cei care erau alături de noul spirit au spus că parcă a fost predestinat să iasă din iad chiar atunci şi li s-au adresat: „Nu vă apropiați mai mult, dar de acolo de unde sunteți, spuneți-ne câte ceva despre fericirea voastră."

Când intențiile noastre sunt rele, îngerii caută să ne abată de la scopurile rele şi să le înlocuiască cu unele benefice.

Arcana Celestă 5854

Ei au zis: „Fiecare, înțelegeți, fie rău sau bun, îşi are fericirea lui — un om bun are fericirea bunătății sale, iar unul rău are fericirea răutății sale."

„Care este fericirea voastră?", au întrebat Faptele.

Au răspuns că este plăcerea de a se destrăbăla, de a fura şi înşela, de a blasfemia.

Atunci Faptele au întrebat din nou: „Şi cum sunt acele plăceri:

Diavolii au zis: „Pentru unii, ele duhnesc asemeni materiilor fecale şi hoiturilor şi asemeni urinei stătute.”

Ei au întrebat: „Şi aceste mirosuri sunt plăcute pentru voi?” Diavolii au răspuns: „Foarte plăcute!”

Faptele au zis din nou: „Atunci, voi sunteți precum acele creaturi murdare care stau în asemenea mizerii.”

„Dacă suntem, suntem, dar acestea sunt o plăcere pentru nările noastre”, au răspuns ei.

„Altceva?”, au întrebat Faptele.

Diavolii au spus: „Oricui îi este îngăduit să se bucure de propria fericire, chiar şi cei mai murdari, atâta timp cât nu îi deranjează pe îngeri şi spiritele bune. Dar cu genul nostru de fericire, nu putem să nu-i supărăm, astfel că suntem azvârliți în temnițe unde suferim amarnic. Suprimarea şi renunțarea la plăcerile noastre sunt ceea ce ei numesc chinurile iadului. Este şi o agonie lăuntrică.”

Faptele au întrebat: „De ce necăjiți oamenii buni?”

Au răspuns că nu se pot abține. Sunt cuprinşi de un soi de furie când văd un înger şi simt atmosfera pioasă care îl înconjoară.

„Bine, dar astfel semănați şi cu fiarele sălbatice”, au spus Faptele.

Când diavolii au văzut că noul venit este în compania îngerilor, au fost cuprinşi de o furie ce părea înflăcărată de ură, aşa încât au fost azvârliți înapoi în iad ca să nu mai facă vreun rău.

După toate acestea, s-au arătat îngerii de deasupra celor trei grupuri, îngerii care văd cauzele prin prisma motivelor şi rezultatele prin prisma cauzelor. Păreau înconjurați de o lumină strălucitoare ce-i înconjura în spirale. Lumina aducea pe razele sale o cunună de flori care s-a aşezat pe capul noului spirit, iar de sus s-a auzit un glas care a spus: „Îți este dată această cunună de lauri pentru că din copilărie te-ai gândit la rai şi iad.”

Din *Despre Iubirea în Cuplu 461*

7.

Cei care cred că tot ce trebuie să ştie despre rai este cum să ajungă acolo află că s-au înşelat.

Un înger şi însoțitorii săi mergeau spre locul de întâlnire unde se adunau grupurile de înțelepți. Acolo i-a strâns pe cei care credeau că bucuria divină şi fericirea eternă înseamnă doar intrarea în rai — prin grație divină - şi că bucuria lor va fi precum a acelora de pe pământ care sunt poftiți în palate de sărbători sau la nunți.

Îngerul le-a spus: „Aşteptați aici o vreme. Voi trâmbița şi voi chema oameni renumiți pentru înțelepciunea lor în cele spirituale.”

Puțin mai târziu, au apărut nouă bărbați încununați cu lauri, semn al reputației lor. Îngerul i-a condus în casa unde avea loc întâlnirea şi unde se aflau toți cei chemați înainte.

În prezența lor, îngerul s-a adresat celor nouă: „Ştiu că datorită rugăciunilor voastre bazate pe credință vi s-a permis să mergeți în rai şi că v-ați întors aici, în acest loc inferior, cu o părere formată despre starea divină. Spuneți-ne deci, cum vi se pare raiul.”

Au răspuns pe rând: „Părerea pe care o aveam din fragedă copilărie şi până la sfârşitul vieții mele pământeşti”, a spus primul, „era că raiul trebuie să fie un loc al binecuvântării, al fericirii şi bucuriei, al plăcerii şi încântării şi credeam că, dacă voi fi lăsat să intru, toate acele plăceri mă vor înconjura ca o aură şi că le voi inspira ca un mire care îşi sărbătoreşte ziua nunții şi intră în dormitor cu mireasa lui. M-am dus în rai cu această părere şi am trecut de primii străjeri, apoi de ceilalți. Dar când am ajuns la al treilea grup de străjeri, căpetenia m-a încercat întrebându-mă: 'Cine eşti, prietene? '”

„Am răspuns: 'Nu este acesta raiul? Am ajuns aici ca răspuns la o rugă fierbinte. Lasă-mă să intru, rogu-te/ Şi m-a lăsat."

„Apoi am văzut îngeri îmbrăcați în alb. Se plimbau în jurul meu, se uitau şi murmurau: 'Cum se poate? Acest nou oaspete nu poartă veşmintele cereşti.' Am auzit şi m-am gândit: 'Acesta mi se pare că e la fel ca acel bărbat despre care Dumnezeu spunea că a venit la nuntă fără straiele cuvenite.' Am zis: 'Dați-mi veşminte cereşti/ Ei au râs. Cineva venea alergând dinspre curte şi striga: 'Dezbrăcați-l! Scoateți-l afară şi aruncați hainele în urma lui!', şi am fost aruncat afară."

Al doilea a zis la rândul lui: „Ca şi el, şi eu credeam că e suficient să ajung în rai pentru ca bucuria să mă împresoare şi să mă veselesc pentru vecie. Şi mie mi s-a împlinit voia. Dar când m-au văzut îngerii, s-au ferit de mine şi îşi spuneau unii altora: 'Ce-i cu monstrul ăsta? Cum a ajuns aici această pasăre a nopții?' Şi chiar mă simțeam preschimbat din ființă umană deşi nu s-a petrecut aşa. Senzația îmi venea din aerul pe care îl respiram în rai."

Bucuriile divine şi fericirea eternă provin din iubire şi înțelepciune, iar prin unirea acestora apare utilitatea.
Despre Iubirea în Cuplu 10

„Curând, a venit cineva alergând şi poruncind către două slugi să mă scoată afară, iar aceştia m-au condus acasă pe acelaşi drum pe care am venit. Când am ajuns acasă eram din nou om."

Al treilea a spus: „Pentru mine, raiul a însemnat întotdeauna un loc şi nu iubirea. Deci, când am ajuns în această lume, tânjeam după rai şi, văzând nişte oameni care urcau, m-am luat după ei. Am intrat, deşi nu mai mult decât câteva trepte. Dar când am încercat în mod conştient să mă bucur de el, conform părerii mele de bucurie şi binecuvântare de aici, lumina raiului, care este albă ca zăpada (ei zic că e esența înțelepciunii), mi-a amorțit mintea şi mi s-a întunecat vederea şi am început să delirez. În curând, datorită căldurii raiului, care întreținea lumina orbitoare a locului (ei ziceau că esența căldurii este iubirea), inima a început să-mi palpite, m-a cuprins teama şi o durere lăuntrică a pus stăpânire pe mine încât m-am trântit pe spate. Pe când stăteam la pământ, un slujitor de la curte a venit cu porunca să fiu condus cu grijă în lumina şi căldura mea. Odată ajuns în ele, inima şi mintea mea şi-au revenit."

Îngerii sunt chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, căci fețele lor strălucesc de iubire.
Iubirea şi înțelepciunea Divină 358

Şi în opinia celui de al patrulea, raiul era tot un loc, nicidecum iubire. El a spus: „Când am ajuns în lumea spirituală, am întrebat nişte înțelepți dacă se poate ajunge în rai. Ei mi-au răspuns că oricine poate, dar să am grijă să nu fiu aruncat de acolo."

„Am râs la auzul acestor vorbe şi m-am dus în sus convins fiind, ca şi alții de altfel, că oricine se poate bucura pe deplin de desfătările de acolo. Dar, de îndată ce am intrat, aproape că m-am sufocat. Durerea şi chinul au pus stăpânire pe mintea şi pe trupul meu, m-am aruncat la pământ şi m-am zvârcolit ca un şarpe în foc. Târându-mă până la o stancă, m-am aruncat de acolo. Au venit apoi nişte oameni care m-au ridicat şi m-au dus la un han unde mi-am revenit."

Şi ceilalți cinci au spus lucruri surprinzătoare despre urcarea lor în rai. Au comparat cele trăite acolo cu starea unui peşte scos din apă pe uscat sau cu o pasăre ridicată în spațiu. Au spus că după aceste experiențe dureroase nu mai tânjeau după rai ci după cei asemeni lor, oriunde s-ar fi aflat aceştia.

Au spus: „Ştim că aici în lumea spiritelor cu toții se pregătesc, cei buni pentru rai iar cei răi pentru iad, iar când sunt gata, văd cărări deschise pentru ei, cărări ce duc spre comuni-

tăți unde se află cei asemeni lor şi alături de care vor rămâne pentru eternitate. Vor merge pe drumul lor cu bucurie, căci acele cărări sunt ale iubirii lor."

Toți cei din prima adunare care au auzit aceste lucruri, au fost acord că nu aveau altă idee despre rai decât că este un loc unde se bea şi se mănâncă şi unde bucuriile te înconjoară.

Îngerul cu trâmbița le-a spus: „Acum ați înțeles că bucuria divină şi fericirea eternă nu sunt atribute ale unui loc, ci ale stării vieții omului, iar starea divină a vieții vine din iubire şi înțelepciune. Acțiunile omului sunt cele care unesc iubirea şi înțelepciunea, aşadar starea divină a vieții rezulta din îmbinarea celor două în acțiunile sale — adică dă caritatea / generozitatea, credința şi faptele bune, căci caritatea este iubire, credința este adevărul din care vine înțelepciune, iar faptele bune sunt acțiunile omului. Alte aspecte: în lumea noastră spirituală, întocmai ca şi pe pământ, există locuri. Altfel, nu ar mai exista case şl locuințe individuale. Totuşi, locurile de aici nu sunt unele oarecare. Ele sunt în concordanță cu starea de iubire şi înțelepciune, ori generozitate şi credință.

„Toți oamenii care devin îngeri au în ei propriul lor rai deoarece raiul lor este tot ceea ce ei iubesc. Asta pentru că, de la creația sa, omul este un model şi o imagine în mic a raiului pe larg. Forma umană nu este nimic altceva! Astfel că, fiecare merge în acea comunitate din rai al cărui model detaliat este! Prin urmare, când intră în comunitate, el intră într-o creație ca şi a sa, participând la activitățile sale ca şi când este asimilat de ea, iar comunitatea îl asimilează la rândul ei. Se implică în viața comunității ca şi când ar fi viața lui şi în viața lui ca şi când ar fi viața comunității. Comunitatea seamănă cu o vecinătate, iar îngerii de acolo sunt, ca să zicem aşa, interfețele care constituie comunitatea."

„Aceasta înseamnă că oamenii care trăiesc în umbra răului şi au concepte greşite provenite din această situație, au format în ei înşişi un model al iadului, iar în rai, acest model al iadului este o suferință datorată acțiunilor violente ale contrariilor contra contrariilor. Asta pentru că iubirea diavolească este opusă iubirii divine şi, tot aşa, plăcerile celor două tipuri de iubire sunt în conflict şi se distrug una pe alta când se întâlnesc."

Din *Despre Iubirea în Cuplu 10*

III

Uniunea minților adevărate

8

Îngeri din cel mai înalt rai oferă o idee vagă despre adevărata iubire de cuplu.

Mă uitam într-o dimineață în sus şi am zărit pe cer mai multe bolți. Am văzut prima boltă deschizându-se — cea mai apropiată - apoi a doua, mai înaltă şi, într-un final, şi pe cea de-a treia, de deasupra primelor două. După lumina care emana din ele, mi-am dat seama că în prima boltă cerească erau îngerii din primul sau din cel mai de jos nivel al raiului, în cea de-a doua erau îngerii nivelului doi sau cel de mijloc, iar în a treia, cei din al treilea sau cel mai înalt nivel.

La început, m-am întrebat ce sunt acelea şi de ce sunt acolo, dar curând, din cer s-a auzit un glas ca de trâmbiță care a spus: „Ştim că te gândeşti la iubirea în cuplu şi mai înțelegem că până acum niciun om din lume nu ştie cu adevărat care este sursa şi esența iubirii de cuplu. Dar e important să ştii! De aceea, Dumnezeu a hotărât să deschidă cerurile pentru tine, iar lumina înțelegerii să se reverse asupra minții tale ca să înțelegi. Pentru noi cei din rai - în special pentru cei din al treilea rai - plăcerile divine provin în mare parte din iubirea de cuplu, aşa că avem permisiunea să trimitem un cuplu din rai ca să înțelegi."

Apoi a apărut un car ce cobora din al treilea „cer". În el se vedea un înger, dar pe măsură ce se apropia, mi-am dat seama că sunt doi. Din depărtare, carul strălucea ca o nestemată

și era tras de cai albi ca zăpada. Cei doi aveau în mâini câte o turturică. Mi-au strigat: „Dorești să ne apropiem! Dar ai grijă la lumina raiului care se revarsă în tine. Este de foc. Cu siguranță îți va lumina gândurile înalte care, în sine, sunt gânduri divine, dar nu vei putea să le descrii acolo în lumea din care vii. Așadar, judecă rațional ceea ce vei auzi și transmite mai departe într-un mod ușor de priceput.” „Voi fi atent,” am zis. „Apropiați-vă!”

Locuitorii raiului se îndreaptă continuu spre primăvara vieții. A îmbătrâni în rai înseamnă a întineri.
Raiul şi Iadul 414

Cei doi s-au apropiat și am observat că sunt soț și soție. „Suntem căsătoriți,” au spus ei. „Trăim fericiți în rai încă din acea primă perioadă pe care voi o numiți Epoca de Aur. Mereu am fost în floarea vârstei așa cum ne vezi acum.”

M-am uitat la fiecare în parte și puteam spune că asta trebuie să fie iubirea de cuplu în toată vitalitatea și splendoarea sa exterioară — în vitalitatea de pe fețele lor și în splendoarea exterioară a îmbrăcămintei lor. **Căci îngerii sunt sentimente de iubire în formă umană.** Fețele lor radiau sentimentul dominant de care erau cuprinși, iar îmbrăcămintea pe care au ales-o se potrivea cu starea lor sufletească. Se spune că în rai starea sufletească este cea care te îmbracă.

Ca vârstă, soțul părea undeva între adolescent și tânăr adult. În ochii săi scânteia lumina înțelepciunii iubirii, lumină care îi făcea fața să strălucească, iar pielea feței părea să-i strălucească ca focul, astfel încât întregul lui chip era ca o podoabă sclipitoare. Purta o robă până la glezne, cu o haină albastră pe dedesubt și era încins cu un brâu de aur cu trei nestemate — două safire pe lateral și un granat ca focul în mijloc. Avea ciorapi împletiți din argint, iar încălțările îi erau din mătase. Aceasta era imaginea reprezentativă a iubirii de cuplu în soț.

La soție, iubirea de cuplu era reprezentată astfel: i-am văzut fața și totuși nu i-am văzut-o! I-am văzut fața ca pe frumusețea însăși și nu i-am văzut-o pentru că era mai presus de cuvinte. Căci fața ei era ca o flacără scânteietoare — genul acela de lumină pe care îl emană îngerii din al treilea rai — care m-a orbit cu strălucirea ei.

Văzând aceasta, ea m-a întrebat: „Ce vezi?”

„Tot ce văd este iubirea de cuplu și cum arată ea,” am spus, „dar vad și nu văd!”

Ca răspuns, ea s-a îndepărtat puțin de soțul ei și am putut să o vad mai bine. Ochii îi scânteiau de lumina raiului ei care, așa cum am spus, este arzătoare și vine din iubirea de înțelepciune. Căci în acel rai, soțiile își iubesc soții pentru înțelepciune și ca reacție la înțelepciunea lor, iar soții își iubesc soțiile pentru acea iubire și ca reacție la orientarea iubirii asupra lor. Acestea îi unesc pe soț și soție.

Era atât de frumoasă încât niciun pictor nu ar fi putut să-i surprindă chipul deoarece uleiurile lui nu ar fi avut o astfel de strălucire și nici măiestria lui nu ar fi putut exprima o asemenea frumusețe. Părul ei era menit să-i scoată în evidență frumusețea fiind împodobit cu flori din nestemate. Salba de la gât era din granate strălucitoare, ornată cu o lacrimă trandafirie din crisolit, iar brățările era din perle mari. Purta o mantie roșie cu o cămașă purpurie pe dedesubt, încheiată în față cu rubine. Am fost uimit de schimbarea culorilor când se uita la soțul său, fiind când mai strălucitoare, când mai puțin — cel mai tare străluceau când se uitau unul la altul și mai puțin când privirea le era îndreptată în alta parte.

După ce am observat toate acestea, mi-au vorbit din nou. Vorbirea lor izvora dintr-o asemenea unitate a minților încât atunci când vorbea soțul parcă vorbea și soția, iar când vorbea soția părea că vorbește și el. Am auzit și sunetele iubirii de cuplu, armonioase lăuntric și provenite din minunata stare de pace și nevinovăție.

În final au spus: „Suntem chemați înapoi. Vom pleca.” Și din nou păreau să călătorească în carul lor ca înainte. I-a dus de-a lungul unui drum pietruit, printre grădini cu flori în

care creşteau măslini şi pomi încărcați cu fructe aurii. Când au ajuns lângă raiul lor, au fost întâmpinați de îngeri care i-au salutat şi însoțit înăuntru.

Am văzut apoi un înger al acelui rai care ținea în mână un pergament pe care l-a desfăşurat zicând: „Am observat că te gândeai la iubirea de cuplu. Acest manuscris conține taine profunde ale acestei iubiri, taine ce nu au fost încă dezvăluite pământenilor. Ele sunt dezvăluite acum căci este relevant. Acele concepte nedezvăluite sunt mai multe în raiul nostru decât în altele pentru că participam la uniunea dintre iubire şi înțelepciune, dar eu prevăd că aceia pe care Domnul îi cheamă la noua credință, care este Noul Ierusalim, sunt cu siguranță cei ce vor face ca această iubire să devină şi a lor."

Îngerul a lăsat manuscrisul desfăşurat să cadă. Un spirit angelic l-a prins şi l-a aşezat pe o masă dintr-o cameră anume pe care a închis-o de îndată. Mi-a înmânat cheia şi mi-a spus: „Scrie!"

Din *Despre Iubirea în Cuplu 42*

9.

Un cuplu divin vorbeşte despre iubire.

Mă gândeam la iubirea în cuplu, când din depărtare am văzut venind doi copii goi, purtând coşuri în mâini, în jurul lor zburând porumbei. Apropiindu-se, păreau a fi goi şi acoperiți cuviincios de cununi de flori. Pe capete aveau coronițe de flori, iar pe piept, de la un umăr la altul până în talie, ghirlande de crini şi trandafiri. Împrejurul amândurora era un fel de lanț pe care îl împărțeau şi care era împletit din frunze de măslin cu poame printre ele.

Când s-au apropiat şi mai mult, nu mai păreau a fi prunci şi nici goi, ci doi oameni în floarea tinereții înveşmântați în robe şi cămăşi din mătase strălucitoare brodate cu minunate flori. Când au ajuns lângă mine am fost înconjurat de căldura primăvăratică a raiului pe care o emanau, căldură cu miresme plăcute ca ale primelor flori răsărite în grădini şi pe câmpii.

Erau doi parteneri de cuplu din rai şi au început să-mi vorbească. Eu tocmai mă gândeam la cele văzute, aşa că ei m-au întrebat: „Ce ai văzut?"

Le-am spus că la început mi se păreau goi ca pruncii, apoi ca pruncii înveşmântați cu ghirlande şi, în final, i-am văzut ca adulți purtând îmbrăcăminte brodată cu flori, după care am fost înconjurat de un aer plăcut, primăvăratic.

Au râs cu bunătate, zicând că lor nu li se pare că ar arăta ca pruncii şi nici că ar fi goi sau purtând ghirlande, ci că din totdeauna au arătat aşa. Dar au spus că astfel se vede, de la distantă, iubirea lor de cuplu - puritatea ei i-a făcut să pară prunci goi, iar plăcerile sale păreau ghirlande, acum flori împletite în robele şi cămăşile lor.

Cei ce mor în fragedă pruncie intră în rai, fiind aduşi aici şi instruiți, după care devin îngeri.

Providența Divină 324

„Ai menționat căldura primăvăratică cu miresme de flori care se simțea la sosirea noastră, deci îți vom spune de ce ai simțit aşa", au zis cei doi. „Suntem împreună de secole şi mereu am fost în floarea tinereții, aşa cum ne vezi acum. La început eram în starea de tineri proaspăt uniți prin căsătorie şi credeam că asta e cea din urma binecuvântare revărsată asupra noastră. Dar am auzit de la alții din cerul nostru, apoi am aflat noi înşine, că era o stare de căldură neînsoțită de lumină, stare care urma să se modifice pe măsură ce înțelepciunea soțului devenea mai profundă iar soția iubea acea înțelepciune a soțului. Aceasta constă în lucrurile prin care, într-o comunitate, locuitorii săi se ajută unii pe alții, iar plăcerile provin din amestecul luminii cu căldura, cu alte cuvinte, din înțelepciune şi iubirea de înțelepciune."

„Când ne-am apropiat, ai fost cuprins de o căldură primăvăratică deoarece în rai, iubirea de cuplu şi căldura primăverii sunt unul şi acelaşi lucru, deoarece căldura noastră este iubire, iar lumina unită cu căldură este înțelepciune, iar ceea ce noi facem este atmosfera care le înconjoară. Ce sunt lumina şi căldura fără cele ce le înconjoară? Şi ce sunt iubirea şi înțelepciunea fără să faci ceva? Nu poate fi vorba de o uniune între cele două dacă nu au asupra ce acționa."

„Peste tot prin rai pe unde se simte căldura primăvăratică există şi iubire de cuplu. Asta deoarece primăvară este doar acolo unde căldura şi lumina sunt în proporții egale, ori unde este tot atâta lumină cât şi căldură şi invers. Şi, ține minte ce-ți spunem, iubirea se desfată cu înțelepciune, iar înțelepciunea se încălzeşte cu iubire, aşa cum căldurii îi place lumina şi invers."

Cei doi au continuat şi au spus: „Pentru noi, în rai este mereu lumină şi niciodată nu apar umbrele serii, cu atât mai puțin întunericul, căci soarele nostru nu răsare şi nu apune ca al vostru. El se află întotdeauna la mijlocul drumului între zenit şi orizont, ceea ce în limbajul vostru s-a numi 'patruzeci şi cinci de grade pe cer'. De aceea, lumina şi căldura răspândite de soarele nostru fac să existe o primăvară continuă şi să bată o adiere permanentă asupra celor ce au înțelepciune şi iubire în proporții egale. Iar ceea ce Dumnezeu revarsă asupra oamenilor prin combinarea constantă a luminii şi căldurii, nu este altceva decât activitate! De aceea, în lumea voastră, primăvara încolțesc semințele iar animalele şi păsările se împerechează - căldura primăverii le deschide în totalitate cele mai subtile componente lăuntrice, adică sufletele. Acționează asupra lor, le transmite starea de uniune de cuplu, făcându-le să-şi satisfacă instinctul de înmulțire într-un efort de a genera fructele acelei activități, adică perpetuarea speciei."

„Dar, pentru oameni, căldura primăvăratică pe care Dumnezeu o revarsă asupra lor este constantă, ei putându-se bucura de uniunea de cuplu în toate anotimpurile, chiar şi iarna. Asta deoarece bărbații sunt născuți să fie vase pentru lumină - care este înțelepciunea cu care i-a înzestrat Dumnezeu— iar femeile sunt născute să fie vase pentru căldură, adică de iubirea pentru înțelepciunea soțului."

„De aceea, când ne-am apropiat, ți s-a părut că ai fost cuprins de căldura primăverii cu mirosurile sale de flori."

Apoi, bărbatul mi-a oferit apoi mâna sa dreaptă şi m-a călăuzit spre nişte case unde trăiau cupluri la fel de tinere. A spus: „Aceste soții care acum arată tinere, în lume erau bătrâne, iar tinerii lor soți erau şi ei slăbiți de bătrânețe. Dumnezeu i-a readus în floarea tinereții pentru că se iubeau şi pentru că au ascultat învățăturile religiei lor şi nu au comis păcatul adulterului."

El a spus: „Doar cei ce resping teribilele satisfacții ale adulterului cunosc binecuvântata bucurie a iubirii maritale. Nimeni nu le poate respinge dacă nu are înțelepciune de la Dumnezeu; şi nimeni nu capătă înțelepciune dacă nu-şi exersează talentele în iubirea de a fi activ."

Am văzut apoi mobilierul din casele lor. Totul avea formă divină şi strălucea ca aurul încât părea că arde în flăcări de la rubinele care-l presărau.

Din *Despre Iubirea în Cuplu 137*

10.

Swedenborg le întreabă pe soțiile din rai despre iubirea în cadrul unui cuplu.

Am fost trezit într-o dimineață de cea mai duioasă melodie ce părea că vine de la o anumită înălțime de deasupra mea, după care m-am aflat pentru mai mult timp într-o asemenea stare spirituală încât parcă m-aş fi aflat în afara trupului. Era acea primă stare de conştiență care este mai profundă, mai liniştitoare şi mai plăcută decât stările de mai târziu din zi şi mă concentram atent asupra sentimentului pe care îl exprima melodia. Cântarea divină

este o reacție mentală care iese pe gură sub forma de muzică. De fapt, este sunetul plin de pasiune care dă vitalitate unei conversații-minus conversația.

Aflându-mă în acea stare, puteam spune că datorită sunetului acelui cântec, soțiile din rai răspundeau prin muzică la plăcerile iubirii de cuplu. Acele plăceri şi-au găsit expresia muzicală printr-o melodie minunată.

M-am ridicat apoi şi am privit în lumea spirituală. M-am uitat spre răsărit, iar acolo, sub soare, părea că se revarsă o ploaie de aur! Era roua dimineții care sub razele soarelui îmi părea un fel de ploaie de aur. Mai treaz acum (ca spirit), am întrebat un înger întâlnit în cale, dacă a văzut ploaia de aur revărsată din soare.

El mi-a răspuns că o vede ori de câte ori se gândeşte la iubirea de cuplu, după care a privit în acea direcție. A spus: „Acea ploaie cade deasupra unei case unde trăiesc trei soți cu soțiile lor, într-un parc dinspre răsărit. Ea pare că se revarsă din soare, deoarece înțelepciunea cu privire la iubirea de cuplu şi plăcerile sale se revarsă asupra lor - înțelepciunea iubirii de cuplu se revarsă asupra soților, iar plăcerile iubirii de cuplu asupra soțiilor. Observ că te gândeşti la plăcerile iubirii de cuplu aşa că te voi duce la acea casă şi te voi prezenta."

M-a dus spre acele case construite din lemn de măslin fiecare având câte doi cedri în dreptul uşii. M-a prezentat soților, iar eu am întrebat dacă pot vorbi cu soțiile lor în prezența lor.

Au fost de acord şi le-au chemat.

Soțiile s-au uitat pătrunzător în ochii mei şi am întrebat de ce.

Ele au zis: „Vedem clar care îți sunt intențiile şi sentimentele, iar asta ne spune că te gândeşti la iubirea trupească. Vedem că te gândeşti la asta într-un mod intens dar totuşi decent." Apoi au întrebat: „Ce ai vrea să afli?"

Am răspuns: „Vă rog să-mi spuneți câte ceva despre plăcerile iubirii de cuplu."

Soții au încuviințat zicând: „Explicați-i câte ceva. Urechile lui sunt nevinovate."

Femeile au întrebat: „Cine ți-a spus să ne întrebi pe noi despre plăcerile acelei iubiri? De ce nu-i întrebi pe soții noştri?"

Am spus: „Îngerul care era cu mine, mi-a zis în particular că soțiile sunt vasele şi centrii nervoşi ai acelor plăceri, căci prin naştere, ele sunt iubire şi toate plăcerile sunt raportate la iubire."

Femeile au răspuns zâmbind: „Fii bun şi nu spune asemenea lucruri, căci înțelepciunea e adânc înrădăcinată în inimile noastre de femei şi nu o dezvăluim decât în fața soților care dau dovadă de o adevărată iubire de cuplu. Sunt multe considerente pe care le ținem bine ascunse."

Soții au spus: „Soțiile cunosc fiecare stare a minții noastre şi nu le scapă nimic. Ele văd, observă şi ne simt starea sufletească, dar noi, pe de alta parte, nu ştim nimic despre trăirile lor. Soțiile sunt înzestrate cu aceasta calitate pentru că ele sunt expresii delicate ale iubirii, precum şi manifestă ceea ce ai putea numi dorințe arzătoare de prietenie şi încredere în cuplu şi fericirea vitală a ambilor parteneri. Prin înțelepciunea inerentă iubirii lor, ele se îngrijesc de toate acestea pentru soții lor şi pentru ele însele. Această înțelepciune este atât de prudentă încât nu doresc - şi nici nu pot - să spună că iubesc, ci doar că sunt iubite."

„Cum adică nu doresc şi nici nu pot?", am întrebat.

Ei au răspuns că în cazul în care de pe buzele femeii s-ar auzi aşa ceva, o răceală s-ar abate asupra soților lor şi i-ar despărți în pat, în dormitor şi chiar în spațiul înconjurător. „Dar", au spus ele, aceasta se petrece soților care nu păstrează sacralitatea mariajului şi nu-şi iubesc soțiile cu acea dragoste spirituală. E diferită de a celor care iubesc spiritual, iar cea a trupurilor care gândesc aşa este fizică. Noi, cei din tărâmul acesta, avem parte de acea iubire fizică ce provine din iubirea spirituală, astfel încât împărtăşim cu soții noştri plăcerile personale ale iubirii de cuplu."

Domnul încredințează copiilor câte un înger care să le poarte de grijă.
Adevărata Religie Creştină 677

Le-am cerut politicos să-mi divulge şi mie din aceste secrete.

Imediat s-au uitat pe o fereastră spre miazăzi, unde a apărut o porumbiță albă, aşezată pe o creangă de măslin. Aripile îi străluceau de parcă erau din argint, iar capul părea să-i fie acoperit cu o tichie din aur.

În timp ce porumbița a început să-şi întindă aripile, soțiile au zis: „Îți vom spune câte ceva. Atâta timp cât vedem porumbița este un semn pentru noi că putem vorbi."

Îngerii sunt trimişi oamenilor ca să-i păzească şi să îndepărteze de la ei sentimentele şi gândurile rele.
Raiul şi Iadul 391

Au spus: „Toți bărbații au cinci simțuri: văz, auz, miros, gust şi simțul tactil. Dar noi avem şi un al şaselea care este simțul tuturor plăcerilor pe care soții noştri le găsesc în iubirea de cuplu. Avem acest simț în palme atunci când atingem pieptul, brațele, mâinile sau obrajii soților noştri - în special pieptul - dar şi când ei ne ating pe noi. Toată fericirea şi starea de bine din gândurile lor, toată bucuria şi plăcerea inimilor lor şi veselia şi râsul din piepturile lor trece de la ei la noi, se fixează în noi, iar noi putem să le percepem şi le simțim. Recunoaştem toate acestea la fel de fin şi de distinct precum urechile voastre recunosc notele unei melodii sau limba voastră simte savoarea unei delicatese culinare. Într-un cuvânt, plăcerile spirituale ale soților noştri capătă în noi o calitate fizică, aproape ca şi cum ele şi-ar dori un trup. De aceea, ei ne numesc organe senzoriale ale iubirii de cuplu pure şi, mai mult decât atât, ale plăcerilor acesteia. Acest al şaselea simț pe care noi îl avem înfloreşte, se manifestă şi se dezvoltă în măsura în care soții ne iubesc cu înțelepciune şi cu bun simț, iar noi, în schimb, îi iubim pentru înțelepciunea şi bunul lor simț. În rai, acest al şaselea simț se numeşte înțelepciunea mână în mână cu iubirea sa şi iubirea mână în mână cu înțelepciunea sa."

Aceste idei m-au făcut curios să aflu mai multe, de pilda cu privire la tipurile de plăcere.

Ele au spus: „Sunt infinite. Dar nu vrem să-ți spunem mai multe pentru că porumbița din fereastră a plecat."

M-am uitat pe fereastră în speranța că se va întoarce, dar degeaba. Între timp, i-am întrebat pe soți: „Voi nu aveți acel al şaselea simț al iubirii de cuplu?"

Au răspuns: „Pentru noi este un simț la modul general, nu unul specific. Este o fericire generală, o bucurie generala şi o stare de bine generală care provin din anumite aspecte pe care le simt soțiile noastre, iar sentimentul general pe care ele ni-l transmit, este ca o pace liniştitoare."

După ce au spus acestea, am văzut pe fereastră o lebădă pe o creangă de smochin, care şi-a întins aripile şi a zburat. Văzând aceasta, soții au zis: „Este semnul că ar trebui să ne oprim aici din discuția despre iubirea de cuplu. Vino şi altădată şi poate vei afla mai multe."

S-au retras iar noi am plecat.

Din *Despre Iubirea, în Cuplu 155b.*

11.

Swedenborg are o viziune care implică nişte păsări şi vizitează locul unde sălăşluieşte iubirea.

Într-o dimineață după somn, gândul m-a dus către cele neştiute despre iubirea de cuplu şi m-am întrebat: „Care parte a minții omeneşti o ocupă iubirea maritală şi care parte o ocupă răceala maritală?”

Știam că mintea umană are trei nivele, suprapuse, şi că iubirea pământeană se află pe nivelul inferior, cea spirituală la următorul, iar iubirea divină se află pe nivelul superior. Ştiam că la fiecare nivel există o uniune între un bine şi un adevăr. Mai ştiam că binele este iubire iar adevărul înțelepciune, deci că la fiecare nivel există o uniune între iubire şi înțelepciune. Aceasta uniune este asemănătoare cu cea dintre gândire şi intenție, căci intenția este vasul iubirii, iar gândul este al înțelepciunii.

În timp ce cugetam la toate acestea, am văzut două lebede zburând spre miazănoapte, apoi două păsări ale paradisului zburând spre miazăzi, precum şi două porumbițe în zbor spre răsărit. Urmărindu-le cu privirea am constatat că lebedele şi păsările paradisului îşi schimbă direcția spre răsărit, alăturându-se cu toate, celor doua porumbițe. Au zburat împreună spre un palat înalt, înconjurat de măslini, palmieri şi fagi.

Palatul avea trei nivele suprapuse. Am văzut cum lebedele au pătruns zburând în palat prin ferestrele de la primul nivel, păsările paradisului prin cele de la următorul, iar porumbițele au pătruns prin ferestrele de la cel mai înalt nivel.

În timp ce priveam toate acestea, un înger aflat în apropiere mi-a spus: „Înțelegi ceea ce ai văzut?”

Am răspuns: „Puțin.”

El a zis: „Acest palat reprezintă locurile pe care iubirea de cuplu le ocupă în minților oamenilor. Partea cea mai înaltă, acolo unde s-au dus porumbițele, reprezintă cel mai înalt nivel al minții, ocupat de iubirea de cuplu ca iubire de bine unită cu înțelepciunea binelui. Partea din mijloc, unde au intrat păsările paradisului, este nivelul mijlociu, ocupat de iubirea de cuplu ca iubire de adevăr unită cu gândul raportat la iubirea de adevăr. Partea cea mai de jos a palatului, unde au intrat lebedele, reprezintă nivelul cel mai de jos al minții şi este ocupat de iubirea de cuplu ca iubire de dreptate unită cu cunoaşterea a ceea ce este just şi drept.”

„Cele trei perechi de pasări mai reprezintă şi aceasta — perechea de porumbițe simbolizează iubirea de cuplu de la cel mai înalt nivel, păsările paradisului pe cea de la nivelul mijlociu, iar lebedele, iubirea de la nivelul inferior. Acelaşi lucru este valabil şi pentru cele trei feluri de copaci din jurul palatului, măslinii, palmierii şi fagii - reprezintă acelaşi lucru.”

Fiecare înger se desăvârşeşte în înțelepciune în veşnicie.
Providența Divină 334

„În rai, numim nivelul superior al minții, divin, nivelul de mijloc îl numim spiritual, iar pe cel inferior, pământean. Le asociem cu istoriile unei case, una deasupra celeilalte, cu scări între nivele. Fiecare nivel, am putea spune, are două odăi, una pentru iubire alta pentru înțelepciune, iar în față un dormitor, ca să zicem aşa, unde iubirea şi înțelepciunea ei, sau binele şi adevărul său, cu alte cuvinte unde intenția şi gândurile sale sunt în pat împreună. Palatul înfățişează, în mod alegoric, tot ce nu ştiai despre iubirea de cuplu.”

Auzind acestea şi, fiind cuprins de dorința de a vedea palatul, am întrebat: „Poate cineva să meargă şi să-l vadă de vreme ce este un palat simbolic?”

„Doar ființele din al treilea paradis”, a răspuns îngerul, „căci pentru ei orice reprezentare a iubirii şi înțelepciunii devine reală. Ei sunt cei de la care am aflat tot ce ți-am spus eu acum, dar şi că la cel mai înalt nivel, adevărata iubire de cuplu se află între iubirea reciprocă din talamus ori odaia intenției şi între sensibilitatea la înțelepciune, din talamus sau odaia gândirii şi ele sunt împreună în patul din dormitorul din față, dinspre răsărit.”

„De ce două odăi?”, am întrebat.

El a răspuns: „Soțul stă în odaia gândirii, iar soția în cea a intenției.”

Am întrebat din nou: „Dacă acolo este locul iubirii de cuplu, unde se află răceala de cuplu?”

„Tot la nivelul superior”, a zis, „dar numai în odaia gândirii, cea a intenției fiind închisă. Prin puterea sa, gândul, ori de câte ori dorește, poate să-și ducă adevărurile la nivelul superior, în odaia sa. Dar, dacă intenția nu duce binele iubirii sale în odaia alăturată în același timp, această odaie se închide și cealaltă se răcește. Asta este răceala de cuplu. Când se instalează răceala față de soție, gândul se uită în jos spre nivelul inferior. Mai mult decât atât, dacă teama nu îl reține, el va coborî să se încălzească la focul interzis de acolo.”

Ar fi vrut să-mi zică mai multe despre iubirea în cuplu potrivit simbolurilor din palat, dar a spus: „Ajunge deocamdată. Vezi dacă oamenii cunosc acestea. Dacă le cunosc, de ce să spun mai multe? Dar dacă nu, mai sunt multe de dezvăluit.”

Din *Despre Iubirea în Cuplu* 270

IV

Odihna veşnică?

12.

Activitatea utilă este comparată cu „odihna veşnică”.

Am auzit un strigăt neobișnuit înălțându-se din Atena. Părea un râs disprețuitor, cu ceva urme de regret. Nu părea a fi urmare a unui conflict, ci mai degrabă o punere de acord — nu erau voci suprapuse, ci la unison. În lumea spirituală, poți detecta o mulțime de sentimente amestecate dintr-o voce.

„Ce se petrece?”, am întrebat de la depărtare.

Nişte oameni au spus: „Cineva sosit din locul unde se adună la început noii veniți, din lumea creştină, a adus vorbă că a auzit de la trei pământeni cum că în lumea lor, ei, ca toți ceilalți, cred că după moarte 'Binecuvântații' şi 'Fericiții' se vor odihni în toate modurile posibile. Şi cum activitățile gospodăreşti, îndatoririle şi producerea de bunuri înseamnă muncă, ei credeau că nu vor face nimic din toate acestea. Strigătul s-a înălțat pentru că cei trei tocmai au fost aduşi de un mesager al nostru, iar acum aşteaptă în fața porții. La o întrunire, s-a stabilit să nu fie duşi în sala de pe Parnas precum cei dinaintea lor, ci în marele auditoriu unde să spună ultimele veşti din lumea creştină. S-au stabilit soli care să-i prezinte oficial.”

Mă aflam într-o stare spirituală. Pentru spirite, distanțele depind de starea lor, iar eu simțeam că îi văd şi îi aud pe noii veniți, aşa că m-am trezit lângă ei, i-am văzut intrând, apoi i-am auzit vorbind.

Cei mai înțelepți bătrâni stăteau pe margine şi ceilalți în mijloc iar în fața lor se afla un podium. Tinerii i-au condus pe cei trei împreună cu solul lor printr-o procesiune solemnă, în mijlocul auditoriului. Când s-a făcut linişte, unul dintre tineri a întrebat: „Ce noutăți de pe pământ?”

„Multe”, au răspuns ei, „dar în ce domeniu te interesează, la ce te referi?”

Bătrânii au răspuns: „Ce se mai aude despre lumea noastră şi despre rai?”

Noii veniți au răspuns: „Când am intrat în această lume, am auzit că aici dar şi în rai, există conducere, administrație, slujbe, afaceri, învățătură în toate disciplinele şi minunate produse ale muncii. Şi ne-am gândit că după ce vom pleca sau vom fi duşi din lumea fizică în cea spirituală vom purcede la o odihnă veşnică fără muncă. Ce sunt toate aceste activități dacă nu muncă?”

Îngerii refuză orice recunoştință pentru binele pe care îl fac, ştiind că binele şi adevărul vin de la Dumnezeu.

Raiul şi Iadul 9

Bătrânii au spus: „Credeați că odihna veşnică înseamnă o delăsare permanentă, adică să stați fără să faceți nimic, iar inima voastră să se umple de plăceri şi gura voastră să soarbă bucurii?”

Zâmbind prosteşte, cei trei au confirmat: „Cam aşa ceva.” Li s-a răspuns: „Ce au de-a face bucuria, plăcerile şi fericirea cu inactivitatea? Prin aceasta, mintea se deteriorează şi nu se dezvoltă. Cu alte cuvinte, persoana devine lipsită de viață, nu revitalizată. Imaginați-vă pe cineva foarte bolnav, cu mâinile atârnând, cu ochii plecați sau uitându-se în gol, şi imaginați-vă că în acelaşi timp este înconjurat de plăceri. Nu i se moleşeşte capul şi trupul, iar zâmbetul de pe fața sa nu este strâmb? Şi cu fiecare relaxare, nu se va înmuia el şi nu va pica la pământ? Ce îți menține întregul organism ferm ori tonifiat asemenea unei minții concentrate? Şi de unde vine concentrarea mentală dacă nu din îndeplinirea planurilor noastre şi din bucuriile pe care ni le oferă activitatea?”

„O să vă spun despre ce se mai petrece prin rai. Acolo există conducere, administrație şi curți de justiție, precum şi meseni şi produse ale muncii.”

Când au auzit că în rai sunt curți de justiție, cei trei au spus: „Pentru ce? Nu toți din rai sunt călăuziți şi inspirați de Dumnezeu în aşa fel încât să ştie ce este drept şi corect? Atunci ce rost mai are judecata?”

Unul dintre bătrâni a răspuns: „Ca şi în lumea reală, aici învățăm ce este binele şi adevărul, precum şi ce este drept şi cinstit. Nu învățăm acestea direct de la Dumnezeu, ci indirect, prin intermediul celorlalți. Exact ca orice pământean, fiecare înger are în vedere ce e adevărat şi face ce e bine după cum crede el, în funcție de nivelul său şi de cât de nerafinat este caracterul său. Ca şi oamenii, îngerii pot fi înțelepți sau simpli. Cei înțelepți îi luminează pe cei simpli când aceştia din urma, în simplitatea şi în lipsa lor de cunoaştere, nu sunt siguri dacă au dreptate.”

„De vreme ce sunteți noi pe aici, veniți cu mine dacă vreți şi vă voi arăta împrejurimile.”

Au părăsit auditoriul (au fost însoțiți şi de unii dintre bătrâni) şi au intrat pentru început într-o bibliotecă uriaşă, compartimentată pe diferite domenii ale cunoaşterii. Cei trei au fost uluiți sa vadă toate acele cărți şi au spus: „Chiar şi cărți există în lumea aceasta! De unde aveți pergamentul şi hârtia? Dar tocurile şi cerneala?”

Bătrânii au răspuns: „Ştim că acolo în lumea din care ați venit credeați că aici nu se găseşte nimic pentru că e o lume spirituală. Gândeați astfel pentru că ați adoptat ideea unui spiritual lipsit de material, iar lipsa de material vă pare a fi nimic, gol. Şi totuşi, lumea aceasta este plină cu de toate! Totul este real într-un mod spiritual, nu material, iar calitățile materiale derivă din realitățile spirituale. Noi, cei de aici, suntem ființe spirituale, căci suntem substanță spirituală şi nu materială. De aceea, tot ce aparține lumii naturale, aici este perfect, chiar şi cărțile, documentele scrise şi multe altele.”

Când cei trei au auzit că lucrurile sunt numite „realități spirituale”, au ştiut că este adevărat, cu atât mai mult cu cât au văzut cărțile scrise şi au aflat despre calitățile materiale ce derivă din realitățile spirituale.

Ca să-i convingă şi mai mult, i-au dus la casele scribilor care transcriau documentele învățaților din oraş. Noii veniți au examinat manuscrisele şi au fost uluiți de măiestria cu care acestea puteau ilumina mințile celor ce le citeau.

I-au dus apoi pe cei trei la muzee, la şcoli şi seminarii, prin locurile unde aveau loc concursuri literare. Unele se numeau jocurile heliconienilor, altele erau jocurile parnasienilor, altele ale atenienilor, iar altele jocurile tinerei femei de la fântână numite astfel pentru că femeia tânără reprezintă receptivitatea față de cunoaştere, iar intelectul fiecărei persoane depinde de această receptivitate. Concursurile cu acest nume constau în dezbateri şi exerciții.

Mai târziu au fost duşi în oraş, la conducători, administratori şi funcționari, care le-a arătat minunatele structuri realizate în mod spiritual de către negustori.

După ce noii veniți au văzut toate acestea, bătrânul le-a vorbit din nou despre odihna veşnică a celor 'Binecuvântați' şi 'Fericiți' spunând: „Odihna veşnică nu este trândăvie, pentru că ea face mintea şi trupul apatice, leneşe, greoaie şi somnolente. Acestea înseamnă moarte, nu viață şi cu atât mai puțin viața veşnică de care se bucură îngerii raiului. Odihna veşnică este deci odihna care dispersează aceste caracteristici şi care face ca omul să fie viu. Nu e altceva decât o odihnă care îți înalță spiritul, un efort al minții de a fi incitată, de a fi însuflețită şi mulțumită. Asta se petrece când cauți o activitate, ceva care să te țină ocupat."

„Din acest motiv, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, raiul ca întreg, este o continuă activitate şi toți îngerii sunt îngeri conform participării lor la aceasta activitate. Bucuria de a fi utili îi conduce aşa cum curentul apei poartă o corabie, făcându-i să trăiască în pace şi tihnă. Asta este odihna veşnică."

„Un înger este viu în măsura în care e dornic să-şi folosească mintea, aceasta reieşind din faptul că fiecare este înzestrat cu iubirea de cuplu şi cu vigoarea şi plăcerile ei, conform modului în care îşi foloseşte talentele."

Raiul este uniunea cu Dumnezeu.
Providența Divină 20

De îndată ce noii veniți s-au lămurit că odihna veşnică nu este trândăvie ci bucuria unei ocupații active, au apărut nişte femei tinere, având dantele şi cusături lucrate de ele pe care le-au oferit celor trei. Aceştia au plecat, iar femeile au cântat o melodie angelică care exprima dragostea față de activitățile folositoare şi plăcerile ei.

Din *Despre Iubirea în Cuplu 207*

13.
Ce este bucuria divină?

Un înger conducea un grup - cei care credeau că bucuria divină înseamnă doar companie foarte plăcută şi conversații agreabile, îngerul i-a condus la cei din nord care, în lumea în care trăiseră înainte, avuseseră aceleaşi idei despre bucuriile divine. Exista acolo, unde s-au adunat, o casă spațioasă cu mai mult de cincizeci de încăperi rezervate diferitelor tipuri de conversație. În unele camere se discuta despre cele văzute sau auzite în locuri publice ori pe străzi, în altele se spuneau poveşti despre farmecul sexului frumos, cu remarci mucalite care făcea ca fețele celor din mulțime să înflorească de râsete vesele.

În alte încăperi discutau noutăți despre tribunal, despre miniştri ori politică şi alte taine ale consiliilor care au ieşit la iveală, se vorbea despre evenimente şi se făceau presupuneri, în unele se vorbea despre afaceri, în altele subiecte literare, despre judecata civică şi viața morală, despre biserici şi secte şi tot aşa.

Am cercetat casa şi am urmărit oamenii care alergau dintr-o încăpere în alta, căutându-i pe cei care le împărtăşeau interesele şi bucuriile. Printre toți cei adunați acolo, am observat trei tipuri de oameni — unii vorbind pe nerăsuflate, alții dornici să pună întrebări şi unii ascultând cu interes.

Casa avea patru uşi, câte una pentru fiecare direcție şi am observat că nişte oameni s-au retras în grabă din mulțime ca să plece. M-am luat după ei, iar când am ajuns lângă uşa dinspre răsărit am văzut câțiva oameni stând acolo cu fețele triste. Am urcat treptele şi i-am întrebat de ce stăteau acolo atât de supărați.

„Uşile acestei case sunt închise ca să nu poată pleca nimeni," mi-au răspuns ei. „Suntem de trei zile aici căci am dorit companie şi conversație. Am obosit de vorbăria asta neîntre-

ruptă şi nu-i mai suportăm zumzetul! Aşa că am venit dezgustaţi la uşa aceasta şi am bătut, dar ni s-a răspuns: 'Uşile acestei case sunt intrări, nu ieşiri. Rămâneţi şi culegeţi bucuriile raiului.' Am înţeles că trebuie să rămânem aici pentru vecie şi de aceea supărarea a pus stăpânire pe noi. Începe să ne strângă în piept şi suntem disperaţi!"

Providența divină are drept scop raiul ființelor umane.
Providența Divină 27

Îngerul le-a vorbit: „Această stare este *letus gaudiorum,* moartea bucuriilor voastre. Voi credeaţi că sunt bucurii speciale ale raiului, dar sunt doar avantajele suplimentare ale bucuriilor divine."

„Aşadar, ce este bucuria divină?", l-au întrebat ei pe înger.

El a dat acest răspuns scurt: „Este bucuria de a face ceva în folosul tău şi al altora. Bucuria de a fi util îşi dobândeşte calitatea esenţială din iubire şi expresia exterioară din înţelepciune. Bucuria de a fi util, răsărită din iubire, prin înţelepciune, este viaţa şi sufletul tuturor bucuriilor divine! În rai sunt petreceri fabuloase care îi înveselesc pe îngeri, le desfată inimile şi le revigorează trupurile, dar ei au parte de aceste petreceri doar după ce s-au făcut utili prin slujbele şi îndatoririle lor care dau viaţă şi suflet tuturor fericirilor şi plăcerilor. Dar, dacă acea viaţă şi suflet lipsesc, bucuriile însoţitoare devin treptat nefericiri - într-un mod tăcut la început, apoi nesemnificativ şi, într-un final, sumbru şi deranjant."

După ce a terminat de spus toate acestea, uşile s-au deschis. Cei ce şedeau lângă uşă au plecat spre casă, fiecare spre ocupaţia şi munca lor şi au renăscut.

Din *Despre Iubirea în Cuplu* 5

14.

Raiul înseamnă petreceri?

Îngerul le-a vorbit apoi celor care au hotărât că pentru ei bucuria cerească şi fericirea veşnică înseamnă petreceri alături de Avram, Isaac şi Iacob, iar după petreceri, reprezentaţii şi jocuri, apoi iar petreceri şi aşa mai departe pentru totdeauna.

„Urmaţi-mă", a spus el, „şi vă voi duce la binecuvântările bucuriilor voastre," Şi i-a condus printr-un crâng până la un platou unde erau mese, cincisprezece pe o parte şi cincisprezece pe alta.

L-au întrebat pe înger: „De ce atâtea mese?"

„Prima este a lui Avram, a doua a lui Isaac, iar a treia a lui Iacob", a spus îngerul, „iar lângă ele sunt mesele celor doisprezece apostoli. Pe partea cealaltă este acelaşi număr de mese pentru soţiile lor. Primele trei sunt pentru Sara, soţia lui Avram, Rebecca, soţia lui Isaac şi Lia şi Rahila soţiile lui Iacob. Celelalte douăsprezece sunt pentru soţiile apostolilor."

După puţin timp, mesele s-au umplut cu platouri înconjurate de delicatese. Oaspeţii şedeau în jurul meselor aşteptând să apară oaspeţii de onoare. Într-un final au sosit cu toţii, de la Avram şi până la ultimul apostol. Fiecare s-a aşezat pe un divan din capul mesei care îi era destinată şi au spus celor care stăteau în picioare: „Aşezaţi-va şi voi."

Aşa au făcut — bărbaţii cu cei trei Părinţi, iar femeile cu soţiile acestora - şi au mâncat şi au băut mulţumiţi.

La sfârşitul mesei, Părinţii s-au retras, după care au început sporturile, dansurile tinerilor, apoi reprezentaţiile.

Când totul s-a sfârşit, au fost din nou invitaţi la agapă, dar cu menţiunea că în prima zi vor prânzi cu Avram, a doua cu Isaac, a treia cu Iacob, a patra cu Petru, a cincea cu Iacob, a şasea cu Ioan, a şaptea cu Pavel şi cu toţi ceilalţi până în ziua a cincisprezecea când festinul va începe de la capăt, în aceeaşi ordine, şi tot aşa pentru vecie.

Îngerul i-a chemat pe cei din grup şi le-a zis: „Toți cei pe care i-ați văzut la mese aveau acelaşi concept greşit ca voi despre bucuriile divine şi fericirea veşnică pe care o poți dobândi din acestea. Domnul a hotărât şi a permis ca aceste ospețe ridicole să aibă loc, pentru ca ei să înțeleagă cât de neadevărate erau ideile lor şi să-şi abată gândul de la ele."

Orice lucru bun şi adevărat inspirat de îngeri vine de la Dumnezeu. În acest fel, Dumnezeu vorbeşte permanent cu noi.
Arcana Celestă 904

„Acei conducători mari pe care i-ați văzut în capul meselor sunt personificări - naive, în mare parte - oameni mai mândri decât alții pentru că poartă bărbi şi au ceva avere, lucru care lasă impresia că sunt străbunii Părinți. Dar urmați-mă. Vă voi arata drumul spre ieşirea din această sală."

L-au urmat şi au văzut cincizeci de oameni într-o parte şi cincizeci în alta, cu toții îndopați şi îngrețoşați de atâta mâncare, dornici să se întoarcă acasă - unii la îndatoririle lor domestice, alții la munca sau treburile lor. Dar păzitorii crângului i-au reținut pe mulți dintre ei şi i-au întrebat despre zilele petrecute la ospăț şi dacă au luat deja masa cu Petru şi Pavel, zicându-le totodată că ar fi nelalocul său şi ruşinos dacă ar pleca cumva înainte de asta.

Dar majoritatea au răspuns: „Suntem sătui de atâtea bucurii! Pentru noi mâncarea şi-a pierdut gustul! Plăcerea noastră s-a stins de tot! Nu mai vrem nici măcar s-o gustam! Zile şi nopți am cerut îndurare şi am insistat disperați să fim lăsați să plecăm!" Când au fost lăsați să plece, au luat-o spre casă într-o goană nebună, abia respirând.

Îngerul i-a chemat laolaltă pe cei din grup, iar pe drum, le-a spus următoarele lucruri despre rai: „În rai este mâncare şi băutură, ca şi pe pământ. Sunt petreceri şi ospețe, iar pentru oamenii de frunte, sunt mese cu bucate alese, delicatese şi lux, care le înveselesc şi le înseninează inimile. Mai sunt jocuri şi reprezentații şi cântece - toate de o perfecțiune nemaiîntâlnită. Acestea ajută la dobândirea de bucurie dar nu sunt fericire, care este în bucurie şi provine din bucurie. Fericirea dobândită din bucurie este ceea ce o face să fie bucurie, o îmbogățeşte şi o împiedică să se stingă şi să devină dezagreabilă. Iar de această fericire au parte toți care sunt utili prin ceea ce fac."

„Îngerii au o aptitudine naturală ascunsă care îi atrage spre a face ce trebuie făcut şi care îi calmează şi le satisface mintea. Datorită acestei seninătăți şi satisfacții, ei pot primi de la Dumnezeu dragostea de a fi utili, din care provine fericirea divină, elementul vital al bucuriilor despre care am vorbit înainte."

„Hrana divină nu este altceva decât iubire, înțelepciune şi utilitate, toate împreună - cu alte cuvinte, utilizate prin înțelepciune, datorită iubirii. Din această cauză, cei din rai primesc hrană pentru trup potrivit lucrurilor utile pe care le fac - hrană nemaipomenită pentru cei care fac mai multe, simplă dar foarte bună pentru cei angajau în lucrări medii, hrană normală pentru cei care fac o muncă normală şi nimic pentru cei inactivi."

Din *Despre Iubirea în Cuplu 6*

V

Esența spirituală

15.
La Templul înțelepciunii, Swedenborg află despre calitățile femeilor.

Odată, stând, de vorbă cu nişte îngeri din lumea spirituală, am avut fericita inspirație de a dori să văd Templul înțelepciunii pe care îl mai văzusem odată şi i-am întrebat care este drumul până acolo.

Îngerii mi-au răspuns: „Urmează lumina zilei şi vei ajunge acolo."

Am întrebat: „Cum adică să urmez lumina zilei?"

Ei au zis: „Lumina noastră devine din ce în ce mai strălucitoare pe măsură ce te apropii de Templul înțelepciunii, deci mergi pe unde este mai multă lumină. Vezi tu, lumina noastră vine de la Dumnezeu, care este soarele nostru, iar El, la urma urmelor, este sursa înțelepciunii."

Apoi, împreună cu doi dintre îngeri, pe o cărare ce ducea pe un deal dinspre sud, am urmat lumina zilei. În vârful dealului era o poartă meşterită cu grijă, iar păzitorul ei a deschis-o când a văzut că sunt însoțit de cel doi îngeri. Am trecut pe o alee străjuită de palmieri şi dafini. Aleea, de formă circulară, se termina într-o grădină, în care se afla Templul înțelepciunii.

Pe când mă uitam în jur, am văzut sanctuare mai mici care semănau cu templul şi în care se aflau înțelepți. Ne-am dus la unul dintre ele, iar la intrare am vorbit cu cel dinăuntru spunându-i de ce am venit şi cum am ajuns acolo. El a spus: „Fiți bineveniți! Intrați şi aşezați-vă. Vom tăifăsui despre înțelepciune."

M-am uitat prin sanctuar. Era împărțit în doua dar era unul singur. Era despărțit de un paravan transparent, dar transparența aceea de cristal îl făcea să pară o singură structură. Am întrebat despre asta.

„Nu sunt singur," mi-a spus. „Sunt cu soția, suntem şi totuşi nu suntem doi, ci unul."

Eu am spus: „Ştiu că eşti înțelept. Cum se raportează înțelepciunea şi faptul de a fi înțelept, la femeie?"

La auzul acestora, gazda noastră a făcut o grimasă disprețuitoare ridicându-şi brațele a lehamite, după care au apărut şi alți înțelepți din altarele învecinate. Le-a zis glumind: „Oaspetele nostru doreşte să ştie cum se raportează înțelepciunea şi faptul de a fi înțelept, la femeie."

Îngerii se desăvârşesc în permanență.
Arcana Celestă 3308

Au râs cu toții şi au spus: „Ce este înțelepciunea şi ce înseamnă să fii înțelept dacă n-ar fi femeia - sau dacă n-ar fi iubirea? Soția este acel element al iubirii din înțelepciunea unui bărbat înțelept!"

Dar gazda noastră a zis: „Haideți să discutăm puțin despre înțelepciune. Să vorbim despre motivele pentru care femeia este frumusețe."

Au vorbit unul după altul, iar primul a adus următorul argument, şi anume, că Dumnezeu a făcut ca femeia să fie sensibilă la înțelepciunea bărbatului, iar sensibilitatea față de înțelepciune este însăşi frumusețea.

Al doilea a zis că Dumnezeu a făcut femeia din înțelepciunea bărbatului (pentru că El a creat-o din bărbat), iar astfel ea este întruchiparea înțelepciunii animată de sentimentul de iubire, iar acest sentiment este viața însăşi, deci femeia este scânteia de viață din înțelepciune, în timp ce bărbatul este înțelepciunea. Vitalitatea înțelepciunii este frumusețea însăşi.

Al treilea a spus că femeile sunt frumoase pentru că ştiu să prețuiască plăcerile iubirii de cuplu, iar întregul lor trup este un organ care simte aceste plăceri, femeile fiind un locaş al plăcerilor iubirii de cuplu şi nu pot să nu fie frumoase.

Al patrulea a susținut că Dumnezeu a luat de la bărbat frumusețea şi farmecul vieții şi le-a pus în femeie. Dacă bărbatul nu se uneşte cu frumusețea şi farmecul femeii, va fi încruntat, rigid, sec şi respingător, va fi înțelept doar în avantajul său. Dar, când el se uneşte în feme-

ie, cu frumusețea şi farmecul lui, el capătă simțul umorului, este atractiv, are vitalitate şi iubeşte, fiind astfel înțelept.

Al cincilea înțelept a zis că femeile nu au fost create să fie frumoase pentru ele ci pentru a înmuia rigiditatea înnăscută a bărbaților, pentru a le însenina seriozitatea şi a le încălzi inimile reci din născare. Iar aceasta se petrece când bărbatul devine una cu soția sa.

Oamenii care după moarte devin îngeri capătă o inteligență şi o înțelepciune incomparabil superioare celor pe care le-au avut când trăiau în lume.
Raiul şi Iadul 576

Al şaselea a afirmat că universul creat de Dumnezeu este o lucrare absolut perfectă, dar că în univers nimic nu este mai perfect decât frumusețea şi farmecul unei femei, astfel încât bărbatul să poată mulțumi lui Dumnezeu pentru acest dar şi drept recunoştință, să primească înțelepciune de la El.

După toate acestea şi alte remarci similare, soția gazdei noastre şi-a făcut apariția prin paravanul transparent şi a spus soțului: „Spune ceva, te rog.”. Când el început sa vorbească, am observat în ceea ce spunea, o vitalitate a înțelepciunii care părea să-i parvină de la soția sa, căci în vocea lui era iubirea acesteia. Realitatea a fost astfel verificată prin acest experiment.

Am cercetat apoi Templul înțelepciunii şi împrejurimile, ne-am umplut sufletele de fericire, după care ne-am întors la poartă pe aceeaşi alee străjuită de copaci.

Din *Despre Iubirea în Cuplu 56*

16.

Soțiile angelice vorbesc despre înțelepciune.

Mă uitam odată pe fereastră spre răsărit, când am zărit şapte femei între tufe de trandafiri, plimbându-se lângă un izvor şi bând apă. M-am străduit din răsputeri să văd ce fac ele acolo. Băgând de seama că le privesc, una dintre ele mi-a făcut semn să mă apropii aşa că am ieşit şi m-am îndreptat în grabă. Ajuns lângă ele, le-am întrebat cuviincios de unde sunt.

„Suntem soții”, au spus ele, „şi vorbeam despre bucuria iubirii de cuplu. Din diverse motive, am căzut de acord că plăcerile iubirii de cuplu sunt şi plăcerile înțelepciunii.”

Un asemenea răspuns m-a intrigat şi mi-a întărit convingerea că trăiesc o experiență spirituală şi că percep mai limpede şi mai profund decât am perceput vreodată. Aşa că le-am spus: „Hai să auzim părerea fiecăreia despre aceste plăceri.” Au încuviințat, dând din cap, iar eu am întrebat: „De unde ştiu soțiile că plăcerile iubirii de cuplu sunt şi plăcerile înțelepciunii?”

„Ştim asta datorită legăturii dintre înțelepciunea soților noştri şi plăcerile iubirii de cuplu din noi, căci plăcerile acestei iubiri sunt în acord cu înțelepciunea soților”, au răspuns ele.

Când am auzit aceasta, am zis din nou: „Ştiu că sunteți receptive la vorbele dulci şi pline de duh ale soților voştri şi că vă desfătați cu ele. Dar sunt surprins să vă aud spunând că înțelepciunea lor face asta. Spuneți-mi, ce înțelepciune, de ce fel?”

Femeile mi-au răspuns cu nerăbdare: „Nu crezi că ştim ce fel de înțelepciune este şi, cu toate acestea, atenția noastră este mereu îndreptata spre înțelepciunea soților noştri şi o căutăm în vorbele lor în fiecare zi. De dimineața până seara avem în minte atitudinile soților noştri. Poate doar pentru un minut pe zi să fim distrase sau să nu avem acea înțelegere intuitivă a opiniilor lor. (Pe de altă parte, ei rar sunt conştienți de atitudinile noastre în timpul zilei.) De aceea ştim care înțelepciune a lor găseşte plăcere în noi. Soții o numesc înțelepciune a gândirii spirituale şi a comportamentului spiritual. Ei spun că înțelepciunea gândirii spirituale se raportează la înțelegere şi cunoaştere şi că cea a comportamentului spiritual se raportează la intențiile tale şi la modul în care trăieşti. Ei îmbină ambele feluri de înțelepciune într-una sin-

gură şi spun că plăcerile acesteia se transferă din minţile lor în bucuria din inimile noastre, din inimile noastre în ale lor, şi astfel, plăcerile se întorc la înţelepciunea de unde au plecat!”

Bucuria, divină nu poate fi descrisa în cuvinte.
Raiul şi Iadul 409

Apoi am întrebat: „Ştiţi şi altceva despre cum găseşte înţelepciunea soţilor fericire în voi?”

„Ştim,” au zis ele. „Prin înţelepciunea spirituală din care izvorăsc înţelepciunea gândului şi cea a comportamentului, înţelepciunea spirituală înseamnă să-L recunoşti pe Dumnezeu sau Mântuitorul ca pe Dumnezeul cerului şi al pământului şi să primeşti de la El adevărul spiritual, lucru care se realizează prin intermediul Cuvântului şi prin poruncile sale. De aici provine gândul spiritual. Comportamentul spiritual provine dintr-o gândire spirituală, cu ajutorul lui Dumnezeu. Soţii noştri numesc aceste două aspecte - gândul şi comportamentul spiritual - înţelepciune globală, care dă viaţă iubirii adevărate în cuplu.”

„Am mai aflat de la ei motivul pentru care acest tip de înţelepciune le deschide cele mai profunde unghere ale minţii şi astfel şi ale trupului, lăsând iubirii cale liberă să se reverse. Viaţa iubirii de cuplu depinde de revărsarea puternică şi abundentă a acestui 'izvor'.”

„Înţelepciunea gândirii şi a comportamentului spiritual pe care o au soţii noştri are un scop anume în cuplu - să iubească o singura soţie şi să respingă dorinţa egoistă de a dori pe altcineva - iar în măsura în care acestea sunt îndeplinite, iubirea atinge un nivel mai înalt şi o perfecţiune mai mare. Nouă ne oferă minunatul sentiment de încântare ca răspuns la bucuria sentimentelor soţilor şi la fericirea gândurilor lor.”

Apoi le-am întrebat dacă ştiu cum are loc această împărtăşire.

„Orice relaţie bazată pe iubire necesită stimulare, invitare şi răspuns”, au zis ele. „Atitudinea ispititoare a iubirii noastre este ceva care se produce, altfel numit, este stimulul, înţelepciunea soţilor noştri este receptivă sau o invitaţie, dar este şi ca o reacţie sau răspuns. Noi percepem acest răspuns cu inima plină de bucurie, în concordanţă cu gândurile noastre. Starea noastră de spirit e mereu deschisă şi gata să accepte tot ce vine şi este în acord cu moralitatea soţilor noştri, dar şi cu starea de iubire din noi.”

Femeile au mai spus: „Ai grijă să nu confunzi plăcerile despre care am discutat cu plăcerile exterioare ale acestei iubiri. Noi nu vorbim niciodată despre ele, ci doar despre bucuria din inimile noastre care corespunde întotdeauna cu înţelepciunea soţilor noştri.”

După asta, mi s-a părut că din depărtare vine în zbor o porumbiţă cu o frunză în cioc. Pe măsura ce se apropia, s-a dovedit a fi un băieţel care ţinea în mână o bucată de hârtie. Când a ajuns lângă noi, mi-a înmânat hârtia zicând: „Citeşte asta în prezenţa fecioarelor izvorului.”

Am citit următoarele: „Spune pământenilor, că iubirea de cuplu adevărată există. Ea are mii de plăceri, iar lumea abia dacă ştie câteva dintre ele. Dar le va recunoaşte când Biserica se va logodi cu Dumnezeu şi se vor cununa.”

Apoi am întrebat: „De ce v-a numit fecioare ale izvorului?”

„Suntem numite astfel când suntem în preajma izvorului”, au răspuns, „căci dragostea pentru adevărurile din înţelepciunea soţilor este ceea ce noi suntem, iar iubirea de adevăr este numită fecioară. De asemenea, izvorul reprezintă adevărul înţelepciunii, iar grădina de trandafiri în care suntem reprezintă plăcerile înţelepciunii.”

Apoi, una din cele şapte femei a împletit o coroniţă din trandafiri, a stropit-o cu apă din izvor şi a pus-o băiatului pe cap, peste tichie, zicându-i: „Primeşte plăcerile cunoaşterii. Vezi tu, tichia reprezintă cunoaşterea, iar cununa de trandafiri este bucuria cunoaşterii.”

Împodobit astfel, copilul a plecat, iar în depărtare din nou părea o porumbiţă în zbor, dar de data aceasta cu o cunună pe cap.

Din *Despre Iubirea în Cuplu 293*

17.

Spiritele care cred că raiul constă în rugăciune veşnica, află cum ar fi un astfel de loc.

Un înger păzitor a intrat într-o sală unde se aflau cei ferm convinşi că bucuria divină şi fericirea veşnică înseamnă, în eternitate, o preamărire neîntreruptă a lui Dumnezeu şi o continuă sărbătoare religioasă, pentru că atunci când trăiau în lume, îşi imaginau ca în rai îl vor vedea pe Dumnezeu, dar şi pentru că, datorită acestei adorări, viața divină este numită sărbătoare perpetuă.

Îngerul a spus celor adunați acolo: „Urmați-mă şi vă voi duce la bucuria voastră" şi i-a dus într-un orăşel unde se afla o biserică iar toate clădirile erau considerate sanctuare.

În oraş au văzut oameni din toate colțurile țării, iar printre ei, preoți care îi întâmpinau pe noii veniți şi îi duceau de mână până la porțile bisericii, iar de acolo în unele dintre clădirile din jurul bisericii, invitându-i la perpetua adorare a lui Dumnezeu.

Preoții spuneau: „Acest oraş este intrarea în rai, iar biserica oraşului este drumul de trecere către o măreață şi foarte spațioasă biserică din rai unde, prin rugăciuni, îngerii îl preamăresc pe Dumnezeu pentru eternitate. Regula este, atât aici cât şi în rai, să mergeți prima dată la biserică şi să stați acolo trei zile şi trei nopți. După această inițiere, veți merge în grup în clădirile oraşului, care sunt sanctuare consacrate, să vă rugați, să aclamați şi să predicați în fiecare dintre ele. Aveți grijă să nu vă gândiți la voi sau să spuneți tovarăşilor voştri altceva în afară de lucruri sfinte, evlavioase şi înălțătoare."

Îngerul şi-a condus grupul în biserica plină de oameni care în lume fuseseră foarte stimați, dar şi de oameni simpli. Uşile erau păzite de străjeri pentru ca nimeni să nu iasă înainte de împlinirea celor trei zile.

Îngerul a zis: „Astăzi e a doua zi de când au venit aceşti oameni. Uitați-vă la ei şi vedeți cum îl preamăresc pe Dumnezeu."

Vizitatorii s-au uitat împrejur şi au văzut că majoritatea dormeau, iar cei care erau încă treji, căscau cu înverşunare. Din cauza gândurilor înălțate în mod continuu la Dumnezeu, unii păreau să fie ieşiți din trupurile lor. Până şi lor li se părea că sunt astfel. Alții păreau că se uită într-un punct fix datorită concentrării şi autocontrolului, într-un cuvânt, cu toții simțeau o strângere în piept, erau chinuiți de plictiseală şi se retrăgeau din amvon strigând: „Ne dor urechile! Nu mai predicați! Nu mai suportăm să vă auzim! Sunetul ne înnebuneşte!"

Apoi s-au ridicat, au împins străjerii şi au deschis uşile.

Când preoții au văzut asta, s-au luat după ei şi îngrămădindu-se în spatele lor predicau într-una, se rugau şi oftau. Le-au strigat: „Sărbătoriți! Preamăriți-L pe Dumnezeu! Rugați-vă! Aceasta este intrarea în rai unde vă vom inița în preamărirea veşnică a lui Dumnezeu, iar asta vă va aduce bucuria fericirii!"

Dar ei abia dacă au auzit acestea cuvinte căci erau amorțiți după cele două zile de inactivitate şi înălțare a minților, departe de activitățile lor. Când au încercat să scape de preoți, aceştia i-au prins de mâini şi de haine împingându-i spre clădirile din jur. Degeaba însă pentru că strigau: „Lăsați-ne să plecăm! Simțim că ne dăm duhul!"

Fiecare avem câte doi îngeri. Unul se îngrijeşte de voința, noastră, iar celălalt de puterea noastră de înțelegere.

Arcana Celestă 5978

După acest incident, au apărut patru bărbați cu robe albe şi mitre. Unul dintre ei era arhiepiscop pe vremea când trăia în lume, iar ceilalți trei, episcopi. Acum erau îngeri. Au chemat preoții şi le-au vorbit astfel: „De acolo din rai v-am văzut cu oile voastre. Cum le mai hrăniți! Le hrăniți până le aduceți la nebunie! Nu ştiți ce înseamnă să-L preamăriți pe Dumne-

zeu. Înseamnă să dați naştere fructelor iubirii, adică să vă faceți treaba cu credință, sinceritate şi atenție, căci asta înseamnă să-L iubeşti pe Dumnezeu şi pe aproapele tău. Aceasta este datoria şi împlinirea societății. Doar astfel şi prin venerare la momentul potrivit îl preamăriți pe Dumnezeu. Nu i-ați auzit cuvintele: 'Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl meu va fi proslăvit, iar voi veți fi astfel ucenicii mei' (Ioan 15:8). Voi, ca preoți, puteți să-L preamăriți prin slujbele pe care le faceți prin natura meseriei voastre şi veți avea parte de onoare, faimă şi veți fi plătiți pentru asta. Dar dacă onoarea, faima şi plata nu ar fi parte din meseria voastră, nu îl veți putea preamări mai mult decât ei."

După aceste sfaturi, episcopii au poruncit străjerilor: „Lăsați pe oricine să între sau să iasă, căci mulțimea de aici nu-şi poate imagina altă bucurie divină decât o venerare continuă a lui Dumnezeu, de vreme ce nu ştiu nimic despre rai."

Din *Despre Iubirea în Cuplu 9*

VI

Sursa

18.

Îngerii discută cu spiritele rele despre existența lui Dumnezeu.

Într-o dimineață devreme, pe când nu mă trezisem complet încă, am văzut pe fereastră ceva ce semăna cu un fulger apoi am auzit o bubuitură ce părea să fie de tunet, încercând sămi dau seama ce anume a cauzat acestea, am auzit din cer că erau nişte spirite care purtau o discuție aprinsă despre Dumnezeu şi natură, mai precis despre care din ei deținea puterea supremă. Fulgerul şi tunetul simbolizau manifestările celor două tabere în disputa lor, una înclinând în favoarea lui Dumnezeu, iar cealaltă în favoarea naturii.

Această bătălie spirituală a început în felul următor: nişte spirite rele ale iadului şi-au spus, „Îmi doresc să putem discuta față în față cu îngerii raiului. Am putea să le demonstrăm că ceea ce numesc ei Dumnezeu, sursa tuturor lucrurilor, este de fapt natura. Dumnezeu este doar un cuvânt, care de fapt reprezintă natura." Şi, pentru că spiritele rele credeau cu tărie acest lucru în inima şi sufletul lor, dar şi pentru că-şi doreau să poată discuta față în față cu îngerii raiului, li s-a permis să iasă din mocirla şi întunericul iadului şi să vorbească cu doi îngeri coborâți din rai. Aceasta se petrecea în lumea spiritelor, la mijlocul drumului dintre rai şi iad.

La vederea îngerilor, spiritele rele au început să strige furioase: „Voi sunteți îngerii raiului cu care avem permisiunea să discutăm despre Dumnezeu şi natură? Vedeți voi, pentru că îl recunoaşteți pe Dumnezeu, aveți reputația de a fi înțelepți, dar de fapt sunteți nişte naivi. Cine l-a văzut pe Dumnezeu? Cine înțelege ce este Dumnezeu? Cine ştie atât de bine că Dumnezeu guvernează universul şi toate câte îi aparțin? Cine în afară de câțiva neica-nimeni ar crede în ceva ce nu pot vedea sau înțelege? Ce poate fi mai evident în afara faptului că natura este pretutindeni? Cine a văzut cu ochii săi altceva decât natura? A auzit cineva cu urechile sale altceva în afară de natură? A mirosit oare sau a gustat altceva? Ce a simțit cu mâinile şi cu trupul său dacă nu natura? Simțurile noastre nu sunt martorele acestui adevăr? Ar putea cineva să jure că ceea ce spunem noi nu este adevărat? Respirația nu este ea oare sursa vieții noastre? Ce respiram, dacă nu natură? Mințile noastre nu fac parte din natură? Unde s-ar mai revărsa gândurile noastre? Dacă nu ar fi ea, ați mai putea gândi?" Au continuat cu multe alte argumente pe aceeaşi temă.

La auzul acestora, îngerii au replicat: „Vorbiți astfel pentru că existați doar la nivelul simțurilor voastre. Toate spiritele iadului gândesc prin prisma simțurilor trupeşti şi nu îşi pot înălța mințile mai sus de acest nivel, aşa că vă iertăm. Viața plină de răutate pe care o duceți şi

sistemul vostru de false valori v-a îngrădit atât de mult mințile încât nu vă puteți înălța spiritual mai mult decât nivelul simțurilor, cu excepția perioadei când vă opriți din a face rău şi a nu mai avea false credințe. Spiritul rău poate înțelege adevărul ca şi un înger, doar că nu îl reține pentru că răul din interiorul său îl şterge şi îl înlocuieşte cu ceva fals. Acum voi sunteți în acea stare de suspendare de a face râu, prin urmare înțelegeți adevărul spuselor noastre. Gândiți-vă aşadar la ce vă vom spune."

Şi au grăit: „Ați trăit şi ați murit în lumea naturală iar acum vă aflați în cea spirituală. Înainte nu ştiați nimic despre viața de după moarte, nu-i aşa? Nu-i aşa că atunci ați negat existența ei şi v-ați considerat la acelaşi nivel cu animalele? Oare ştiați ceva despre rai şi iad? Ori despre căldura şi lumina acestei lumi spirituale? Sau că nu mai sunteți în lumea naturală ci deasupra ei? Vedeți voi, lumea aceasta este una spirituală ca şi tot ce îi aparține, iar spiritualul este mai elevat decât naturalul şi nici cea mai mica picătură a lumii naturale nu ar putea pătrunde în această lume. Voi considerați natura ca fiind un zeu sau o zeiță şi credeți că lumina şi căldura acestei lumi aparțin lumii naturale, dar nu este deloc aşa. Lumina lumii naturale, aici, este întuneric, iar căldura, răceala. Nu ştiați nimic despre soarele acestei lumi, nu-i aşa? Despre izvorul luminii şi al căldurii noastre? Nu ştiați că acest soare este iubire pură iar soarele lumii naturale este foc pur, iar soarele lumii, care e foc pur, permite naturii să existe şi subziste, în timp ce soarele raiului, care e iubire pură, permite vieții însăşi să existe şi subziste, viață care este iubire unită cu înțelepciune. Prin urmare, natura, pe care voi o ridicați la rangul de zeu sau zeiță, este moartă."

În rai se află cei care în lume au trăit în iubire şi în credința divină.
Raiul şi Iadul 311

„Dacă vi se asigură protecție, puteți veni cu noi în rai, iar dacă ni se asigură nouă protecție, putem merge cu voi în iad. Ce veți vedea în rai este copleşitor şi orbitor, iar în iad este respingător şi murdar. Acest contrast se datorează faptului că toate cele din rai îl preamăresc pe Dumnezeu, iar cele din iad preamăresc natura. Lucrurile pe care le veți vedea în rai sunt copleşitoare şi orbitoare deoarece corespund sentimentelor de iubire de bine şi de adevăr. Cele din iad sunt respingătoare şi murdare căci corespund sentimentelor de iubire de rău şi de neadevăr. Acum, că ați auzit toate acestea, hotărâți care este puterea supremă, Dumnezeu sau natura."

Răspunsul spiritelor rele a fost; „În starea în care suntem acum, putem concluziona că este Dumnezeu, dar când mințile ne sunt copleşite de plăceri nefaste, vom spune că natura este puterea supremă."

Cei doi îngeri şi spiritele rele se aflau în apropierea mea, aşa că îi vedeam şi îi puteam auzi. Ciudat aş zice, dar i-am văzut înconjurați de multe alte spirite care în lumea naturală erau nişte distinşi învățați. Am fost uimit să-i văd pe aceştia stând când lângă îngeri când lângă spiritele rele şi încuviințând ce spuneau şi unii şi alții. Mi s-a spus: „Îşi schimbă poziția aşa cum mintea lor îşi schimbă opiniile, odată fiind de acord cu unii apoi cu alții. Din punct de vedere al crezurilor lor, sunt asemeni lui Vertumnus, zeul schimbării. Îți vom spune un secret. Ne-am uitat prin lume ca să vedem ce cred distinşii învățați despre această chestiune şi am aflat că şaizeci la suta sunt în favoarea naturii iar restul în favoarea lui Dumnezeu - aceştia din urmă pledează în favoarea lui Dumnezeu nu pentru că înțeleg ce se petrece, ci pentru că repetă pur şi simplu ce au auzit, şi anume faptul că natura este de la Dumnezeu. Aceste vorbe spuse din memorie şi care nu vin din gândurile şi din inteligența lor, par să le fie crez."

Spiritele rele au primit apoi protecție şi au urcat cu îngerii în rai unde au văzut toate acele lucruri copleşitoare şi orbitoare. În acel moment, datorită luminii raiului, au conştientizat că există un Dumnezeu, că natura a fost creată să servească forței vieții care vine de la Dumnezeu şi că natura în sine este moartă şi, prin urmare, nimic nu poate exista decât prin

forța vieții. După ce au văzut şi au simțit toate acestea, au coborât de acolo. Pe măsură ce coborau, au fost din nou cuprinşi de dorința de a face rău, iar intelectul lor superior s-a închis, deschizându-se cel inferior. Deasupra a apărut o umbră ce arunca fulgere de foc infernal. Imediat ce picioarele lor au atins pământul, acesta s-a deschis iar ei au căzut înapoi în iad alături de semenii lor.

Din *Adevărata Religie Creştina 77*

19.

De unde vine încântarea sufletului?

Un înger s-a dus la o casă unde erau convocați înțelepți ai lumii creştine şi i-a adunat acolo pe cei care credeau că bucuria divină şi fericirea veşnică sunt plăceri ale unei grădini. „Urmați-mă," a spus el, „şi vă voi duce în paradis - raiul vostru - să începeți să trăiți binecuvântarea fericirii veşnice."

Au trecut printr-o poartă splendidă făcută din crengi de copac îmbinate între ele. Ajunşi înăuntru, îngerul i-a dus pe un drum întortocheat prin mai multe locuri. Se aflau de fapt în prima intrare a raiului, într-o grădină, unde erau trimişi cei care în viața lumească credeau că raiul este un fel de parc, oameni care aveau împământenită ideea că după moarte urmează o odihna totală fără muncă şi că această odihnă nu înseamnă altceva decât să te bucuri de plăceri, să calci peste trandafiri, să te veseleşti cu cel mai gustos suc de struguri şi să participi la ospețe. Credeau că o asemenea viață poate exista doar în divinul Eden.

Conduşi de înger, au văzut într-o grădină de trandafiri o mulțime de bărbați tineri şi vârstnici, de băieți, femei şi fete în grupuri de câte trei şi de câte zece, împletind ghirlande pentru a le pune pe capetele bătrânilor şi pe brațele tinerilor bărbați, dar şi peste piepturile băieților. I-au văzut pe alții care culegeau poame şi le duceau prietenilor lor în coşuri de răchită, iar alții storceau în cupe sucul strugurilor, al cireşelor şi fructelor de pădure şi îl beau cu veselie, alții adulmecau mireasma florilor, a fructelor şi a frunzelor. Unii fredonau melodii duioase pentru a încânta auzul celor din jur, alții stăteau lângă fântâni şi se jucau cu apa care se scurgea de acolo, alții se plimbau sporovăind şi glumind. Unii alergau, se zbenguiau şi dansau când după ritm, când în cerc, iar alții intrau în foişoare pentru a se relaxa pe divane. Mai erau multe alte plăceri paradisiace.

După ce grupul a văzut toate acestea, îngerul i-a mai dus pe ici pe colo, apoi i-a călăuzit spre nişte oameni aflați într-o frumoasă grădina de trandafiri, înconjurată de măslini, portocali şi lămâi. Aceştia îşi țineau capul în mâini văitându-se şi plângând. Cei din grup i-au întrebat: „De ce stați aşa?"

„Este a şaptea zi de când am intrat în paradis," au răspuns ei. „Când am ajuns aici, mințile noastre parcă s-au înălțat la cer şi am aflat cea mai profundă fericire a bucuriei raiului. Dar după trei zile ne-am îndepărtat de acea fericire care ni s-a şters treptat din minte şi din sentimente până nu a mai rămas deloc. Când bucuriile noastre imaginare au luat sfârşit, am început să ne temem că ne-am pierdut şi bucuriile vieții. Suntem sceptici în ceea ce priveşte fericirea veşnică - dacă există aşa ceva."

Cu cât iubim mai mult binele şi adevărul, cu atât îngerilor le place să fie alături de noi.

Arcana Celestă 1740

„Apoi am hoinărit pe cărări şi prin luminişuri, căutând poarta pe care am intrat, dar nu făceam altceva decât să ne învârtim în cerc."

„Am întrebat oamenii pe care îi întâlneam iar ei au spus: 'Nu veți găsi poarta căci această grădina este un labirint enorm, genul acela în care dacă vrei să ieşi, te afunzi tot mai

mult. Nu aveți altceva de făcut decât să rămâneți aici pentru totdeauna. Sunteți chiar în mijlocul lui, centrul tuturor plăcerilor sale."'

Disperați, oamenii au mai spus celor din grupul condus de înger: „Stăm aici de o zi şi jumătate. Fără nicio speranță că vom găsi drumul spre ieşire, şedem în această grădină de trandafiri unde sunt o mulțime de măslini, portocali şi lămâi. Dar, cu cât îi privim mai mult, cu atât sunt mai obosiți ochii noştri de văzut, nările noastre de mirosit şi gurile noastre de gustat. De aceea ne vedeți înlăcrimați şi îndureraţi."

Când îngerul a auzit asta, a spus: „Acest labirint ori grădină este cu adevărat intrarea în rai. Eu ştiu drumul şi o să vă conduc afară."

Bucuroşi peste măsură, oamenii l-au îmbrățişat, s-au alăturat grupului şi l-au urmat. Pe drum, îngerul i-a învățat despre bucuria divină şi fericirea veşnică, şi anume că ele nu sunt plăceri superficiale ale Paradisului în afară de cazul când plăcerile sale interioare sunt şi în ei în acelaşi timp. „Plăcerile exterioare ale Paradisului sunt doar pentru simțurile trupului, dar cele interioare sunt plăceri ale sentimentelor sufletului vostru. Plăcerile exterioare nu au suflet, aceasta însemnând că viața cerească nu se află în ele doar dacă sunt prezente şi plăcerile interioare. Orice plăcere fără suflet devine treptat neînsemnată şi neinteresantă fiind astfel mai obositoare decât munca. În întreg raiul sunt grădini paradisiace, iar îngerii se simt bine aici şi se bucură de aceasta, în măsura în care sufletului lor le face plăcere."

„Ce înseamnă plăcerea sufletului şi de unde provine ea?", au întrebat cu toții.

„Plăcerea sufletului vine din iubirea şi înțelepciunea date de Dumnezeu", a răspuns îngerul. „Iubirea este forța motrice care acționează prin înțelepciune. Veți găsi deci atât iubire cât şi înțelepciune în ceea ce iubirea şi înțelepciunea fac şi ceea ce ele fac sunt lucruri utile. Această plăcere se revarsă în sufletul vostru de la Dumnezeu şi coboară în mintea superioară şi în cea inferioară, în toate simțurile trupului şi acolo se desăvârşeşte. Asta face ca bucuria să fie cu adevărat bucurie şi o face eternă - de la Cel Etern, de unde şi provine ea. Ați văzut o parte a paradisului şi vă asigur că nimic de aici, nici măcar o frunză, nu există fără să nu fi provenit din uniunea între iubire şi înțelepciune. Dacă o persoană simte această uniune în ea, se află în paradisul cerului, cu alte cuvinte, în rai."

Din *Despre Iubirea în Cuplu 8*

20.

După ce a auzit doi îngeri vorbind despre iubire, înțelepciune şi utilitate, Swedenborg intră în Templul înțelepciunii.

Într-o dimineață, imediat ce m-am trezit, am văzut doi îngeri coborând din rai, unul dinspre miazănoapte iar celălalt dinspre răsărit. Ambii erau în trăsuri trase de cai albi. Trăsura care îl ducea pe cel din miazăzi strălucea precum argintul iar cealaltă precum aurul. Hățurile pe care le țineau străluceau ca lumina zorilor. Aşa arătau de la distanță, dar pe măsură ce se apropiau nu mai păreau că se află în trăsuri ci arătau ca îngerii, adică erau asemeni ființelor umane. Cel care venea dinspre partea de răsărit a cerului purta îmbrăcăminte purpurie, strălucitoare, iar cei dinspre miazăzi avea veşminte albastre iacint. Când au ajuns sub rai, în regiunile inferioare, au început să alerge unul spre celălalt ca şi când fiecare ar fi vrut să ajungă primul şi s-au sărutat îmbrățişându-se.

Am aflat că, pe când trăiau în lume, între aceşti doi îngeri a fost o prietenie profundă, iar acum unul se afla în partea de răsărit a raiului iar celălalt în miazăzi. La răsărit sunt cei care au parte de iubire de la Dumnezeu, în timp ce la miazăzi sunt cei ce au parte de înțelepciune de la El. După ce au discutat o vreme despre minunățiile din paradisurile lor, s-a pus problema dacă raiul, în esența sa, este iubire sau înțelepciune. Au fost de acord că se trag una din alta dar întrebarea era care era la originea celeilalte. Îngerul din cerul înțelepciunii l-a întrebat pe celălalt ce este iubirea. Acesta a răspuns: „Iubirea trebuie să vină de la Dumnezeu,

care este precum soarele. Ea este căldura vitală atât a îngerilor cât şi a pământenilor. Este viața lor. Iubirea generează sentimentele care, la rândul lor, produc percepțiile iar în final, gândurile. Concluzia este că înțelepciunea începe ca iubire. Prin urmare, gândul ia naştere din iubire, sub forma unui sentiment. Cercetând atent modul în care un lucru conduce la celălalt, observi că gândul nu este altceva decât manifestarea unui sentiment. Lucrul acesta nu este în general recunoscut, deoarece gândurile se raportează la lumină, iar sentimentele la căldură. Aşadar, e mai uşor să te concentrezi asupra gândurilor decât asupra sentimentelor, la fel cum este mai uşor să te concentrezi asupra a ceea ce spune cineva decât asupra tonului vocii sale."

„O analogie cu tonul şi vorbirea ne poate demonstra că gândul este, de fapt, nimic altceva decât un sentiment care prinde formă, căci vorbirea nu este altceva decât vocea care capătă forma prin intermediul cuvintelor. Aceasta este o asemănare şi pentru că tonul vocii poartă sentimentele iar vorbirea poartă gândurile. Aşadar, sentimentul intonează, iar gândul vorbeşte. Punctul meu de vedere ar fi şi mai concis dacă aş spune, 'Prin îndepărtarea sunetului din vorbire, vorbirea n-ar mai fi vorbire, aşa este? Tot aşa, prin îndepărtarea sentimentelor din gânduri, ele n-ar mai fi gânduri.' Deci, tot ce aparține înțelepciunii este iubire adevărată, iar asta ar trebui să fie foarte clar până aici. Ca rezultat, esența paradisurilor este iubire iar manifestările lor, înțelepciune. Altfel spus, paradisurile îşi trag seva din iubirea divină şi forma, din iubirea divină prin intermediul înțelepciunii divine. Aşa cum am căzut de acord adineauri, una aparține celeilalte."

Gândurile îngerilor nu sunt limitate şi restrânse de timp şi de spațiu.
Raiul şi Iadul 266

În acel moment, alături de mine se mai afla un spirit nou venit care, la auzul acestora, a întrebat dacă bunăvoința are legătură cu sentimentele iar credința cu gândurile.

Îngerul a răspuns: „Este aproape acelaşi lucru. Credința nu este altceva decât manifestarea bunăvoinței aşa cum vorbirea dă formă tonului din voce. Credința este, de fapt, generată din bunăvoință în acelaşi mod în care vorbirea este generată de tonul vocii. Aici în rai, noi chiar am cercetat modul de formare, dar nu avem timp să discutam asta aici."

Scopul creării universului este paradisul angelic al rasei umane.
Iubirea şi Înțelepciunea Divină

A adăugat: „Când mă refer la credință, mă refer la o credință spirituală al cărei spirit şi viață provin doar din bunăvoință. Asta deoarece este spirituală şi astfel şi credința devine spirituală. Credința fără bunăvoință este mai degrabă una naturală, moartă. Este în strânsă legătură cu senzațiile obişnuite, cunoscute şi sub denumirea de pofte."

Îngerii vorbeau despre toate acestea într-un mod spiritual. Vorbirea spirituală împleteşte mii de nuanțe pe care vorbirea obişnuită nu le poate exprima şi nici măcar nu le poate împărți în idei ale gândirii obişnuite.

Vă cer aşadar să cugetați asupra acestor concepte, iar când veți veni din lumina fizică obişnuită în cea spirituală, care se petrece după moarte, întrebați ce este credința şi ce este bunăvoința şi veți afla sigur că prima înseamnă bunăvoință care capătă formă. Aşadar, tot ce ține de credința înseamnă bunăvoință. Aceasta este sufletul, viața şi esența credinței, aşa cum sentimentul este sufletul, viața şi esența gândului, iar tonul este sufletul, viața şi esența vorbirii. Dacă vreți, puteți considera bunăvoința transformându-se în credință cam în acelaşi mod în care tonul vocii unei persoane se transformă în vorbire articulată, pentru că cele două perechi corespund una celeilalte.

După ce îngerii au terminat de spus cele relatate mai sus, au plecat, în timp ce fiecare se îndrepta spre cerul său le-au apărut stele împrejurul capului. Depărtându-se şi mai mult de mine, din nou păreau că se află în trăsuri, ca mai înainte.

După ce au dispărut din raza mea vizuala, am observat în dreapta mea o grădină cu măslini, viță de vie, smochini, dafini şi palmieri, plantați în funcție de semnificația fiecăruia. La o privire mai atentă, am văzut îngeri şi spirite discutând şi plimbându-se printre copaci. Un spirit angelic mi-a întors privirea. (Termenul de „spirite angelice" este folosit pentru ființele din lumea spiritelor care sunt pregătite pentru intrarea în rai şi care, ulterior, vor deveni îngeri.) Spiritul a venit din grădină şi, îndreptându-se spre mine, m-a întrebat: „Vrei să vii cu mine în paradisul nostru? Vei vedea şi vei auzi lucruri nemaipomenite!" Am plecat cu el. Apoi mi-a spus: „Toate câte le vezi aici (căci erau multe) au dragoste pentru adevăr şi, din acest motiv, se află în lumina înțelepciunii. Aici se afla şi o clădire căreia îi spunem Templul înțelepciunii. Dar nu îl poți vedea dacă te crezi că eşti prea înțelept, abia îl întrezăreşti dacă eşti mulțumit de înțelepciunea ta şi nu îl vezi deloc, dacă tu crezi că înțelepciunea vine din tine însuți. Asta se petrece deoarece acele atitudini te opresc să primeşti lumina raiului încărcată cu dragoste pentru înțelepciunea veritabilă. Înțelepciunea veritabilă este atunci când vezi prin lumina raiului că ceea ce cunoşti, înțelegi şi conştientizezi, este ca o picătură sau aproape nimic, în comparație cu oceanul de lucruri pe care nu le cunoşti, nu le înțelegi şi nu le conştientizezi. Toți din această grădină paradisiacă care din proprie inițiativă admit faptul că nu sunt înțelepți, vor vedea Templul înțelepciunii." Lumina interioară îți permite să vezi. Lumina exterioară, prin sine, nu îți permite asta.

Şi, pentru că deseori m-am gândit la asta - cu mult timp în urmă o ştiam, apoi am început să o simt, iar într-un final, văzând-o printr-o lumină interioară, am conştientizat că omenirea este atât de neînțeleaptă - ce să vezi? Mi s-a oferit posibilitatea să văd templul. Avea o formă nemaipomenită. Era pătrat şi parcă ieşea din pământ, cu pereți din cristal şi avea un elegant tavan din jasp, transparent şi arcuit, iar fundația din pietre prețioase de mai multe feluri. Scări din alabastru lustruit duceau la intrarea în templu. Lângă scări, pe ambele părți, păreau să fie nişte lei cu pui.

Am întrebat apoi dacă pot să întru, iar răspunsul a fost afirmativ. Am urcat, iar înăuntru am văzut zburând pe sub tavan, ceva ce semăna cu heruvimii, dar imaginea s-a estompat rapid. Podeau pe care păşeam era din lemn de cedru, iar pereții şi tavanul ofereau templului un aer luminos.

Spiritul angelic a intrat şi el împreună cu mine, aşa că i-am relatat ce am auzit de la cei doi îngeri despre iubire şi înțelepciune şi despre bunăvoință şi credință. El a zis: „Au menționat şi al treilea lucru?"

„Care este al treilea lucru?", am întrebat.

El a replicat: „Utilitatea. Iubirea şi înțelepciunea nu sunt nimic fără utilitate. Sunt doar noțiuni abstracte. Nu devin reale înainte de a se manifesta în activități folositoare. Căci iubirea, înțelepciunea şi utilitatea sunt trei lucruri care nu se pot separa. Dacă sunt despărțite una de alta, ele nu reprezintă nimic. Iubirea nu e nimic fără înțelepciune. Doar în prezența înțelepciunii ea se transformă în ceva, iar acel lucru în care se transformă este utilitatea. Aşadar, când prin intermediul înțelepciunii iubirea se transformă în utilitate, se transformă în ceva. De fapt, atunci exista pentru prima oară. Acestea trei se aseamănă cu scopul impulsului şi efectului. Scopul nu este nimic dacă nu există un impuls care să producă efectul. Dacă dispare unul din ele, dispar cu toatele. Acelaşi lucru se aplică şi pentru bunăvoință, credință şi faptele bune. Bunăvoința fără credință nu înseamnă nimic, aşa cum nici credința nu înseamnă nimic fără bunăvoință. Iar ambele nu sunt nimic fără fapte bune. Doar prin fapte bune ele devin ceva, iar calitatea lor depinde de cât de folositoare sunt faptele bune. Acelaşi lucru se aplica şi în cazul iubirii, gândului şi muncii, dar şi în cazul dorinței, intelectului şi acțiunii. Toate acestea se înțeleg foarte limpede aici în templu, pentru că lumina în care ne scăldăm este una care ne

luminează posibilitatea de înțelegere a minților. Nimic nu e complet sau perfect decât în măsura în care se manifestă prin această trinitate. Este ca în geometrie, când o linie nu există cu adevărat decât prin raportare la o suprafață. Iar suprafața nu există cu adevărat decât prin raportare la spațiul tridimensional. Aşadar, pentru a exista, una conduce la cealaltă, iar pentru a coexista, conduce la cea de-a treia. Acelaşi lucru se petrece cu fiecare lucru creat care devine complet în cel de-al treilea aspect. De aceea numărul 'trei' din Cuvântul Domnului poate fi înțeles într-un mod spiritual ca desemnând ceva 'complet şi total'. Acestea fiind stabilite, nu pot să nu fiu uimit de faptul că unii oameni practică doar credința, alții doar bunăvoința iar urni fac doar fapte bune, când prima fără a doua şi prima cu a doua fără cea de-a treia nu reprezintă nimic."

Îngerii nu sunt doar alături de Dumnezeu, ci sunt şi întru Dumnezeu sau, ceea ce este acelaşi lucru, Dumnezeu este cu ei şi în ei.
Arcana Celestă 363

Am întrebat din nou: „Nu este posibil ca cineva să aibă bunăvoință şi credință şi totuşi să nu facă fapte bune? Nu poate cineva să iubească ceva şi să aibă în vedere acel lucru dar totuşi să nu facă nimic pentru acel ceva?" Spiritul angelic mi-a răspuns: „Nu poate, decât într-un mod ideal, ireal. Trebuie să nu renunțe la intenția ori la dorința de a face ce şi-a propus. Dorința sau intenția este un act de sine stătător pentru că există un imbold permanent de a duce la bun sfârşit actul respectiv care, în cele din urmă, se va materializa într-un act fizic. Drept rezultat, cei înțelepți percep intenția şi dorința ca pe o formă de acțiune interioară, la fel de acceptată ca şi acțiunea fizică, pentru că Dumnezeu o vede astfel - şi care se va desăvârşi când se va ivi ocazia."

Am coborât apoi treptele Templului înțelepciunii şi m-am plimbat prin împrejurimi. Am văzut nişte oameni care stăteau sub un dafin, mâncând smochine şi m-am îndreptat spre ei întrebându-i dacă îmi dau şi mie câteva. Şi mi-au dat, dar ce să vezi? Acestea s-au transformat în ciorchini de struguri în mâinile mele. Mă minunam de cele întâmplate, când spiritul angelic care încă mă însoțea, mi-a spus: „Smochinele s-au transformat în struguri în mâinile tale, pentru că ele, datorită unei similarități interioare, simbolizează calitățile bune generate de bunăvoința şi credința sa, la un nivel extern, natural, în timp ce, ciorchinii de struguri simbolizează calitățile bune al bunăvoinței şi credinței, la un nivel interior, spiritual. Aceasta ți s-a petrecut datorită dragostei tale pentru cele spirituale. **În lumea noastră, simbolismul dă formă la tot ce se petrece, la tot ce ia ființă şi tuturor transformărilor care se produc.**"

Am fost cuprins de dorința de a afla cum pot oamenii sa facă ceva bun ca venind de la Dumnezeu şi totuşi să facă acel lucru ei înşişi. I-am întrebat pe cei care mâncau smochine ce cred ei că înseamnă aceasta. Mi-au spus: „Nu putem decât să credem că Dumnezeu lucrează în noi şi prin noi, fără ştirea noastră. Dacă am fi conştienți că facem ceva bun şi prin urmare am acționa ca şi când ar veni de la noi, am face mai degrabă ceva rău, căci tot ce face omul de unul singur, o face conform ego-ului lui, iar ego-urile oamenilor sunt rele în sine. Şi cum poate bunătatea care vine de la Dumnezeu să fie în legătură cu răul din noi înşine şi cele două să fie alături într-o acțiune? Ego-ul nostru este în mod constant însuflețit de ideea unei recompense, cea a mântuirii. Făcând asta, unii nu recunosc meritul lui Dumnezeu chiar dacă este o mare nedreptate şi cel mai mare păcat. Pe scurt, dacă bunătatea pe care ne-o dă Dumnezeu prin intermediul Sfântului Duh ar fi să se reverse în voințele şi în faptele noastre, acea bunătate ar fi murdărită şi pângărită. Dar Dumnezeu nu ar permite să se petreacă una ca asta. Acum oamenii pot crede cu adevărat că lucrurile bune pe care le fac sunt de la Dumnezeu şi le numesc bunătatea Domnului în ei înşişi ca şi când acea bunătate le-ar aparține, dar încă tot nu ştim ce să facem cu ea."

Raiul şi iadul îşi au originea în umanitate.
Raiul şi Iadul 311

Mi-am deschis mintea şi le-am spus: „Nu ştiți ce să faceți cu ea pentru că vă gândiți la modul în care apar lucrurile, iar o astfel de gândire este greşită. Falsa perspectivă provine din faptul că voi credeți că voința omului, gândirea sa, acțiunile şi vorbirea, sunt în noi, îşi au originea în noi. De fapt, în noi nu este nimic decât acea trăsătură caracteristică de a fi receptivi la ceea ce se revarsă în noi. Noi nu suntem viața în sine, ci suntem organisme însuflețite. Doar Dumnezeu este viața în sine, după cum spune El în Evanghelia după Ioan: 'Căci după cum Tatăl are *viața în Sine,* tot aşa a dat şi *Fiului să aibă viața în Sine'* (Ioan 5.26; cf. 11.25, 14.6, 19). Viața este alcătuită din iubire şi înțelepciune sau, ceea ce este acelaşi lucru, bunătatea iubirii şi adevărul înțelepciunii. Acestea două se revarsă de la Dumnezeu iar noi suntem cei care le primim. Le simțim ca şi când ar fi în noi. Şi, pentru că le simțim în noi, ele ies la suprafață şi se răsfrâng şi asupra altora ca şi când ar veni din partea noastră. Dumnezeu ne-a făcut să simțim astfel ca să fim afectați de ceea ce se revarsă asupra noastră, de ceea ce primim şi rămâne în noi. Dar, din exterior şi răul pătrunde în noi - nu de la Dumnezeu ci din iad - şi, din start, îl primim cu plăcere pentru că aşa ne-am născut. Aşadar, volumul de bunătate primit de la Dumnezeu nu poate decât să egaleze volumul de răutate pe care l-am îndepărtat de la noi, parcă prin propriile noastre puteri, iar asta se realizează transformându-ne şi având credință în Dumnezeu."

„Prin analogie, se poate demonstra cum se revarsă asupra noastră iubirea şi înțelepciunea, bunăvoința şi credința sau, la modul general, bunătatea provenită din iubire şi bunăvoința şi adevărul provenite din înțelepciune şi credință. Se poate arăta cum ceea ce se revarsă în noi ni se pare că se află în noi şi că vine din interiorul nostru. Tot ce percepem prin văz, auz, miros, gust şi pipăit, vine din afara noastră, dar noi le simțim prin organele aferente. La fel se petrece şi cu organele simțurilor noastre lăuntrice, cu diferența că în acestea se revarsă aspecte spirituale pe care nu le percepem, în timp ce în primul caz este vorba despre aspecte naturale, pe care le simțim. Aşadar, suntem organe care primesc viață de la Dumnezeu. Drept rezultat, cu cât ne oprim din a face rău, cu atât suntem mai receptivi față de ce este bun. Dumnezeu ne dă fiecăruia puterea de a ne opri în a face rău, pentru că tot El ne dă şi puterea voinței şi a înțelegerii că noi am acționa. Şi, orice acțiune am întreprinde folosindu-ne de voința şi intelectul nostru care par să ne aparțină sau, altfel spus, folosindu-ne liberul arbitru şi capacitatea de a raționa, acea acțiune devine parte din noi. Aceasta este metoda lui Dumnezeu de ne readuce în comuniune cu El şi aceasta este condiția prin care El ne îndreaptă, ne regenerează şi ne salvează. **Viața care curge în noi este vitalitatea ce provine de la Dumnezeu. Se mai numeşte şi spiritul lui Dumnezeu. I se spune Sfântul Duh şi se spune că ne luminează, ne redă viața şi chiar va acționa prin noi.** Această vitalitate totuşi, este modelată şi individualizată după structura iubirii şi discernământului fiecăruia dintre noi." „Puteți înțelege şi că toată bunătatea iubirii şi bunăvoința, precum şi adevărul din înțelepciune şi credința se revarsă în şi nu se află în noi. Dacă vă gândiți că ne-am născut cu ele, asta duce în mod inexorabil la convingerea că Însuşi Dumnezeu s-a revărsat în noi şi prin urmare suntem parțial îndumnezeiți.

Dar cei ce cred asemenea lucruri devin diavoli şi miros precum cadavrele. Căci ce sunt acțiunile noastre dacă nu mintea care face ceva? Pentru că orice voieşte şi gândeşte mintea, ne folosim de trup ca să punem în practică. Prin urmare, când Dumnezeu ne călăuzeşte mintea, ne călăuzeşte şi acțiunile. El face acestea când credem în El. Dacă nu ar fi adevărat, spuneți-mi de sunteți în stare, de ce ne-a poruncit de mii de ori, să ne iubim aproapele, să manifestăm bunăvoință şi sa-i urmăm poruncile pentru a ne mântui? Şi de ce a spus El că vom fi judecați după faptele noastre, cei care am făcut bine vom fi judecați întru viață şi rai, iar cei ce am făcut rău, întru moarte şi iad? Cum a putut Dumnezeu să spună aşa ceva dacă tot ceea ce facem noi este pentru a obține laude şi prin urmare este rău? Trebuie să ştiți că, în cazul în care min-

tea este orientată către bunăvoință şi acțiunile se vor orienta în acea direcție. Dacă mintea se orientează doar spre credință, ori spre credința separată de bunăvoința spirituală, acțiunile se vor orienta doar spre acea credință, iar acea credință caută laudele pentru că bunăvoința sa este una naturală nu spirituală. Credința bunăvoinței este ceva diferit, căci bunăvoința nu caută laude şi, drept rezultat, nici credința aferentă ei."

Îngerii nu cunosc bucurie mai mare decât aceea de a avea grijă de cei ce vin din lume şi de a-i instrui.
Arcana Celestă 454

După ce au auzit toate acestea, oamenii de sub dafin au zis: „Înțelegem că este adevărat ce spui, dar tot nu pricepem." Le-am răspuns: „Înțelegeți ca adevărat ceea ce spun, datorită faptului că lumina raiului revarsă asupra noastră înțelegere, atunci când auzim ceva adevărat. Dar lipsa voastră de pricepere se datorează percepției proprii pe care o avem cu toții şi care vine din lumina lumii fizice. Aceste două tipuri de percepție, una internă, iar alta externa, una spirituală, iar alta naturală, se combină în cei înțelepți pentru a forma una singură. Şi voi puteți să le combinați dacă îl căutați pe Dumnezeu şi îndepărtați din voi răul."

Îngerii sunt umani în forma cea mai perfectă şi se bucură de fiecare simț.
Raiul şi Iadul 170

Deoarece au înțeles şi acestea, am luat nişte crengi din dafinul sub care ne aflam şi le-am oferit întrebându-i: „Credeți că acestea sunt de la mine sau de la Dumnezeu?"Au zis că vin prin intermediul meu ca şi când ar fi de la mine. Şi ca prin minune, ramurile au înflorit în mâinile lor.

La plecare, sub un măslin tânăr cu viță de vie în jurul trunchiului, am văzut o masă din lemn de cedru, iar pe ea, o carte. Spre surprinderea mea, era o carte scrisă de mine, intitulată *Înțelepciunea angelică despre iubirea şi înțelepciunea divină* şi *despre Providența divină.* Le-am spus că acea carte demonstra pe deplin faptul că suntem organe care primesc viață, nu suntem viața.

Am plecat vesel spre casă, iar spiritul m-a însoțit. Pe drum mi-a spus: „Vrei să-ți dau un exemplu concret al credinței şi bunăvoinței şi a ce înseamnă credința când este separată de bunăvoință şi ce înseamnă când e conectată cu aceasta? Pot face asta dacă vrei." Am răspuns: „Ascult!" Spiritul a continuat: „În loc de credință şi bunăvoință, gândeşte-te la lumină şi căldură şi vei înțelege mai bine. Căci, în esența sa, credința este adevărul izvorât din înțelepciune, iar bunăvoința este un sentiment izvorât din iubire. În rai, adevărul provenit din înțelepciune este lumină, iar sentimentul Iubirii este căldura. În lumea îngerilor, lumina şi căldura nu sunt nimic altceva. Această analogie îți va permite să vezi într-un mod corect ce este credința separată de bunăvoință, în comparație cu credința conectată cu aceasta. Credința fără bunăvoință este asemenea luminii în timpul iernii, iar credința unită cu bunăvoința este ca lumina primăverii. Lumina iernii, care e separată de căldura şi e conectată cu frigul, dezgoleşte copacii de frunze, întăreşte pământul, omoară iarba şi îngheață tot ce conține apă. Dar lumina primăverii, conectata cu căldura, insuflă copacilor energie pentru a înfrunzi, apoi pentru a înflori şi a da rod, învie pământul şi îl înmoaie, făcând iarba să crească, să răsară florile şi plantele, dar şi să topească ghețurile pentru ca apa izvoarelor să curgă din nou. Acelaşi lucru se petrece şi cu bunăvoința şi credința. Credința fără bunăvoință ucide totul, credința unită cu bunăvoința aduce totul la viață. În lumea noastră spirituală, această aducere la viață dar şi distrugerea pot fi înțelese ca un mod de viață, de vreme ce aici credința este lumină, iar bunăvoința, căldură. Acolo unde credința este alături de bunăvoința veți găsi grădini paradisiace, flori şi verdeață în cea mai plăcută armonie cu modul în care sunt conectate credința şi bunăvoința. Dar unde

credința este separată de bunăvoință, nici măcar nu veți găsi iarbă. Singura verdeață care există sunt spinii, rugii de mure şi urzicile. Căldura şi lumina de la Dumnezeu au acest efect *în* îngeri şi spirite dar şi *împrejurul* lor."

În acel moment, nu departe de noi, am văzut nişte preoți. Spiritul angelic i-a numit judecători de oameni care practică doar credința. I-a mai numit şi specialişti în mistere. Le-am spus şi lor toate acestea şi le-am demonstrat, până şi-au dat seama că este adevărat. Iar când am întrebat: „Nu-i aşa?", ne-au întors spatele zicând „N-am auzit ce ați spus." Aşa că am strigat: „Ascultați din nou!" Dar şi-au acoperit urechile şi au urlat: „Nu *vrem* să auzim."

Din *Apocalipsa Dezvăluită 875*

Epilog

Prevăd că mulți care vor citi aceste istorisiri... vor crede că sunt plăsmuiri ale imaginației. Dar susțin cu tărie că nu sunt plăsmuiri. Ele au fost cu adevărat văzute şi auzite, nu într-o stare de somn ci într-una de veghe deplină. Căci Dumnezeu a binevoit... să-mi deschidă lăuntrul minții sau spiritul şi astfel am putut fi alături de îngeri în lumea spirituală şi în acelaşi timp, în lumea naturală, alături de oameni, iar asta [s-a petrecut] timp de douăzeci şi şapte de ani.

Emanuel Swedenborg
Adevărata Religie Creştina 85